“Her Yer Çocuk Yaz Okulları” ülkenin dört bir yanında!

Her Yer Çocuk Yaz Okulları’nda yaratıcı, bilimsel ve eğlenceli atölyelerle, çocuklarla birlikte geleceği inşa ediyoruz.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Ağustos 2016

Nasıl yapmalı?

Meral Çınar

Darbe-karşı darbe ve şimdi de OHAL ilanıyla Türkiye’deki keşmekeş hız kesmeden devam ediyor.

Öncesinde yaptığımız politik analizlerle bir darbe ihtimalinden bahsetmiş olsak da, gerçekleşme zamanı, biçimi ve sonucu, kendi içerisinde birçok karmaşık süreci ve gerilimi de beraberinde getirdi.

Sonuçta, zaten uzun süredir devam eden bir sistem ve rejim krizi yaşarken, şimdi bir de devlet kriziyle karşı karşıyayız. *Devamı 6. sayfada*

Gülen cemaati

Dr. Mustafa PEKÖZ

Türkiye’nin politik tarihi aynı zamanda darbeler tarihi olarak bilinir. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana, iç politikanın belirleyici gücü hep genelkurmay oldu. Cumhuriyetin kuruluşundan 1950’li yıllara kadar tek parti iktidarında esasen ordu kökenli generallerin iktidarında bahsedebiliriz. 1960’lardan sonra da Türkiye, darbeler ülkesi olarak tanınmaya başlandı.

15 Temmuz 2016 günü, Türkiye’nin politik tarihinde ilk kez, genelkurmayın inisiyatifi dışında bir darbe girişimi yaşandı. Darbenin başarısız olmasının önemli faktörlerinden biri de, ilk darbe girişiminin ordunun merkez karargâhına karşı yapılmış olmasıdır.

Devamı 3. sayfada

Demokratik Cumhuriyet için ileri!

Büyük Haziran direnişinin üçüncü yıldönümünü geride bıraktığımız bu günlerde, o büyük kalkışmayı mazide kalmış “romantik bir başkaldırı” olarak görmenin ötesine geçmeliyiz.

Kritik Mayıs dönemeci “Temmuz patlamasına” dönüştü. 15 Temmuz tarihinin Türkiye siyasi tarihi açısından büyük bir kırılma olarak anılacağı kesin. Gülen hareketinin öncülüğündeki darbeci güçlerin darbe girişimi çok kısa bir sürede karşı darbeye dönüştü.

Erdoğan-AKP iktidarı büyük bir cadı avı başlattı. Üstelik görünen o ki bu kırılmayla birlikte iyice yalnızlaştıklarının farkındalar. Bu yüzden hızlı bir şekilde hamleler yapıyorlar. Gelişmeler an be an seyrediyor ve nereye doğru gideceğimiz belli değil. Bildiğimiz şey devletin çok kırılgan bir hale geldiği. Gözümüzün önünde olup bitenler devlet krizinin git gide derinleştiğine işaret ediyor.

Egemenler arası savaş

Kitleler bu süreçte büyük bir depolitizasyon saldırısı altında. Kitleler egemenler arası savaşa yedeklenmeye ve günlük hayatta sistemle yaşadıkları çelişkiler görünmez kılınmaya çalışılıyor. Üstelik ilan edilen OHAL yalnızca devletin yeniden dizaynını ifade etmiyor. Bu süreç aynı zamanda sermaye sınıfı için bir sermaye birikim fırsatı yarattı. OHAL süreci fırsat bilinerek büyük arazi yağmaları, şirketlere el koyma, yoğunlaştırılmış doğa talanı politikalarının devreye girdiğini görüyoruz. Bu politikalara faşistleştirilmiş kitleyi sokağa salma ve toplumsal muhalefeti evlere hapsetme politikaları eşlik ediyor.

Demokratik seçeneği yaratalım!

Bütün bu kaotik ortam içerisinde görünen ortada bir iktidar boşluğu olduğu. Ve bunu kimin dolduracağı belli değil. Sahnedeki tüm güçler bu boşluğu doldurmak için büyük bir itiş kakış içerisinde. Devrimci demokrasi inşa edilmediği müddetçe bu kriz döngüleri tekrarlayıp duracak. İstikrarı seven liberal ve ulusalcı öğelere karşın, sınıf devrimcileri için çok önemli bir fırsat var ve bu fırsat belki de kısa süreli. Fırtınalı havaları seven, burada konumlanmayı becerebilen devrimcilerin beklediği kaotik ortam, devlet ve rejim krizleri, ekonomik, ekolojik krizler giderek derinleşiyor. Ve, her türlü hamleye açık bir ortam var. Demokratik seçeneğin inşası için ileri!

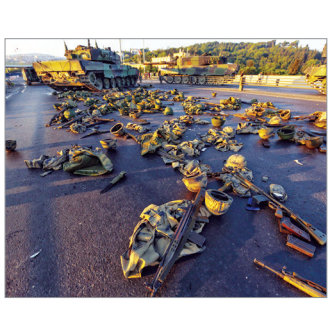

Ordu’da derin kriz

TSK için yepyeni bir dönem açılmış ve ilerliyordu. Ancak

2 15 Temmuz darbe girişimi her şeyi alt üst etti.

OHAL ve Öcalan süreci belirleyecek

15 Temmuz ardına Öcalan’a

9 yaklaşım giderek daha da önem kazanıyor.

OHAL dekanları mı?

OHAL ile muhalefeti sindirmeye yönelik çok katmanlı baskı ay-

12 gıtını kampüslerde de kullanacaklar.

Brexit referandumu

Max ZİRNGAST

Referandumun çıkışla sonuçlanması Britanya‘daki iç politik dengeleri ciddi bir şekilde sarstı. Hem büyük partiler, hem de Birleşik Krallığın bileşenleri muazzam bir değişim süreci içerisinde bulunuyor.

Referandumun sonuçlarının açıklamasının hemen ardından başbakan David Cameron hem başbakanlıktan hem Muhafazakâr Parti genel başkanlığından istifa etti.

Devamı 10. sayfada

Kader kapıyı çalıyor!

Bütün toplumsal/siyasal güçler yüksek türbülans içinde zorlanarak ayakta kalmaya çalışıyor.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Mayıs ayında art arda yapılan hamlelerle, Erdoğan odaklı bir “Başkanlık” rejimi kurmanın önündeki kimi pürüzler kısmen temizlenmiş, eskisinden daha karmaşık bir yapıya bürünen ve daha hızlı akan bir özel sürecin içine sürüklenmiştik. Uzanıp iktidarı zapt etmek istiyorlardı, çok belliydi. Haziran ayına oldukça hızlı girdik. Üstelik, bütün toplumsal ve siyasal güçler yüksek türbülans içinde zorlanarak ayakta kalmaya çalışıyor, aynı anda artan gerginliklerin her yandan kendilerini sıkıştırmasıyla da yüzleşiyorlardı.

O arada egemenler arası ittifak alanındaki güç dengelerinde ani bir oynama oldu.

Gerçekten de, Haziran ayında, aniden dramatik bir dizi gelişme yaşandı. Ülkenin dış politikasını bir müddettir kilitleyip açmaza sokan “ana hat”, yetkileri elinden alınan Davutoğlu’na yüklendi ve o hattan oldukça farklı bir hatta girme manevraları yapılmaya başlandı. Öteden beri İlker Başbuğ’un konuşmalarında dillendirilen Ordunun görüşleri dış politikada öne çıkıyordu. Rusya’dan özür dilendi, İran’a “dostça” mesajlar verilmeye başlandı. Sırada Mısır’ın olduğu anlaşılıyordu ve Suriye politikasında da değişim belirtileri görülüyordu.

Devamı 4.sayfada

POLİTİKA

HASAN DURKAL

TSK için yeni bir dönem açılmıştı. Ama 15 Temmuz girişimi her şeyi alt üst etti.

Ordu'da derin kriz

Artık her fırsatta TSK'nin üst düzey komutanlarının karşısına baskı unsurları çıkacaktır. Şimdi sadece kitlelere değil, hükümete karşı da pozisyon üstünlüklerini kaybedebilirler.

Türkiye Cumhuriyetinin resmi ideolojisinin dayandığı iki temel unsur İslamiyet ve Türkçülüktür. Ve bu iki unsurun en önemli hayat sigortası olarak "ordu-millet kaynaşması" yıllardır anlatılagelen adeta bir "amentü"dür.

15 Temmuz darbe girişimi, sadece iktidarın ve ordunun dengesini sarsmadı. Bu girişim Türkiye Cumhuriyetinin temellerini oluşturan Türkçü-İslamcı millet-ordu kaynaşmasına dair "büyük anlatı"nın mezarını da kazdı.

15 Temmuz günü belli ki çekirdeğini Gülen hareketine yakın subayların oluşturduğu, ancak Erdoğan karşıtı başka subayların da içerisinde olduğu anlaşılan bir TSK içi koalisyon, hükümete karşı darbe girişiminde bulundu. Girişim anlaşılan TSK içerisinde beklediği desteği göremedi. Ya da, an be an seyreden gelişmeler darbecilerin aleyhine doğru işlemeye başlayınca TSK içerisindeki diğer darbeci güçler devreye girmedi/giremedi.

Ordu mitinin sonu

Darbe girişimi ile birlikte belli ki milliyetçi-muhafazakâr kitle ile ordu arasında onarımı çok zaman alacak olan büyük bir yarılma gerçekleşti.

Kitlelerin gözünde "homojen ve aynı ülkü etrafında örgütlenmiş" bir kurum olan ordunun hiç de öyle olmadığı ortaya çıktı. Komuta kademelerinde büyük bir iktidar savaşı verildiği, askerlerin birbirlerine silah doğrultup birbirlerini infaz edebilecek kadar düşmanlaştıkları gerçekliği bu darbe girişimiyle birlikte ortalığa saçıldı. Bunun milliyetçi-muhafazakâr kitlelerde yaratacağı sarsıntının etkisinin fazla olacağını kestirmek güç değil.

Süreç, ordu içerisinde zaten var olan AKP nefretinin yayılmasına neden olabilir.

Ayrıca sokaktaki insanlara doğrultulan silahlar, üzerlerine sürülen tanklar ve uçurulan uçak ve helikopterlerin de bu sarsıntıyı oldukça şiddetlendirdiğini söyleyebiliriz.

TSK şimdi "halkla ilişkiler" konusuna uzun bir süre kafa yormak zorunda. Bir yeniden yapılanma süreciyle "halka karşı yöneltilen silahların" yarattığı derin sarsıntının, kendi iç kavgasının yarattığı kötü imajın izlerini silmek zorunda.

Komutanlara mesaj

Öte yandan darbe girişimi sonrası tutuklanan askerlerin basına servis edilen aşağılayıcı görüntüleri TSK içerisinde de bir sarsıntı yaratıyor olsa gerek. Deşifre olmayan darbecilere(mutlaka varlar), ya da AKP karşıtı bir çizgi takınan askerlere yönelik olduğu açık olan bu görüntüler, ordunun homojenleşmesine hizmet etmeyeceği gibi, ordu içerisinde zaten var olan AKP nefretinin yayılmasına neden olabilir.

TSK, bu büyük sarsıntı ortamında imajını düzeltme çabası içerisinde ama bu şimdilik boş bir girişim olarak değerlendirilebilir. Genelkurmay'ın açıklamalarını temel alarak konuşursak, darbe girişiminde bulunan subayların oranı tüm TSK içerisinde yüzde 1,5'e tekabül ediyormuş. Bu oran da ordunun çok küçük bir kısmını temsil ediyormuş. Bu yüzden ordunun büyük bir kısmının darbe yanlısı olmadığı ortaya çıkıyormuş.

Ancak, herkes biliyor ki, bu bir kandırmaca ve General sayısını değil asker sayısını esas alıyor. Generallerin ise, neredeyse yarısından fazlası "darbe suçlusu" olarak ordudan atıldı ya da tutuklandı.

Akıldaki sorular

Ancak darbe istihbaratının genelkurmaya erken saatlerde geldiği halde, darbe yanlısı olmayan komutanların "keklik gibi avlanarak esir alınması", ve darbecilerin etkisiz hale getirilmesi için uzunca bir süre herhangi bir müdahalede bulunulmaması TSK'yi büyük şüphe altında bırakmaktadır.

Darbe günü istihbarat üzerine MİT ile Genelkurmayın görüşmesi gelen istihbaratı ciddiye aldıklarını gösteriyor. Buna rağmen niçin harekete geçmediklerine dair tatmin edici açıklamalar yapamadılar.

Artık her fırsatta TSK'nin üst düzey komutanlarının karşısına bu baskı unsurları çıkacaktır. Şimdi sadece kitlelere değil, hükümete karşı da pozisyon üstünlüklerini kaybedebilirler. Elbette kısa vadede her türlü gelişmeye açık bir süreçten geçiyoruz. TSK içerisinden her an yeni atılımlar gelebilir. Ve olayların seyri değişebilir.

Ama şayet mevcut durum "normalleşmeye" başlarsa, Kürt gerillalarıyla yürütülen savaş üzerinden askeri ve siyasi pozisyonunu geliştiren ordu, bu pozisyonunu kaybedecektir.

İçe dönüş

15 Temmuz öncesinde, Ergenekon ve Balyoz süreçlerinde iyice itibarsızlaştırılan Ordu, Kürtlere karşı girişilen savaşta büyük bir inisiyatif geliştirmişti ve eski konumuna doğru yolculuk yapmaktaydı. TSK için yeni bir dönem açılmıştı. Ama 15 Temmuz girişimi her şeyi alt üst etti.

Kürtlerle savaşta ve Suriye savaşında öncülük rolü üstlenen Ordu, şimdi bu öncülük konumundan vazgeçmek zorunda kalabilir. Çünkü büyük bir prestij kaybı yaşamakla kalmadı, aynı zamanda savaş deneyimi olan önemli komutanları içeri atıldı. Şimdi bir yeniden yapılanma sürecine girecekler ve bu durum uzun bir dönem içe dönmelerini gerektirebilir. Sadece savaş gücü olarak değil, o artık uluslararası düzeyde de moral gücü ve dayanıklılığı sorgulanan bir kurum.

Elbette şöyle de bir gerçeklik var. Gülenci harekete yakın olan subayların tasfiyesiyle birlikte ortaya çıkan boşluğun "AKP'li kadrolarla" doldurulma şansı yok. Çünkü bildiğimiz kadarıyla TSK içerisinde böyle bir eğilim yok. Bu durum ordu içerisinde Ergenekon davasında yargılanan eski Kemalist kadroların ve onların etkisi altında olanların önünü açıyor.

Evet, öyle bir süreç ki, bir yandan kitle desteğini konusunda büyük sarsıntı yaşayan, ama öte yandan bir şekilde önü açılan bir durum yaşıyor TSK.

Üst akıl ve darbe

Evet, Erdoğan bir milli mutabakat peşinde. Ve bunu yaparken hızla eski statüko unsurlarına yüzünü dönüyor.

15 Temmuz girişimi sonrası büyük bir hamle başlatan AKP, süreci bir karşı darbeye evriltti. Cadı avı başlatarak Gülen hareketinin devlet içerisindeki tüm elemanlarını tasfiyeye girişen hükümet, bu yazının yazıldığı saatlerde, henüz kendisini kuşatan diğer muhaliflere yönelik kapsamlı bir girişimde bulunmadı. Ancak durum her an değişebilir.

Cemaati tasfiye süreci ise, dönüp dolaşıp ABD ve NATO'ya dayandı. Gülen ABD'de yaşıyor ve darbe girişiminin ABD tarafından desteklendiğine dair iddialar da bu duruma dayandırılıyor. Darbe girişimi esnasında ve sonrasında ABD'li yetkililerin ikircikli tutumu bu iddiayı ortaya atanların kanıtı olarak gösteriliyor.

Zaten uzun bir süredir kitle manipülasyonu için "üst akıl, dış güçler, Pensilvanya" gibi "dış mihraklar" argümanını bol miktarda kullanan AKP cephesi, bu darbe girişiminde de bu söylemleri bolca üretti. Bu söylemlerin TSK ile AKP arasındaki ilişkinin seyrini değiştirecek nitelikte olduğu açıktır.

NATO ekseninden kopuş mu?

Çıkarılan KHK'ler ve gerçekleştirilen YAŞ toplantısı ile birlikte TSK' de Fethullahçı klik iyice etkisizleştirilirken, boşalan kadrolar görüldüğü kadarıyla hızla eski Kemalist unsurlar ile dolduruluyor. Ve üstelik Ergenekon ve Balyoz davalarında yargılanan subaylar sadece beraat etmekle kalmadılar, bu süreçle birlikte itibarları iade edildi. Bu hamleler Gülen hareketine karşı bir önlem olarak görülebilir. Aynı zamanda Erdoğan'ın ayakta kalabilmek adına kurmak zorunda olduğu ittifakların bir sonucudur da.

Evet, Erdoğan bir milli mutabakat peşinde. Ve bunu yaparken hızla eski statüko unsurlarına yüzünü dönüyor. Ve bunu aynı zamanda Erdoğan'ı açıkça tehdit eden NATO ve ABD'ye yönelik bir koz olarak da yapıyor. İşte bu yönelimler TSK'nin yeniden yapılandırılmasının temellerini oluşturacağa benziyor.

Ulusalcılara terfi

Darbe girişimi engellendi ama yeni bir girişime kadar. Şimdi hem NATO'yu karşısına alarak, hem de tarihsel düşmanlarını etrafına doldurarak, kısa vadede nefes alabilir.

Aspen Güvenlik Forumu'nda konuşan ABD Merkez Komutanlığı Komutanı Votel, darbe girişiminin Türkiye'yle olan 'mükemmel' işbirliği ve birlikteliğe zarar vermesinden endişelendiğini söylemişti. Amerikalı komutan ayrıca, darbe girişimi sonrası tutuklanan subayları, "ABD ordusunun yakın müttefikleri" olarak gördüğünü söyledi.

Her ne kadar biraz çeviri hatası da olsa, bu sözler AKP cephesinin aradığı söylemlerdi. Batıya karşı içeride güçlü görünme yönelimi daha da körüklendi. Erdoğan yine öfke kusan sözler sarf etti. Ve görünen o ki, dışarıdaki (Batı) düşmana karşı içeride "milli birlik" oluşturma çabasının TSK içerisinde de yansımaları oldu. Ulusalcı unsurlar, Ergenekoncu ve Balyozcu askerler, İzmir Askeri Casusluk davasında yargılanan askerler, beraat ettikleri gibi son YAŞ toplantısında terfi de ettiler.

Nereye kadar?

Bu adımlar ayrıca NATO'ya ve ABD'ye karşı kimi blöfler içeren söylemlerle birlikte gitti. Rusya ile daha fazla yakınlaşma çabaları, NATO'dan çıkma tehditleri ve idam cezasını geri getirme söylemleri ile birlikte düşünüldüğünde, bu gelişmeler Erdoğan'ın ne kadar çaresiz kaldığını göstermektedir.

Belki de içerisine düştüğü konum gereği bu adımları atmak zorunda. Ama etrafını ve özellikle TSK'yi kendi tarihsel düşmanlarıyla doldurduğunun farkında mı acaba?

Darbe girişimi engellendi ama sadece yeni bir girişime kadar. Şimdi hem NATO'yu karşısına alarak, hem de tarihsel düşmanlarını etrafına doldurarak, kısa vadede nefes alabilir. Ama uzun vadede kendi etrafını kendi elleriyle çevirdiğini söylememiz gerekir. Sonuçlarını göreceğiz.

POLİTİKA

Dr. MUSTAFA PEKÖZ

TSK için yeni bir dönem açılmıştı. Ama 15 Temmuz girişimi her şeyi alt üst etti.

Gülen cemaatinin darbe girişimi

Kendi halkı karşısında saygınlığını yetiren bir ordunun bölgesel ilişkilerde güç olması oldukça zordur.

1. sayfadan devam

Darbe girişiminin askeri, politik, ekonomik ve sosyal olarak küresel dünyada yarattığı olumsuz etkilerin önümüzdeki yılların stratejilerini doğrudan etkileyeceği çok açıktır.

ABD biliyor muydu?

Bu bakımdan darbenin uluslararası ve bölgesel ilişkilerde yol açtığı ve açacağı sonuçların analiz edilmesi önemli ve gereklidir. Darbenin uluslararası boyuttaki yansımaları bakımından bir noktayı vurgulamakta yarar var; ABD ve AB merkezli küresel güçler darbeye doğrudan destek vermediler.
ABD'nin ve NATO merkezinin böylesi bir darbe hazırlığından haberleri olmadığı söylenebilir mi? Bu güçlerin ordu içerisindeki darbe hazırlığından önceden bilgi sahibi olduklarına dair birçok veri bulunuyor. Öncelikli olarak NATO'nun ve ABD'nin genelkurmay içerisindeki istihbarat ağı ve teknolojik iletişim aygıtlarının kapasitesi darbe hazırlığını ve hareketliğini bilecek düzeydedir. Ayrıca cemaatin CIA ve FBI arasındaki sıkı bağ nedeniyle ABD'nin darbeden önceden haberdar olduğunu söyleyebiliriz.
ABD, İngiltere, Fransa, İsrail, Almanya ve özellikle NATO merkezi darbeden haberdarsa, hükümeti neden uyarmadı? Bu soruya verilecek yanıt aynı zamanda hem Türkiye ile NATO-ABD arasındaki ilişkilerin geleceğini belirleyecektir, hem de bölgesel ilişkilerde Türkiye'ye biçilen

rol bakımından bize bir fikir verecektir.

Hedef prestij kaybı

Türkiye'nin bölgesel stratejisinin politik ve askeri olarak çökmesinin ötesinde artık bölgede bir oyun kurucu olmaktan çıkmış olmasının bütünüyle tescil edilmesi ve bir bakıma bütünüyle saf dışı bırakılması için yeni bir süreç başlatıldı. NATO'nun en güçlü ve kalabalık ikinci ordusunun sanıldığı gibi güçlü olmadığını, uluslararası ve iç kamuoyuna hissettirilmek istendi. Bunun en kestirme ve etkili yolu ordu içerisindeki farklı komuta güçlerinin birbirine darbe yapmasını sağlayarak prestijini çok önemli oranda sarsmaktı.
Komuta kademesinin darbeciler tarafından gözleri bağlanarak tutuklanması, tersten darbeci generallerin çıplak halde teşhir edilmesi, sokaklarda askerlerin dövülmesi, apoletli generallerin hiçleştirilmesi, darbe girişimiyle ile yaratılmak istenen planın bir parçası olarak önemli oranda etkili oldu.

Kendi halkı karşısında saygınlığını yitiren bir ordunun bölgesel ilişkilerde güç olması oldukça zordur. Böylelikle kendisine olan güveni kaybeden, iç düzeni önemli oranda zayıflayan, caydırıcı gücü yok olan bir ordu gerçeği ortaya çıktı. Bu bakımdan NATO merkezli küresel güçlerin amacı, darbe yaptırmak değil, darbe girişimiyle Türk ordusunun uluslararası ve NATO içindeki gücünü etkisizleştirmektir.

Erdoğan yalnızlaşırken

Artık uluslararası alanda yalnızlaşan Erdoğan'ın dostlarını yeniden tanımlaması da artık kaçınılmaz hale gelmiştir.

Gülen cemaati merkezli darbe girişiminin bir başka önemli halkası da, Gülen'in iadesine ilişkin olası gelişmelerdir. Darbe lideri olarak gösterilen Gülen'in iadesinin istenmesi önümüzdeki süreçte beklenilenden çok daha ciddi bir politik krize yol açacaktır. Gülen hareketinin bu düzeyde bir güç haline gelmiş olması esasen ABD'nin bölgesel stratejileriyle ilişkilidir. Gülen'in "Orta Asya'daki okullarımızda CIA elemanları öğretmen olarak görev yapmaktadırlar" değerlendirmesi esasen ABD'nin cemaate biçtiği rolü ortaya koymaktadır.
Gülen'in CIA-FBI ilişkileri, Yahudi kuruluşları ile olan yakın bağları ve ABD basını ile olan 'dostlukları' Türkiye'ye iadesinin sanıldığı gibi kolay olmayacağını gösteriyor. ABD'nin Türkiye'nin iade talebine olumsuz yanıt vermesi yüksek bir olasılıktır. Çünkü ABD, Gülen cemaatinin uluslararası faaliyetlerinin arkasında durduğunu gösteriyor.

Tavizler kaçınılmaz

AKP Hükümeti, Gülen nedeniyle ABD ile kapsamlı bir çatışmaya girer mi? Güçsüz düşmüş bir Erdoğan'ın ABD ile doğrudan çatışmaya girme şansı pek bulunmuyor. AKP ile ABD arasında oluşan güven sorunun politik krize dönüşmesi, Türkiye'nin iç politik denklemini etkilemesi de kaçınılmazdır. Eğer ABD ile Gülen pazarlığına oturulursa, AKP iktidarı kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok ciddi tavizler vermek zorunda kalacaktır. Bir başka anlamıyla bütünüyle ABD'ye teslim olması karşılığında Gülen tavizi sağlanabilir.
Darbe girişimi sonrası gelişmeler AB ile ilişkilere de yansıyacaktır. OHAL yasalarının uygulanmasında ortaya çıkan sorunlar ve özellikle idam yasasının yeniden güncelleştirilmek istenmesi sorunların çok daha fazla ağırlaşacağını gösteriyor. AB'nin Türkiye ile üyelik sürecini bütünüyle durduracağına dikkat çekmesi, cemaat merkezli darbenin yarattığı politik krizin süreklileşmesine yol açabilir.

Rusya ve Ortadoğu ülkeleri

Rusya'nın Türkiye ile olan ilişkilerinde başlayacak olan yeni süreç, hangi düzeyde olursa olsun eskisi gibi olmayacaktır. Moskova'nın Ankara'ya bakış açısı esasen değişmedi. Ancak AKP'nin içerisinde girdiği açmazları kullanarak, tam bir hâkimiyet sağlamayı planlıyorlar. Özellikle Suriye politikasında, AKP'yi kendi yedeğindeki bir güç haline getirecektir. Darbe girişimi nedeniyle önemli oranda yıpranan Erdoğan Putin'e dört elle sarılmaya çalışacaktır. Bunun öncelikli yolu da Ortadoğu politikalarında çok belirgin tavizlerin verilmesidir. Özellikle AKP iktidarı bakımından hayal kırıklığı yaratan en önemli sorunlardan biri de Erdoğan'ın yakın dostları olarak bilinen S. Arabistan, Katar ve BAE gibi ülkelerin aslında darbeye dolaylı destek vermiş olmalarıdır. Hatta bunların darbe girişiminden önceden haberdar olduklarına dair birçok iddia ortaya atıldı. Sorun bu verilerin yalanlamasının ötesinde yakın müttefikleri olarak gördükleri Erdoğan'a karşı yapılan hamleyi seyretmeleridir.

Demokratikleşme hamleleri

Darbe girişimi, Türkiye'nin uluslararası ve bölgesel stratejik yönelimlerinin bütünüyle iflas ettiğini ve başarısız kaldığını ortaya çıkarttı. Artık uluslararası alanda yalnızlaşan Erdoğan'ın dostlarını yeniden tanımlaması da artık kaçınılmaz hale gelmiştir.
Küresel destekli darbe olasılığı ortadan kalkmış değildir. Bu gerçeğin bilinmesi ve kavranması gerekir. Darbe girişiminin bunun iç dinamiklerdeki tehlikesinin etkisizleştirilmesinin öncelikli yolu, demokratikleşme hamlelerine yönelmektir. Uluslararası kamuoyunun Türkiye'nin bölgesel ve iç gelişmeler dikkate alınarak demokratik bir toplum yaratmak aynı zamanda darbelerin önündeki en büyük engellerden biri olacaktır. Bu gibi olumsuz olasılıkların önlenmesinin yolu demokratikleşme hamlelerine yönelmektir.

gokyuzu9@gmail.com

15 Temmuz dabe girişimi ardına tutuklamalar yoğunlaştı.

Ordu yeniden yapılandırılırken

Zayıflayan bir ordunun NATO'nun askeri örgütlenme stratejisinin dışına çıkma girişimi, Türkiye'nin bugünkünden çok daha derin bir kaosa sürüklenmesine yol açacaktır.

Temel stratejik komutanlıklardan en alt kademeye kadar binleri kapsayan bir tasfiye hareketi ile karşı karşıya kalan ordunun yeniden yapılandırılması uzun bir zamanı alacaktır. İç dinamikleri sarsılmış ve iç ihaneti yaşamış komuta kademesinin reorganize edilmesi sanıldığı gibi kolay değildir. Sorun birkaç yüz subayın görevden alınıp yenilerinin atanması değil, sistemin yeniden yapılandırılmasıdır.
Ordu, yapılandırma sürecinde NATO ekseninin dışına çıkar mı? Sorunun esası budur. Darbede haberdar olup da haber vermeyen NATO'ya karşı yeni bir askeri-politik strateji geliştirilir mi? Bunun pek mümkün olmadığını belirtelim.
Zayıflayan bir ordunun NATO'nun askeri örgütlenme stratejisinin dışına çıkma girişimi, Türkiye'nin bugünkünden çok daha derin bir kaosa sürüklenmesine yol açacaktır. Bu bakımdan ne hükümet ne de genelkurmay böylesi bir yönelim içerisine girebilir.

NATO'dan çıkarma tehdidi

Bir başka önemli nokta ise Türkiye'nin NATO ile ilişkilerinin çok ötesinde NATO'dan çıkartılmasının gündeme getirilmesidir. Böylesi bir olasılık çok zayıf olmasına rağmen uluslararası medyadan tartışılır olması, sorunun bir başka önemli boyutunu oluşturuyor. NATO'nun genişleme konseptine paralel olarak yeni stratejik merkezlerin kurulmaya başlanması, Türkiye'nin jeo-stratejik önemindeki azalma ve jeopolitik konumundaki kayma önümüzdeki sürecin yeni sorunları olarak gündeme gelebilir.
Güney Kürdistan'ın bağımsız bir devlet haline getirilmesi ve Rojava ile birleştirilmesi, NATO'ya alınmasına dair yapılan arka plan hazırlıkları dikkate alındığında bugün zayıf görünen gelişmelerin yarın ciddi bir olasılığa dönüşmesi mümkündür. Güney Kürdistan ve Rojava'da kurulan askeri nitelikle hava üsleri, Türkiye'deki askeri üslerin alternatif olabilir mi? Türkiye, Kürt coğrafyasında kurulan askeri üsleri değerlendirecek ve karşı bir hamle yapabilecek ne politik, ne askeri, ne de bölgesel gücü kaldı.

Bölgesel ilişkilerde etkisiz

Diğer önemli bir nokta ise, kendi iç düzenini kaybetmiş bir ordunun bölgesel ilişkilerdeki askeri etki gücünü konuşturması sanıldığı gibi kolay değildir. Suriye merkezli askeri gelişmeler dikkate alındığında Türk ordusunun hemen hiçbir etkisinin olmadığı görülür. Esad ordusu, Halep kuşatmasını tamamlamış bulunuyor. YPG askeri güçleri de Minbiç'i bütünüyle ele geçirmek üzeredir. Kendi içindeki krizle debelenen Genelkurmay'ın İslamcı militanlara askeri desteği vermesi artık pek zordur. Ayrıca Türkiye için kırmızıçizgi olarak görülen Cerablus'un kuşatılması planları ve Kobani ile Afrin'in birleştirilmesi tartışılıyor. İç dinamikleri ciddi oranda sarsılmış ordunun pratik olarak yanı başındaki gelişmelerle ne ilgilenebilecek ne de müdahale edebilecek gücü var.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

15 Temmuz'un ilk sonucu olarak, bir devlet krizinin içinde bulunuyoruz.

Kader kapıyı çalıyor!

Haziran ayına oldukça hızlı girdik. Üstelik, bütün toplumsal ve siyasal güçler yüksek türbülans içinde zorlanarak ayakta kalmaya çalışıyor, aynı anda artan gerginliklerin her yandan kendilerini sıkıştırmasıyla da yüzleşiyorlardı.

1. sayfadan devam

Yine yaklaşan Askeri Şura'da önemli gelişmeler yaşanacağı anlaşılıyor, Cemaat taraftarı subayların tasfiye edileceği söyleniyordu.
Mayıs'la birlikte hızlanan Ordu ve Kürt gerillaları arasındaki savaş ise, her geçen gün şiddetini arttırarak ve yayıldığı alanı genişleterek sürüp gidiyor, taraflar bir "barış" girişimine kapalı duruyorlardı.

15 Temmuz Darbesi

Mayıstan Temmuza olağanüstü hızla akarak, etrafından yoğun gerilimlerle sıkıştırılarak, yüksek türbülans içinde sarsılarak ve adeta "bindik bir alamete, gideriz kıyamete" ruh halinde hep beraber sürüklenirken, birden "kıyamet" koptu.
15 Temmuz (15T) darbesi, aniden çıkıp geldi ve yüksek şiddet içeren büyük bir gözü dönmüşlükle zaten oldukça zorlanan özel bir toplumsal gerçekliğe çarptı. Öncesinde yediği yumruklarla zaten epey sarsılmış olan toplumsal ve siyasal güçler, 8-10 saate sıkışmış acımasız bir saldırıyla karşılaştı.
Sürecin halen devam ettiğini, sonucun henüz belli olmadığını da hemen vurgulayalım.
Darbeciler yenilmiş olabilir, ama vurdukları darbe sahiciydi ve vurduğu yerde ağır hasar yarattı.
Her şey birbirine girdi, devlette ve toplumda farklı güçte parçalanma ve dağılma süreçleri ivme aldı.
Şimdi, neredeyse her şey hareket halinde ve ayrıca "kesinlik" olgusu da bir süreliğine rafa kalkmış durumda; "gelecek" ise, oldukça bulanık görünüyor ve çok sayıda olasılık barındırıyor.

Devlet krizi

İnsanlar gerçekle ilgilerinin doğru olup olmadığını kontrol eder ya da yaşadıklarının gerçekliğinden şüphe eder hale dönüştüler.
Önceki dönemden gittikçe büyüyen ve hızlanan bir çığ gibi kopup gelen "türbülans" ve "yüksek gerginlik", 15T darbesinin kendisini daha da körüklemesiyle aniden toplumun dengelerini bozacak noktaya kadar yükseliverdi.
Acaba, toplumsal ve siyasal "devreler" bu kadar gerilimi kaldırabilecek mi, yoksa içindeki hiçbir öznenin kontrol kuramadığı bir kaosun içine mi sürükleneceğiz, henüz belli değil.
Şimdi, ilk anın şaşkınlığı biraz geçmiş olsa da, yeni bir "normalin" içinde konumlanmanın çok uzağındayız. Üstelik, yakın dönemde yeniden ani yükselişler doğurabilecek bir toplumsal atmosferi soluyoruz.
15T'nin ilk sonucu olarak, bir devlet krizinin içinde bulunuyoruz.
Devletin zirvesinde, kimin kime ne kadar güveneceğinin, hangi kurumun hala işleyebildiğinin belli olmadığı anlaşılıyor.
Aslında açık konuşmak gerekirse, 15 Temmuz darbesi, sistem ve onun politik ve toplumsal alanında bir topyekun bir "boşluk" oluşturdu ve henüz kapatılabilmiş değil.
Bir boşluğun üstünde duruyoruz! Aşağısı ise epey karanlık bir uçurum!

Kopuş ve süreklilik

Yeni dönem, kendine ait bir özgün asabiyete sahip olacak.

Bu durumda, her şeyin, eskiden sürüp gelen en temel eğilimlerin bile, açılan yeni dönemin içinde başkalaşıp yeni dönemin gerçeklerine uyum sağlamaya zorlanacağını beklemeliyiz.
15T darbesi, ülkeyi eskisinden koparıp yeni bir dönemin içine soktu.
Bu dönemin nasıl bir şey olduğunu henüz kimsenin tam anlamıyla bilemediğini söylersek, abartmış olur muyuz?
Şimdilerde, bu dönem hem altında hem de içinde bir boşluk taşıyor. Bütün güçlerin bu boşlukları doldurmak için hamle yaptığını görüyoruz.
Bu hamlelerin başarısı ve başarısızlıkları içinde yaşayacağımız yeni dönemi belirleyecek. Yeni dönemin önceden belli bir kaderi yok!

Kavrayış zaafları

Bu anlamda, açılan yeni dönemi kavrama çabalarında oluşmaya başlayan iki önemli zaafa dikkati çekmek istiyorum:
İlkin, öyle bekleniyor ki, 15T'nin sert darbesinin verdiği hasar giderildikten sonra, "nerde kalmıştık" denilecek ve her şey kimi ekler edinerek kaldığımız yerden devam edecek!
İkinci kavrayışa göre ise, önceki döneme dair ne varsa artık geçmişte kaldı; "Eskiyi unutun yepyeni bir dönem başlıyor!" deniyor bize.
Aslına bakarsanız, iki eğilim de gerçek. Aynı ortamda bakışımlı olarak var olmaya ve güçlenmeye çalışan bu farklı eğilimler birbirleriyle itişip kakışıyor. Ne olacağı, bu itiş kakışın içinde belirlenecek.
İki eğilimden birinin daha ağırlıklı olduğu bir dönem yaşanabileceği gibi, muhtemelen daha yüksek bir olasılık olarak, her iki eğilime de varlığını dayatan "melez" bir yeni dönemin içine gireceğiz.
Ama, şu da gözüküyor ki, bu bir arada olma, basit bir yan yana gelme ya da aritmetik toplam biçiminde olmayacak. Yeni dönem, kendine ait bir özgün asabiyete sahip olacak.

Bu durumda, her şeyin, eskiden sürüp gelen en temel eğilimlerin bile, açılan yeni dönemin içinde başkalaşıp yeni dönemin gerçeklerine uyum sağlamaya zorlanacağını beklemeliyiz.

Zemin boşluğu

Söz gelimi, Erdoğan muhtemelen darbeyi püskürmüş olmanın verdiği kendine güvenle (birçok yorumcunun vurguladığı gibi) kaldığı yerden devam etmek ve "Başkanlık" ilan etmek isteyebilir.
Eh, önceki tarihine baktığımızda sırf kendi isteğine kalsa kesinlikle böyle yapacağını düşünebiliriz.
İyi de, neredeyse boşlukta duruyor ve böylesi kaotik bir ortama egemen olabilmek için önce ayakta kalmayı becerebilmesi gerekmiyor mu?
Erdoğan her zamanki fırsatçılığıyla ileri doğru hamle yapmak isteyebilir de, nereye dayanacak, gücü nereden alacak?
Üstelik, yüksek türbülansla sürekli sarsılan süreç halen sürüyor!

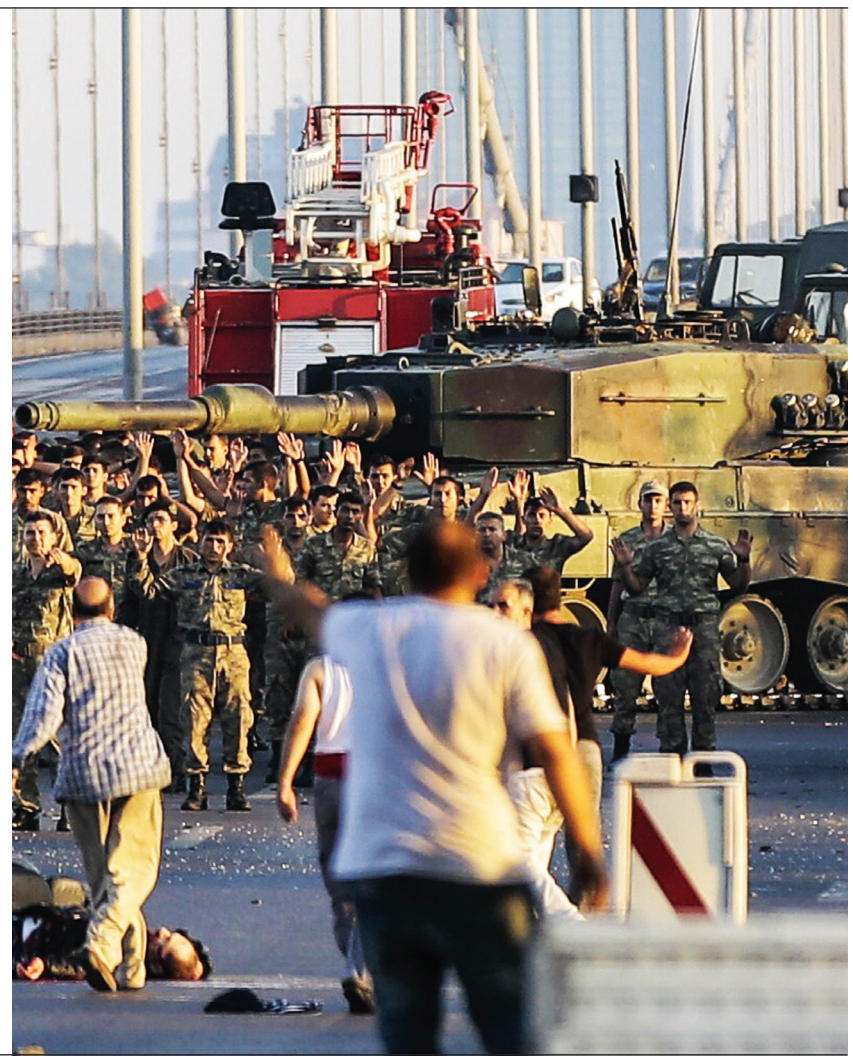

AKP'de neler oluyor?

Erdoğan, ittifak güçlerini değiştirerek ve o andaki darbeyi vuran karşıt güçlere şiddetle saldırarak bir biçimde ayakta kalmayı başardı, ama sonuncusunda "ölümle" yüzleşti.

Özellikle 2010 sonrasında, edindiği tecrübeye ve iktidar alanı içinde kazandığı mevzilere güvenerek kendi özel amaçlarını daha açık tarzda hayata geçirmeye çalışan AKP, bu yolda yürürken neredeyse attığı her adımda birbirinden oldukça farklı güçler tarafından sürekli zorlandı ve yolu kesilmeye çalışıldı.

Devrimci Halk Savaşı

Bu zorlamalar 6 noktada zirve yaptı:
PKK'nin "Devrimci Halk Savaşı" (DHS) hamlesi ve sonrasında yaşanan "Çözüm Süreci", Gezi isyanı, 17/25 Aralık yolsuzluk operasyonları, Rojova'daki gelişmeler, HDP'nin 7 Haziran seçim zaferi ve en son 15T darbesinde, çok farklı güç alanları Erdoğan odaklı iktidara sert darbeler vurdu.
O ise, her seferinde sarsıldı ama bugüne dek gelebildi.
Erdoğan, ittifak güçlerini değiştirerek ve o andaki darbeyi vuran karşıt güçlere şiddetle saldırarak bir biçimde ayakta kalmayı başardı, ama sonuncusunda "ölümle" yüzleşti.
Yani, evet yol alıyor da, ağır hasarlar alarak ve gittikçe artan zaaflarla yüklenerek ilerleyebiliyor; iktidar artık fazlasıyla bir "ateşten gömlek" haline dönüşmüş durumda.
Hedef, bir "başkanlık rejimi" kurmak!

Başkanlık rejimi

Küresel ve yerel sermaye güçlerinin ise, "Başkanlık rejimini" desteklediklerini, ama Erdoğan tarafından kuruluş ve uygulanış tarzına karşı oldukları görülüyor.
Erdoğan, hedefine doğru yaptığı her hamlede yıprandı ve sıkışmayı aşabilmek için uyguladığı devlet şiddetinin sonuçlarını taşıdığı omzundaki heybenin ağırlığı hep arttı.
Şimdi, Mayıs hamlelerinden sonra, "Başkanlık" için final turunu yapacağını düşünüp-hazırlanırken yediği 15T yumruğu, en ağırı oldu ve öyle görünüyor ki, bir yandan "zafer kutlamaları" yapıyor olsa da, öte yanda ayakta durmakta zorlanıyor.
Artık hedefine ulaşabilse bile, öyle çok darbe yemiş ve o kadar yıkıntı ortasında olacak ki!
Üstelik "Başkan" oluşunun ilk anından itibaren düşmanları tarafından sert biçimde zorlanacak.
Erdoğan, hedefine doğru yürüyüşünün neredeyse her aşamasında, AKP'nin içinde de bolca "temizlik" yaptı.
Erdoğan "şahsileştikçe" ya da "putlaştırıldıkça", yola eşitler/kendi deyimiyle "kardeşler" olarak yola çıktıkları "refikleri" tarafından eleştirilmeye başlandı.

"Beraber yürüdük biz bu yollarda"

Erdoğan ise, kendisini eleştiren ya da nüans düzeyinde olsun farklılaşan bütün "kardeşlerini" geri konuma iteleyiverdi, eğer iddia sahibi olmaya yeltenirlerse de itibarsızlaştırarak dışladı.
Hatta, öyle oldu ki, herhangi bir farklılığa bile gerek kalmadan, potansiyel rakip olma bile dışlanma sebebi olabildi. "Beraber yürüdük biz bu yollarda" sadece laf; gerçekler her durumda şahsilik ve "tek adam" olma tarzıyla yapılandırıldı.
Erdoğan'ın bu tutumuna "rest çeken" bir güçlü irade henüz görülmedi.
Hepimizin bildiği, Gül-Arınç-Babacan ekseni, var mı yoksa var olabileceği için var mı sayılıyor, anlaşılmıyor. Bu eksen, kendisini maddi bir güç olarak henüz göstermedi.
Göz kırpmalar, küskünlükler, dargınlıklar gibi sonuç üretemeyen zavallıca tutumlarla kendilerini kendi açtıkları bir "güvenilmezlik" çukuruna gömüyorlardı; ya da 15T sonrasında diyebiliriz ki, belki de biz öyle sanıyorduk.
Kim bilir, belki de "oralarda" böyle süreçler "saman altından su yürüterek" yaşanıyor olabilir!
İşte, şimdi, 15T darbesinden sonra, o "küsmeler","dargınlıklar", "geri çekilmeler" birden ortaya saçılıverdi.

Darbeciler başarılı olsaydı

Evet, artık biliyoruz ki, darbeciler şayet başarılı olsalarmış, Erdoğansız bir AKP'yi iktidara getireceklermiş!
Darbe, darbeciler yenilmiş olsa da, kendi hedefini ülke gündemine oldukça güçlü bir şekilde soktu. Şayet Erdoğan'ın varlığı bir istikrarsızlık ögesi haline gelmiş ve ülkeyi "Suriyeleşme" noktasına doğru sürükleme tehlikesi taşıyorsa, egemenler de Erdoğansız bir AKP talebini her yolla ve ısrarla dayatıyorsa, AKP'nin "birlik ve beraberlik ruhu" daha ne kadar dayanabilir?
Sakın Erdoğan'ın bolca kullandığı "Kardeşlik Hukuku" adlı hançeri, birileri ona karşı kullanmayı istemiş olmasın?
Ya da, tam tersine, alışık olduğumuz üzere, her kritik aşamada olduğu gibi şimdi de, Erdoğan gene "kardeşlik hukuku" hançerini kullanacak mı?
Ama, hiç unutmamalıyız, artık 15T sonrasındayız ve işler farklılaşıyor.
Şimdi bulunduğumuz momentte, politik gelişmeler eskisinden çok daha yüksek gerginlikle yüklü olarak, dolayısıyla yüksek yıkım gücü ve yüksek çözülme riskini aynı anda taşıyarak hareket ediyor!
Öyle gözüküyor ki, Erdoğan AKP'ye topyekun bir müdahalede bulunmaya zorlanıyor; hatta, yeni zamanların diliyle konuşacak olursak, işler "format atma" noktasına dek sıçrayabilir.
Belli ki o atmazsa birileri ona "format atacak."

Türbülans

Erdoğan, 15T gecesinde bir anda uçuruma doğru sürüklendi, aşağıdaki "ölüm" diye adlandırılan derinliği ve karanlığı görmüş olmalıdır.
Üstelik onu oraya sürükleyen «türbülans» halen sürüyor ve doğal olarak şimdi daha yüksek bir güvenceye gereksinimi var!
Gül ve Arınç'ın öne çıktığı «eski» ve «küskün» ağır topların varlığını eskisinden daha fazla riskli görüyor olmalıdır.
Ayrıca, şayet "Batı" ile ilişkiler, "kopma ya da bir "mesafe koyma" tarzında bir dönüşüm yaşayacaksa, AKP'nin tümüne "format atılırsa" hiç şaşırmamak gerekiyor.
Böylesi bir tutumun, çok daha kapsamlı bir kadro tasfiyesini dayatacağı açıktır.
Ya da tersine, şayet ilgili "mesaj" alınmışsa ve geri adım atarak "Batı" ile "pürüzlerden" arınmış bir ilişki kurulacaksa, bu sefer de son günlerde epey "ateşli" olan başkalarının/sözgelimi Karagül gibilerinin tasfiyesi gündeme gelecektir!
Elbette, şimdiki kaotik ortam sürüp gittikçe, önceden görülemeyecek başka birçok olasılıkla yüklenecektir.
Evet, kader AKP'nin kapısını çalıyor!

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Kader, CHP'nin de kapısını çalıyor!

15 Temmuz ve CHP

CHP, şimdi değil çok önceden beridir bir siyasal mevta olarak var ve sadece geçmişine ve elinde olan belediyelerdeki olanaklara dayanarak kendisini sürdürebiliyor. Bu ülkede CHP'nin iktidar olabileceğine inanan var mı?

Darbecilerin kendi bildirilerinde Kemalist-laik bir söylem kullanıp "tuzak" kurarak "avlamak" ve kendi destekçileri yapmak istedikleri CHP kitlesi, tuzağa düşmedi. Bu kitle, "sol duyuyla" davrandı ve darbeye karşı net tutum aldı.
Darbenin etkisiyle toplumsal ve politik zeminlerde açılan "boşluğu" kendi çıkarları yönünde doldurmak için çırpınan AKP gibi CHP'de aynı "boşluğa" doğru hamle yaptı: Taksim mitingi ve Saray toplantısına katılım, farklı anlamları içinde barındıran ama CHP merkezi açısından birbirini tamamlayan iki önemli hamle oldu.

CHP yuvarlanıyor

Ancak, CHP'nin inisiyatif kazanması çok zor görünüyor; kazansa da, geçici olmaya yazgılı olacaktır.
15T'nin en çok etkileyeceği siyasal güç alanlarından birinin de CHP olacağı kesindir.
CHP, zaten bir "siyasal mevta" olarak sürüklenerek var olabiliyordu; ama 15T sonrasında CHP açısından, bir "çözülerek dağılma" ya da "küçülme" sürecinin başladığını saptayabiliriz.
Bu alan, CHP'nin içinden çıkabilecek Rıza Türmen gibi inisiyatifler ya da şayet kendi kısıtlamalarını aşabilirse HDP tarafından doldurulacaktır.
CHP ya da temsil ettiği siyasal gelenek hem en büyük güç kaynağını kaybetti hem de artık büyük oranda boşlukta duruyor; eninde sonunda "yerçekimi yasalarının" hükmünü icra edeceğinden emin olabiliriz.
CHP, herkesin bildiği gibi, TC'yi kuran irade tarafından, kuruluşun yapısına ve işleyişine uyumlu olarak kuruldu. Şimdi, bizzat bu kuruluşun ana yapısı olan devlet ve onun vurucu gücü Ordu krizde olduğuna göre, güç kaynakları bu devlet ve Ordu olan ve kendi dengelerini gene bu devlet ve Ordu üzerinden kuran CHP, gücünü nereden alacak ve dengelerini nasıl kuracak?

İnisiyatifsizlik

CHP, tıpkı yerli sermayemiz/yerli finans kapitalimiz gibi, "devlet fideliklerinde" tohumu atılarak ve "el bebek gül bebek" şımartılarak yetiştirildi; o, şımarık ve güçsüz!
CHP, kendi gücüyle kendisine yol açmaya ve kendi dengelerini kendi yaratıcı hamleleriyle kurmaya alışkın değil!
Taksim mitinginde öfkeyle "darbeye ve diktaya karşı" haykırarak alanı dolduran canlı kitleye Kılıçdaroğlu'nun "dokunamaması" ve sonra da bu mitingleri bütün ülkeye yayarak güçlü bir seçenek olma yerine tıpış tıpış Saray'a çıkıp Erdoğan'ı meşrulaştırması boşuna değil!
CHP, şimdi yapması gerekeni yapma gücüne ve yeteneğine sahip değil!
CHP, şimdi değil çok önceden beridir bir siyasal mevta olarak var ve sadece geçmişine ve elinde olan belediyelerdeki olanaklara dayanarak kendisini sürdürebiliyor. Bu ülkede CHP'nin iktidar olabileceğine inanan var mı?
O, kurucu sözcülüğünü yaptığı Türkiye kapitalizminin yaşadığı gelişme-dönüşüm tarafından çok önceden boşluğa itildi; ama bir rakibi şekillenemediği için ve solu sistem içine çekme yeteneği yüzünden sermaye güçleri tarafından "yaşam ünitesine bağlanarak" "yaşatılıyor!"
İşte, AKP'nin CHP'yi sürekli silkelemesi, baskı altına alması ve "etkisiz eleman" konumuna sürüklemesi, kendi gücünden daha fazlasıyla CHP'nin güçsüzlüğünden kaynaklanıyor.

CHP'ye küçük yemler

Erdoğan, şimdi de, ayakta durabilmek için en ufak bir desteği dahi önemsediği şu günlerde CHP ile "iyi geçinecek", onu biraz "yemleyecek", kendisine acilen gereken meşruiyeti yeniden üretebilirse ve dengelerini yeniden kurabilirse çöpe atacaktır!
CHP merkezi, hiç de şaşırtmayan ve beklenen bir tutumla, Taksim'de toplanan demokrat, özgürlükçü ve laik kitlenin ihtiyaçları yönünde davranmak yerine, AKP'nin devleti kendi ihtiyaçları temelinde restore etme tutumuna güç veriyor.
Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan'ın "Başkanlık" yolunun açılmasına destek olması, CHP açısından 15T sonrasında ne kadar süreceği belli olmayan özel bir zamanın içine girdiğimizi gösteriyor
Açık değil mi, Gezi'de de orada olan Taksim'deki mitingin kitlesi, kendi ihtiyaçlarını dillendirecek ve öncülüğünü yapacak bir toplumsal ve politik özneleşme sürecinin içinde olmaya ya da desteklemeye eskisinden çok daha fazla açık.

Çelişkiler yumağı

Evet, CHP'nin var oluşunun kaynağı olan ve onu ayakta tutan "asabiyetinin" özü, devlet ve Ordu odaklıdır. Şimdi devlet krizde ve Ordunun durumu da belli olduğuna göre; "CHP yüzünü sola dönmelidir" gibi beklentiler, "ölü gözünden yaş beklemek" tutumudur.
CHP, kendi yapısına uygun davranıyor, hiç şaşırmamak gerekiyor.
Ancak, şimdiye dek bir sürekli CHP'yi destekleyen bazı toplumsal güçlerin ihtiyaçları Kılıçdaroğlu'nun yönelimleriyle tümüyle zıt bir yönde şekilleniyor. 15T darbesi de bu çelişkiyi iyice açığa çıkaran bir "işaret fişeği" oldu.
Tarihsel günler, tarihsel doğumlara ve tarihsel kopuşlara gebedir; sorun söz konusu olasılıkların güçlenebilmesi için gereksindiği politik öncülüğü becerilebilmekte düğümleniyor.
Kader, CHP'nin de kapısını çalıyor!

Kılıçdaroğlu, Erdoğan'ın "Başkanlık" yolunun açılmasına destek oluyor.

15 Temmuz, ABD ve Cemaat

Geçmişte Sovyetlere karşı "ön cephe" olan Türkiye'de anti-komünist faaliyetler için görevlendirildiği belli olan bu ajan, yetenekli olduğu saptanmış olmalı ki, İslam coğrafyasının tümüne yönlendirildi.

Açığa çıkan somut gerçekler, "stratejik ortak" ABD'nin zaten TC içinde fazlasıyla var olan ağırlığını yeterli görmeyerek, devlet cihazını tümüyle ele geçirmek amacıyla, diğer "gizli işgal" alanlarına ek olarak Ordu içinde bir doğrudan ajan ağı kurduğunu gösteriyor.
Anlaşılan doğrudan ve açık bir işgal ya da bir yeniden sömürgeleştirme hedeflenmiş!
Bu ajanlaşmış, şerefsiz ve alçak subayların "yıllarca kendilerini gizlemeyi başarmaları" üzerine yazılanları okuyunca gülmemek elde değil.

Fetullah Gülen

Demek ki, bir vaiz aklını iyi çalıştırıp bütün bunları becerdi öyle mi?
Sadece Türkiye'de değil, neredeyse tüm dünyaya yayılan bir ağ ve kontrol edilen trilyonlarca dolar zenginlik, demek ki Hoca efendinin(!) külahından çıkıverdi!
Bu kişinin 60'lı yıllarda CİA tarafından seçilerek ajanlaştırıldığı, "Komünizmle Mücadele Dernekleri" nde örgütlenmesinin sağlandığı, daha sonra da bütün burjuva siyasetçileri tarafından istisnasız desteklendiği hala mı görülemiyor?
Demirel, Ecevit, Türkeş, Erbakan, Özal ve en sonunda Erdoğan'ın da bu destekçiler kervanında gönüllü olarak yer aldığı açık değil mi?
Hepsine bu yönde yönlendirme yapan "üst aklın" ABD olduğu da belli değil mi?

Delile mi ihtiyaç var?

Geçmişte Sovyetlere karşı "ön cephe" olan Türkiye'de anti-komünist faaliyetler için görevlendirildiği belli olan bu ajan, yetenekli olduğu saptanmış olmalı ki, İslam coğrafyasının tümüne yönlendirildi. İslam coğrafyasının kapitalizmle bütünleşmesinde yaşanan "pürüzlerin" giderilmesiyle görevli olduğu anlaşılıyor.

ABD darbenin neresinde?

El Kaide ve IŞİD'le "terörist İslam" oluşturulurken, Cemaat üzerinden "ılımlı-akıllı İslam" oluşturulmak isteniyordu.
Muazzam güce sahip bir devlet olan ABD, bir dine müdahale ediyor ve onu istediği biçimlere doğru sürüklemek istiyordu.
Hedef, İslam coğrafyasını hem yeniden sömürgeleştirerek emperyalist soygunun nesnesi yapmak hem de o coğrafyadaki toplumsal ilişkileri kapitalizmle daha uyumlu olacağı bir yapıda yeniden örgütlemekti.
İşte, öyle olağanüstü gizlenme yeteneği falan yok; bu ajan ağı, Türkiye kapitalizminin ve devletin doğrudan bağımlı olduğu ABD tarafından desteklendi ve bütün burjuva politikacıları da kendi katkılarını yaptılar.
Her şey ortadaydı; kral çıplaktı; bu ajan ağının önü açıldı, doğrudan ve güçlü biçimde desteklendi! Hatta, "desteklendi" kelimesi bile yetersiz, doğrudan örgütlendi ve yönlendirildi!
Açığa çıkan gerçekler gösteriyor ki, biz tüm boyutlarıyla bilemesek de, şimdiki darbeci generallerin 80'li yıllarda henüz askeri liselere yerleştirilme zamanlarından beri, her şey biliniyormuş! Yakın zamanlarda da, Özel'e ve Akar'a bu darbeci generallerin ismi, rakip fraksiyonlar tarafından ihbar edilmiş, ama hiç birine dokunulmamış.

Belli değil mi dokunulmazlıkları var!

Neymiş, çok iyi gizlenmişlermiş, hatta Melih Gökçek "üç harflilerin" de yardım ettiğini açıklayarak bizleri aydınlattı!
Açıktır ki, darbeciler kadar bu bilinçli algı operasyonunu yürütenler de aynı "tezgahın" içindedirler!
ABD'nin darbe sürecinde bütün olarak mı, yoksa CİA içindeki bir güçlü fraksiyon olarak mı devrede olduğu henüz anlaşılmıyor. Ama, bir biçimde devrede olduğu nettir.
Bir kez daha açığa çıktı ki, ABD dünya tarihinin gördüğü en büyük terörist örgüttür!
Yüzlerine tükürelim! Defolun gidin bu coğrafyadan terörist alçaklar!

POLİTİKA

"Nasıl bir Türkiye" istediğimizden yola çıkarak ortaklaştırdığımız "Demokratik Cumhuriyete" hedeflenmeli.

Ne yapmalı, nasıl yapmalı?

Sol, kim olduğuna, tarihsel ve güncel görevlerinin ne olduğuna, hedeflerine ve halkın çıkarlarını en doğru şekilde nasıl savunacağına yoğunlaşmalı! Karmaşanın üstüne çıkıp yeni güç dengeleri açığa çıkarmanın, halk güçlerine ön açmanın zamanı gelmedi mi?

Meral Çınar

1. sayfadan devam

Solun tuhaf davranışları

Son bir aydır yaşadığımız politik karmaşanın öncesinde de; birçok tarihsel zaafla yüklü olan, o tarihsel zaafları günümüze kadar taşıyıp derinleştiren, yaşanan gelişmeleri büyük bir panikle ve ne yapacağını bilemez halde izlemekle yetinen bir Türkiye solu gerçekliğimiz vardı.
Şimdi, şiddetinin artması kaçınılmaz olan bu gerilimin ve kaosun içerisinde de, aynı «ne yapacağını bilememe hali» artarak devam ediyor.
Güncel politik durumun yüksek gerginlikle dolu karmaşasının yanında açığa çıkardığı olağanüstü devrimci fırsatları göremeyen, halk güçlerini kendi "tıkanmış" durumları içerisinden algılayarak birbirine düşmanlaştırmaya çalışan ve sürece öncülük etmeyi bırakın, bir biçimde halk güçlerinin bile sürekli gerisine düşen sosyalist hareketler açısından bir karar aşamasının içerisindeyiz.
Kendi "panikçi" dünyalarına gömülmüş olan bu güçler, kendileriyle bir biçimde ilişki halinde olan herkesi ve her şeyi de sol güçlere dair bir umutsuzluğun içerisine çekiyorlar, ama kendi durumlarının bile farkında değiller. Halkın alternatif bir güç, toplumsal muhalefetin ise ortak mücadele zeminleri arayışının olduğu bu süreçte, böylesi tutumlar ne kadar doğrudur?
İçinde bulunduğu koşulları algılayamayan, gücünü nereye ve nasıl kullanacağını bilemeyen, çubuğu dönemsel ve güncel kertelerde nereye ne zaman bükeceğini tartamayan, sadece eleştiren ama hiç bir alternatif sunamayan bir konumda eleştiri yapma geleneği solcular arasında birden diriliverdi.
Solun kim olduğuna, tarihsel ve güncel görevlerinin ne olduğuna, hedeflerine ve halkın çıkarlarını en doğru şekilde nasıl savunacağına yoğunlaşması gerekiyor.

Ortak hedef, ortak mücadele

Türkiye devrimci demokrat güçleri olarak, "ne yapmalı" sorusuna verdiğimiz karşılıklar kara bir delikte salınım halinde.
Yirminci yüzyılın ağır yenilgileri altında ezilen sosyalist hareketlerin yeni dönemi, yirmi birinci yüzyılda dünya kapitalizminin girdiği çoklu krizlerin yapısını ve bu yüzyılın kendine özgü bir zeminde yaratıp açığa çıkardığı halkçı-antikapitalist dinamikleri kavrayamama sorunları, bu kara delikteki salınımın sebeplerinden sadece bir kaçı.
Buradan yola çıkarak Türkiye'de neyi nasıl yapabileceğimize yoğunlaşalım.
Türkiye'de toplumsal muhalefeti anlayabilmek için, zaman zaman bu topraklara özgü gelişen durumları da barındıran sorunlara bir göz atalım.
Yoksulluk, işsizlik, ucuz ve kuralsız işçilik, doğanın talanı, ırkçılık, cinsiyet eşitsizliği, geleceksizlik, mezhepçilik-gericilik, göçmenlik…
Bu sorunlardan en azından birinin bile dokunmadığı bir insan var mıdır ülkemizde?
Zaten, Türkiye'de toplumsal muhalefetin kendisi de, bu sorunlar karşısında verilen mücadelenin örgütlenmiş biçimlerinden oluşuyor. Ekoloji, gençlik, liseli, kadın hareketlerinin bağımsız örgütlenme pratikleri gibi.

Hedef Demokratik Cumhuriyet

Yukarıda bahsettiğimiz sorunların birçok toplumsal kesimin ortak sorunları olduğunu, bu sorunların bazılarının öne çıkıp özneleştiğini, dolayısıyla mücadele yöntemlerinin buna göre değiştiğini söyleyebiliriz.
Bu toplumsal kesimleri, yaşadıkları sorunlara karşı örgütlenecekleri mücadele yöntemlerinin kendine özgü yanlarıyla kapsayacak ve elbette merkezinde sınıf mücadelesinin olduğu ortak bir zemin yaratıp ortak bir hedefe doğru yöneltmemiz gerekiyor.
Hedefimiz başı sonu belli olmayan ve sadece düşmanın yapıp ettikleri üzerinden belirlenemez.
Toplumsal güçlerin gerçek sorunlarının ortaya çıkardığı mücadelelerden ve "Nasıl bir Türkiye" istediğimizden yola çıkarak ortaklaştırdığımız "Demokratik Cumhuriyet" hedeflenmelidir.
Bu ortaklaşmayı kalıcılaştırmak ve iktidara dayatacak bir güç haline getirmek ise devrimci öznenin gücüne, yaratıcı cesaretine, savaşma sanatındaki hâkimiyetine bağlı olduğu için, payımıza düşen tarihsel ve güncel görevleri yeniden gözden geçirmeye başlayabiliriz.

Yeni bir dönem

Asıl tıkandığımız nokta, harekete geçme kabiliyetsizliğimiz. Neyi nasıl yapmamız gerektiğini gördükten sonra, "yapma" eylemini başlatmamış olmayı, içerisinde bulunduğumuz nesnel koşulların zorluğuna bağlayarak kolaycılık yapıyoruz çoğu zaman. Bu tam da burjuva-rasyonel bir gerçekçilikle yaklaşılan nesnel koşulların içerisinde kaybedilen "öznellik" problemi işte!
İşin özü; içerisinden geçtiğimiz dönemi devrimci gerçekçilik içerisinde ele almak; gerçekliğin içerisindeki imkanları arayıp o imkanları gerçekliğin kendisine dayatarak somut kazanımlar elde etmek ve ilerlemek gerekiyor.
Sermayenin kalesini kuşatmak, burjuva-rasyonel gerçekçilikle değil, devrimci gerçekçiliğin yeşerttiği umudu ve hayalleri çoğunluğun hayali ve umutlarıyla ortaklaştırabilmekten geçiyor.

Birlik çağrıları

Yukarıda bahsettiğimiz ortaklaşmayı "Erdoğan diktasına" karşı "en geniş demokrasi cephesini" kurma çağrılarıyla yapmaya çalışanlara da değinmeliyiz. Bu çağrılar ve kurulabilecek birlikler, elbette değerli ve önemlidir.
Sorunumuz sadece Erdoğan'ın diktatörlük sevdası olmasa da; en kapsayıcı karşıtlık üzerinden toplumsal muhalefeti yan yana getirmek için bu yöndeki çabalara destek olalım!
Ama, aynı zamanda, mutlaka ve esas olarak, gerçek sorunumuzun faşizmin hangi koşullar altında neyi amaçlayarak kurulduğuna odaklanmak ve faşizme karşı halkçı iktidar seçeneğini fiilen inşa etmek olduğunu görmeliyiz! Devrimci güçler olarak enerjimizin uygun kısmını bu noktaya yığmalıyız! Bu inşa faaliyeti olmaksızın diğeri, zayıf kalıp sonuç üretememeye ve ürettiği oranda da sistem içi güçlere hizmet etmeye yazgılı olacaktır.

Öncüleşme

Yapma eylemine geçmek için bundan daha uygun bir zaman var mı?
Üç ana kriz odağının yarattığı denge kaybının ve karmaşanın üstüne çıkıp yeni güç dengeleri açığa çıkarmanın, halk güçlerinin inisiyatif kazanması için önünü açma görevini üstlenmenin zamanı gelmedi mi?

Filler tepişirken çimenler ezilmesin!

HDP halkla iç içe bir siyaseti hayata geçirmek için kolları sıvamalıdır. Kendi programıyla, halka özgürlükçü alternatifi gösteren bir tarzı yaşamsallaştırmak iktidarın yürümek istediği yola taş koyacak, demokratik halkçı dinamiklerin mücadelesine güç verecektir.

Juliana GÖZEN

15 Temmuz darbesi ile Türkiye'de geri dönülmesi imkansız yeni bir süreç başladı. Bu süreç şu anda belirsiz ve kaygan bir zemine sahip.
Darbe dinamiğinin de başka güçlerin de hareketli olduğu, hamle yaptığı bir süreç aynı zamanda.
Fakat net ve berrak olan şu ki; 15 Temmuz darbe girişimi, devletin kurumsal yapısında ciddi bir hasar bıraktı ve aynı zamanda devletin zor aygıtını parçaladı. İbreyi buraya çevirip, buradan yürümek lazım.

Kriz üzerine kriz

AKP/Erdoğan öncülüğünde inşa edilmeye çalışılan ılımlı İslam rejiminin krizleri Ortadoğu sahasında yürütülen başarısız politikalar ile adeta bir kartopu gibi büyürken, şimdi bu krizlerin yanına, bir de 15 Temmuz darbe girişiminin yarattığı devlet krizi eklendi.
Hal böyleyken, devletin bu kadar zayıfladığı bir süreçte alınacak devrimci insiyatiflerin Gezi'de iktidara karşı sokağa çıkan ve şimdi de darbeye karşı demokratik bir ülke isteyen kitleye öncülük edeceği çok açık değil mi?
Alınacak devrimci insiyatifle ya halka ön açılacak ya da filler tepişirken emekçiler ve ezilenler çimler misali ezilecek!
Bu kadar keskin ve acımasız bir atmosferi soluyoruz.

HDP'nin tutumu ve olasılıklar

7 Haziran'da Erdoğan'ın başkanlık hayallerine barajı aşarak tokat atan HDP, sonrasında zafer sarhoşluğuna kapılıp ayağına gelen topa vur(a)mamıştı. Önemlidir, çünkü, şayet vursaydı muhtemelen şu anda içerisinde yaşadığımız tarihin akışı başka türlü akacaktı.
Şayet HDP, iktidarın inşa etmeye çalıştığı rejimin karşısında kendi programını anlatan ve politik alternatifini/»Demokratik Cumhuriyet!» halka gösteren bir tarzı yürütmüş olsaydı, tıpkı ihtiyacın şimdi de bu olduğu gibi, toplumsal muhalefetin eli çok daha güçlü olacaktı.
7 Haziran'dan itibaren iktidarın özel olarak yürüttüğü algı operasyonuna göre politika üreten HDP, ne olduğunu-ne yapacağını değil, iktidarın kopardığı kuru gürültüye boyun eğerek ne olmadığını anlatmakla çok daha fazla zaman harcamıştır. Ve ne yazık ki şimdi de, iktidara göre konum almak hatasına yine düşmektedir.
Zira, "Çağırsaydı biz de Saray'a giderdik" söylemlerini başka türlü okuyamıyoruz.
Gelinen bu nokta, beraberinde pek çok olasılığı da beraberinde getiriyor.

Demokratik halkçı dinamikler

Darbe almış bir Ordu ile Kürtlerle yürütülen savaşın zorluğu, KÖH'ün elinin daha güçlü olduğu bir çözüm masasını gündeme getirebilir. Ya da, tam da bu durumdan dolayı, çözüm masasının kurulmadığı ve Kürtlerle yürütülen savaşın yükseltildiği bir atmosfere doğru gidebiliriz.
Şüphesiz ki HDP'nin alacağı tutum, iki sürece de hazırlıklı girmesi açısından toplumsal muhalefetin mücadelesini de güçlü biçimde etkileyecektir.
Kürt Özgürlük Hareketi ile kurulacak çözüm masası elbette ki aldığı insiyatif doğrultusunda HDP'nin oy oranlarını arttıracak, aynı zamanda toplumsal muhalefetin de önünü açacaktır.

Savaşın şiddeti

Kürtlerle yürütülecek savaşın sertleşmesi durumunda ise, HDP daha önce yaratmış olduğu boşluklardan ders alarak, halkla iç içe geçeceği bir siyaseti hayata geçirmek için kolları sıvamalıdır.
Her durumda, gerekirse HDP'ye rağmen, kendi programıyla halka özgürlükçü alternatifi gösteren bir tarzı yaşamsallaştırmak, iktidarın yürümek istediği yola taş koyacak ve demokratik halkçı dinamiklerin mücadelesine güç verecektir.

Laik, demokratik bir toplum için...

Yeni dönemin Alevi hareketini yaratabilmeliyiz.

Alevi bezirganları

Alevi bezirgânları başta Alevi terimlerini değiştirip Alevi kurumlarını ticarethaneye çevirdiler. "Hakkullah" anlayışını kullanıp ceplerini doldurdular. Yolu dervişlikten geçen önderlik sistemini küçük burjuva din tüccarlığına götürdüler. Alevi toplumunu gericileştirmek için kurumları kemirdiler. "Erkek dişi sorulmaz muhabbetin dilinde" diyen pirin çağrısına karşılık cemlerinde kadınları erkeklerden ayrı oturtmaya başladılar.

Rıza ÇELİK

"Nesini söyleyeyim canım efendim / Gayri düzen tutmaz telimiz bizim / Arzuhal eylesem deftere sığmaz / Omuzdan kırılmış kolumuz bizim"
Ozan Serdari'nin bu şiiri Osmanlı'nın zulmüne karşı bir serzeniş olarak yazmış olduğu düşünülmektedir. Omuzdan kırılan kol günümüzde Aleviliğin iç meselesi olarak kabul edilebilir.
Hâkim ideoloji yüzyıllarca Alevileri kendi sistemlerine dâhil etmek için katletti, zulmetti, sürgün etti, ideolojisini her alanda dayattı. Buna rağmen yakın geçmişe kadar Aleviler kadim inançlarından vazgeçmemek uğruna mücadele ettiler. Ancak "ağacın kurdu içindedir" misali kendi içimizdeki kurtlar yüzünden "omuzdan kırılmıştır kolumuz bizim".

Pir Sultan Abdal, Osmanlı'ya eğitime gidecek olan Hızır Paşa'ya : "Sen gider Osmanlı'ya paşa olursun, gelir de bizi asarsın." demiş. Bu öngörüsü doğru çıkmış. Hızır Paşa, "devletin bekası" için pirinin katlinin fermanı olmuştur.

Yeni dönem hızır paşalar

Hızır Paşalar hiç bitmedi, don değiştirip karşımıza farklı kişiliklerle (!) çıktılar. Bozuk düzenden nemalanmaya çalışan çıkarcı dernek yönetimleri, yobaz yol önderleri ve onları ilahlaştıranlar içimizi gün-begün kemirip değerlerimizi tüketmeye başladılar.
Kadim inancı özü ile bilip taşımanın yolu; pirini, rehberini, ozanını tanıyıp onların izinden gitmekle olur. Yunus'u, Abdal Musa'yı, Kaygusuz'u, Mansur'u, Bektaş Veli'yi, Kadıncık Ana'yı Koca Haydar'ı, Şah Sultan'ı ve daha nice pir ve ozanları okumadan, bilmeden "yol" öğrenilemez de, anlatılamaz da. Aleviliğin üzerine kurulu olan sistem "rızalık toplumudur"; kâmil insanı hedefler. Bilgelikten, nitelikli toplumdan dem vurulur. Ortaklaşacı, komün geleneğini sürdürmek ister. Mevkii, makamı, statüyü reddeder. Tek eşlidir, eşitlikçidir, cinsiyetçi değildir, ırklar üstüdür, insanı ve doğayı merkeze alır.
Aleviliğin bu minvalde var olduğunu bilmeyen, bilmek istemeyen şahıslar Aleviliği hangi düzeyde var edebilir?

Alevilikteki yabancılaşma

Aleviliğin içindeki tüm değerleri tüketip Kuran ile, ayet ile, İslami ritüellerle Aleviliği hızla yok oluşa sürükleten din bezirgânları, dernek ve vakıf yöneticileri, üyeleri dede ve hocaları özden o denli uzaklaştılar ki "öz" yabancı oldu güncel durumda. Alevi toplumunu nitelikli hale getiren cemlerdeki olgular; öz darı, lokma, rızalık gibi kültler kalkmış yerine ayetler ve hadisler getirtilmiş; cemler ezberle tekrarlanan sıkıcı bir ayin haline dönüştürülmüştür. Şüphesiz ki bu aklın ardında yine bu din bezirgânları yer almaktadır.
Alevi bezirgânları başta Alevi terimlerini değiştirip Alevi kurumlarını ticarethaneye çevirdiler. "Hakkullah" anlayışını kullanıp ceplerini doldurdular. Yolu dervişlikten geçen önderlik sistemini küçük burjuva din tüccarlığına götürdüler. Alevi toplumunu gericileştirmek için kurumları kemirdiler.

Alevi felsefesi

"Erkek dişi sorulmaz muhabbetin dilinde" diyen pirin çağrısına karşılık cemlerinde kadınları erkeklerden ayrı oturtmaya başladılar. Uzun kollu, uzun etekli, başörtülü kıyafetler giydirttiler. Cemlerde deyişler, Alevi felsefesi, insanlığa dair konular, evrensel sorunlar, ikramlar ve lokmalar yer alırken İslam siyasetinden;cennet cehennem, sevap günahtan bahseder oldular. El etek öptürme gericiliğine yer verilmezken el etek öptürür oldular.Üzerimize uymayan bir giysiyi üzerimize giydirmeye çalıştılar. Aleviler ritüellerinde ellerini kalplerinin üzerine koyup niyaz ederek Hakkı özünde ararlarken bu din bezirgânları, canları uzay boşluğundaki Tanrı'ya yöneltip öz kimliklerinden uzaklaştırdılar. Gençleri yok sayıp onlara söz hakkı vermeyip gençliğin gelişimine ve bilgilenmesine katkıda bulunmadılar. Gençleri okumaya, sorgulamaya, Alevi tarihsel kimliği ile buluşturmaya yöneltmek yerine "kul" kültürü ile kimliksizleştirmeye çalıştılar.

Yeni bir yol

Çok iyi biliyorlardı ki gençlik gelişirse kendileri için tehlike unsuru olurdu; yılan deliklerine çomak sokulurdu.
Bu siyasetin ardında iktidara yakın olma, yönelme eğilimlerini olduğu aşikâr. Keza seçim süreçlerinde düzen partilerini işaret edip Alevilerin o yapılarda yer alması için çabalayanlar da yine bu sahtekârlardan başkaları değillerdir.
Aleviliği bozguna uğratıp düzene altın tepside sunmak isteyen din bezirgânlarının karşısında hâkim sınıfa karşı durduğumuz gibi durup mücadele edeceğiz. Bu mücadele kadim Alevi kültünün sistem içine itilmesine engel olunması için gerek ve şarttır.
Aşk ile…

Sivas'ın sönmeyen ışığı

Son Alevi eylemlilikleri, bir öfkenin ve isyanın sesini haber veriyor. Açlık grevleri,Maraş/Terolar daki direniş, 2016 Sivas anması, Alevi dedelerinin devletle helâlaşmayı kabul etmemesi bu doğrultudaki direniş ışıklarıdır.Aleviler gezi isyanının dinamikleriyle bütünleşip, Kürt halkıyla dayanışma içinde yeni dönemin Alevi hareketini yaratabilmelidir.

Haydar ARIKUŞU

2 Temmuz 1993 Sivas katliamı üzerinden tam 23 yıl geçti. Aleviler, bu yılda Alevi kurumlarının öncülüğünde Sivas' ta buluştular. Cemevinin önünde buluşan on binlerce kişi, yürüyüşle Madımak otelinin önüne gelerek katliamı lanetlediler. İsyanlarını, direnişlerini, katillere, devlete, hükümete haykırdılar.

Alevilerin öfkesi kabarıyor

Bu yılki Sivas katliamı anması benzerlikleri ve farklılıklarıyla özenle değerlendirilmelidir.
Alevilerin her yıl tekrar eden " Anma Eylemlilikleri" her şeyden önce bir kararlığı, bir davayı sürdürme inancını göstermektedir. Önceki yıllarda, devletin Sivas'a eylemcileri bekletme, engelleme, şehre almama girişimlerinden, Alevileri yıldıramadıkları bir kere daha görülmüştür.
En önemli gelişme kuşkusuz eyleme katılım sayısının artmasıdır. 30 bini aşkın Alevi, hem sayısal, hem de coşkularıyla yeni bir niteliği işaret etmektedirler.
Ortadoğu' da savaş politikasına, Türkiye metropollerinde gerçekleştirilen İŞİD katliamlarına karşı durmanın somut göstergesidir. Bu yılki Sivas Anması, sayısal ve nitelik olarak Alevilerin öfkesinin giderek kabardığına işarettir.

Nasıl bir dönem?

Sivas katliamı, 90'lar da, "Alevilerin uyanışı" ve "Alevi Hareketi" oluştuğu koşullarda gerçekleşti. Devlet eliyle, Alevi hareketi yok edilmeye çalışıldı. Aynı zamanlarda Kürtler "Topyekûn savaş" yönelimiyle katledildi, köyleri yakıldı. Sürgün edildi.İşçi grevleri engellendi. Uygulanacak Neo liberal politikalara zemin oluşturuldu.
İçinde bulunduğumuz momentte Aleviler yeni bir katliam ve asimilasyon politikasıyla karşı karşıyadırlar. Ortadoğu'daki savaş politikasıyla, Sünni- Şii gerilim hattında Aleviler katledilmektedir.
Alevi dernekleri hedef gösterilip İŞİD ağzından Alevi önderler tehdit edilmektedir. Devletin "genetik katliam kodu",yeni Alevi katliamlarını işaret etmektedir.

Varlık –yokluk sorunu

Alevilerin içinde yaşadığı koşullar, "zor bir dönemden" öte varlık- yokluk keskinliği ve ciddiyetindedir. "Mülteci Kampı" adı altında Alevilerin asimilasyonu ve yok edilmesi hedeflenmektedir.

Aleviler ne yapmalı?

Devlet, Alevileri bitirmek istemektedir. Cami- Cemevi, ilim- irfan merkezleri, helalleşme, dedelere diploma ve maaş "mülteci kampları" uygulamalarıyla yeni bir saldırı dalgasına girmiştir.
Son Alevi eylemlilikleri, bir öfkenin ve isyanın sesini haber veriyor. Maraş/Terolar daki direniş, 2016 Sivas anması, Alevi dedelerinin devletle helâlaşmayı kabul etmemesi bu doğrultudaki direniş ışıklarıdır.
Aleviler gezi isyanının dinamikleriyle bütünleşip, Kürt halkıyla dayanışma içinde yeni dönemin Alevi Hareketini yaratabilmelidir.
Babailerin(1239), Şah Kalender Çelebilerin(1526) ,1990 Alevi Hareketinin, tarihsel isyan ruhunu, günümüz gerçekliğinde yeniden canlandırmak Alevi önderlerin temel görevidir.
Özgürlük için, güçlü bir Alevi Hareketi oluşturmak için;
Hacı Bektaş Veli'nin bilgeliği, Şah Kalender Çelebi'nin savaşçılığı, Pir Sultan Abdal'ın isyancılığı Alevilerle birlikte olsun!
Aşk-ı Muhabbet ile!

ORTADOĞU

Dr. MUSTAFA PEKÖZ

AKP'nin olası politika değişimi ve radikal İslamcı örgütler

Türkiye Suriye'de kaybetti

Türkiye'nin Ortadoğu politikasındaki değişim, bugüne kadar izlenen stratejinin yanlışlığını düzelterek, doğru bir politik yönelime girmesi üzerinde ilerlemiyor. Bölgesel politika değişikliği tamamıyla içerisinde girdiği krizin zorunlu bir sonucudur. Bu nedenle yeni olarak tanımlanan değişim içte ve bölgesel ilişkilerde çok daha ciddi krizlerin oluşmasına yol açacaktır.

Türkiye'nin Ortadoğu politikasının bütünüyle çökmesi, zorunlu ve kaçınılmaz olarak bir kısım değişiklikleri gündeme getirdi. Suriye merkezli yürütülen bölge politikasının bütünüyle başarısız olması, Türkiye'nin jeopolitik konumunu ciddi oranda zayıflatmasının ötesinde, bölgesel ve iç politikada çok daha karmaşık sorunlarla karşı karşıya gelmesine yol açtı. Bugün, özellikle Ortadoğu üzerinde hakimiyet kurmak isteyen küresel güçlerin içinde Türkiye'yi hesaba katan, ciddiye alan, bölgesel denklemde rol veren bir ülke bulunmuyor.

Erdoğan/AKP ektiğini biçiyor

ABD ile sorunlu, AB/Almanya ile kavgalı, Rusya ile çatışmalı bir AKP iktidarıyla karşı karşıyayız. İçte artan politik kaos ve en önemlisi derinleşen ekonomik kriz toplumun bütün kesimlerini kapsayarak gelişme potansiyeli taşıyor. Çok yönlü bir krizle karşı karşıya olan Erdoğan, özellikle uluslararası ve bölgesel gelişmelerin kendi aleyhine döndüğünü ve iktidarını bu tarz politikalarla süreklileştirmeyeceğini çok daha açık olarak gördü. Erdoğan, artık manevra alanını kalmadığını görünce, "diklenmeyi" bir kenara bırakıp "uzlaşmaya", dahası teslim olmaya karar verdi. Yaptığı açıklamalarla bugüne kadar izlediği ve bütünüyle başarısız kalan dış politikasında temel değişikliklerin olacağına dair ipuçlarını verdi.
Türkiye'nin Ortadoğu politikasındaki değişim, bugüne kadar izlenen stratejinin yanlışlığını düzelterek, doğru bir politik yönelime girmesi üzerinde ilerlemiyor. Bölgesel politika değişikliği tamamıyla içerisinde girdiği krizin zorunlu bir sonucudur. Bu nedenle yeni olarak tanımlanan değişim içte ve bölgesel ilişkilerde çok daha ciddi krizlerin oluşmasına yol açacaktır.

AKP'nin politikaları bölgesel kaosu derinleştirdi.

Özellikle AKP'nin çok yakın ilişki içerisinde olduğu IŞİD ve El Nusra'ya yönelik politika değişikliğinin yaratacağı sarsıcı etkiler olacaktır. Bu bakımdan IŞİD'in, Atatürk Havaalanı'na yönelik gerçekleştirmiş olduğu saldırıyla, Türkiye politikasında belirgin bir değişikliğe gittiği görülüyor. Bir başka ifadeyle IŞİD ile AKP iktidarı arasındaki ittifakın bozulduğunu ve çatışmaların aşamalı Türkiye'ye doğru kayacağı bir dönemin başlayacağını söyleyebiliriz. Hiç şüphesiz ki bunun temel nedeni AKP'nin bölgesel kaosu derinleştiren politikalarıdır. İslamcı örgütlerle kurulan stratejik ittifakın, dıştan gelen baskılarla gerilemesi veya bir bakıma terk edilmeye başlanması, tersten bir etkiye yol açmaya başladı.

Radikal İslamcılara destek kaybettiriyor

Uluslararası İslamcı militanların Suriye'de savaşmak için geçiş bölgesi olarak seçtikleri ülkenin Türkiye olması, AKP'nin izlendiği stratejinin bir sonucudur. AKP iktidarı militanların geçişini doğrudan yönetirken, S. Arabistan'ın ve Katar'ın militanlara aktif ekonomik desteği de Türkiye bankaları üzerinde örgütlendirildi. Diğer yandan İslamcı örgütlerin, özellikle IŞİD ve El Nusra gibi örgütlerin, askeri savaş stratejisi ve taktiğinin genelkurmayın subayları ve MİT tarafından belirlenip uygulamaya konulduğuna dair veriler bulunuyor.
Erdoğan/AKP'nin İslamcı örgütlere dayanarak bölgesel bir güç olmayı hedefleyen bu planı çökmekle birlikte, ABD'nin Türkiye'yi dışlayarak PYD ile ittifak kurması, AKP'nin Ortadoğu politikalarının bütünüyle işlevsizleştiğinin bir başka göstergesidir.
ABD ve Rusya'nın, Irak ve Suriye merkezli rekabetlerine rağmen, Türkiye'nin aktif olarak desteklediği IŞİD ve El Nusra'ya yönelik yürütülen savaşta ortaklaşması da Türkiye'nin bölgede çok açık olarak kaybettiğini gösteriyor.

Erdoğan'ın zorunlu dönüşü

Sorunlar doğru bir bakış açısıyla, Türkiye'nin iç toplumsal sorunları bilinçli bir politik yönelimle çözülmezse, radikal İslamcılığı besleyen devlet politikaları bütünüyle terk edilmezse, kendisine toplumsal gelişme zemini yaratılan radikal İslamcı örgütler, Türkiye'yi bir savaş merkezi haline getirmekle kalmaz, aynı zamanda onlara aktif desteği verenleri de yok eder.

Bugünkü politik tabloya bakıldığından Ortadoğu'da sıfırlanan bir Türkiye gerçeği bulunuyor. Bu durum özellikle Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın politik geleceğini de çok ciddi oranda etkileyecektir. ABD, Rusya ve AB ile sıfırlanan diplomatik ve uluslararası ilişkiler, Türkiye'nin iç dinamiklerin ciddi oranda etkileyeceği özellikle darbe girişimiyle açıkça görüldü. AKP iktidarı, içerisine düştüğü kriz nedeniyle özellikle İslamcı örgütlere yönelik izlediği politikalarda belirli bir değişikliğe gitmek zorunda kaldı. Bu değişiklik yanlışı görme, doğru bir politik yönelime girmek olarak değil, kaybetmenin yaratacağı sonuçların getirdiği zorunluluktan kaynaklanmaktadır.

Suriye politikasındaki değişiklik

Rusya'nın Türkiye politikasında yeniden bir yumuşama kararı almış olması, Erdoğan'ın Putin'den özür dilemesinin çok ötesinde İslamcı örgütlerle olan bağlarının kesilmesinin istenmesidir. Erdoğan, çok açık bir şekilde radikal İslamcı örgütlerle olan ilişkilerine sınır koyacağını ve Suriye politikasında ciddi bir değişime gideceğinin sözünü verdi. AKP iktidarı, ABD ve Rusya'nın baskısıyla IŞİD ile arasına mesafe koymaya çalışarak "desteğini" minimum düzeye indirmek zorunda kaldı. Özellikle militan akışının kesilmiş olması, IŞİD'i ciddi oranda etkilediği anlaşılıyor.
Bu bakımdan IŞİD'in Erdoğan'a öfkesi kendisini aşamalı olarak hissettirecektir. Öte yandan Erdoğan'ın kamuoyuna yaptığı açıklamalarla 'El Nusra'yı terörist olarak görmediğini ifade etmesine rağmen, 15 Haziran 2016'da Türkmen Dağı'nı ele geçirmek için saldırıya geçen Esad güçlerinin karşısındaki El Nusra'ya hiç bir yardımda bulunmadı ve El Nusra'nın bölgeyi kaybetmesine neden oldu. Böylece Erdoğan, El Nusra politikasında değişikliğinin ilk işaretlerini vererek Putin'e çok açık bir mesaj yolladı.
Erdoğan/AKP iktidarının IŞİD politikasının değişmesine karşıt olarak IŞİD politikalarında da belirgin bir değişikliğe gideceği çok açıktır. Bugüne kadar kontrollü bir şekilde faaliyet gösteren IŞİD, Antep'te doğrudan polisleri hedef alan eyleminden sonra, Atatürk Havaalanı'na yönelik yapılan saldırıyla Türkiye içerisinde eylem yapma kapasitesinin ne kadar güçlü ve hangi düzeyde olduğunun mesajını verdi. Bu eylem sıradan bir tepki ve gözdağı vermenin ötesinde, Türkiye'nin giderek ön plana çıktığını gösteriyor. IŞİD'in Türkiye merkezli yeni bir savaş stratejisini uygulamaya koyması durumunda, Türkiye ve Erdoğan iktidarı çok derinden etkilenecektir.

AKP'nin İslamcı örgütlere desteği kendisini vuracak

Türkiye'nin iç toplumsal sorunları bilinçli bir politik yönelimle çözülmezse, radikal İslamcılığı besleyen politikalar terk edilmezse, toplumsal gelişme zemini yaratılan İslamcı örgütler, Türkiye'yi bir savaş merkezi haline getirmekle kalmaz, onlara aktif destek verenleri de yok eder.

Yapılan kamuoyu yoklamalarında Türkiye'de IŞİD'e destek oranı % 8, en yüksek oran ise özellikle % 24 ile AKP tabanından geliyor. Bir başka ifadeyle yaklaşık olarak 6 milyon insan IŞİD'de olumlu bakmakta, yapmış olduğu eylemleri desteklemektedir. Bunun sosyolojik anlamı IŞİD'in Suriye'den farklı olarak Türkiye'de bir toplumsal taban bulma zeminine sahip olduğunu gösteriyor. Ayrıca IŞİD ve El Nusra'nın Türkiye'deki faaliyetlerinde, üzerinde yükseldikleri toplumsal tabanı güçlendirmek için, yoğun olarak kitle çalışmasına ağırlık vermektedirler. Özellikle savaşçı, genç, dinamik bir taban oluşturmak için faaliyet yürüten bu iki örgütün kurmuş oldukları medreseler, dernekler, radyo, dergi gibi yayınların tamamı biliniyor. Örneğin birçok ilde El Nusra, iftar çadırları açıyor. Bütün bu örgütsel ve politik faaliyet devletin bilgisi dâhilinde olmaktadır.

Türkiye İslamcı örgütlerin tehdidi altında

Atatürk Havaalanında gerçekleştirilen katliamda özellikle 'yabancı' militanların kullanılmış olması, hiçbir şekilde yanıltıcı olmamalıdır. Türkiye kökenli militanlarının faaliyetleri çok daha kapsamlı ve derin olduğu, önümüzdeki yılların hesapları yapılarak hareket etmektedirler. IŞİD ve El Nusra gibi örgütlerin oldukça çok sayıda militanları, Türkiye'nin hemen her iline yayılmış ve örgütlenmiş olan dinamiklerden geliyor. Hemen her ilde bir örgütsel yapı oluşturmaları, toplumsal dinamiklerini güçlendirmeleri, savaşın merkezinin aşamalı olarak Türkiye'ye kayması için nesnel bir zemin hazırlamaktadır. Bütün bunları büyüten, her şehirde ve mahallede örgütlenmesine izin veren, ekonomik, lojistik ve askeri destek veren AKP iktidarı, tahmin edilenden çok daha fazla bir krizle karşı karşıyadır.

Savaş merkezi

Irak'ta ve Suriye'de radikal İslamcı örgütlerle savaşın sonuna doğru gelinirken, tersine Türkiye, savaşın merkezi haline gelmeye başladı. Eğer Türkiye Kürt meselesi, Alevi sorunu, demokrasi ve özgürlükler alanındaki baskılar gibi önündeki devasa sorunları bir demokratikleşme planı içerisinde çözmezse, radikal İslamcı örgütlerin hızla gelişmesine ve Suriye'deki savaşın boyutlarını aşan yeni bir sürecin içine girileceğine kimsenin şüphesi olmasın.
Türkiye'nin iç toplumsal sorunları bilinçli bir politik yönelimle çözülmez ve radikal İslamcılığı besleyen devlet politikaları bütünüyle terk edilmezse; kendisine toplumsal gelişme zemini yaratılan radikal İslamcı örgütler, Türkiye'yi bir savaş merkezi haline getirmekle kalmaz, aynı zamanda onlara aktif desteği verenleri de yok ederler.
Türkiye'nin radikal İslamcı hareketlerin savaş merkezi haline getirilmesinin engellenmesinin öncelikli yanı, AKP iktidarının bunlara vermiş olduğu stratejik desteğin bütünüyle sonlandırılmasıdır. Taktik manevralarla bu durumun aşılması mümkün değildir.
Küresel ve bölgesel ilişkilerde denge politikası izlemeyi başaramayan ve bunu iç politikaya yansıtmayı başaramayan bir hükümetin ömrü uzun olmaz.

POLİTİKA

HASAN FERAMUZ

Kürt Özgürlük Hareketi tarihsel kavşakta

Kürt Hareketi devleti masaya zorluyor

Darbe girişimiyle büyük yara alan devletin saldırılara "şimdilik" cevapsız kaldığını, önceliği içerideki "temizlemeye" verdiğini söyleyebiliriz. Fakat gerek bölgedeki savaş durumu gerekse devlet sathındaki durmak bir yana genişleme riski taşıyan kriz hali devletin KÖH'e karşı uzun süre sessiz kalamayacağını ve devletin alacağı kararla hem kendi hem de KÖH'ün tarihsel kritik bir momentte olunduğu görülüyor.

15 Temmuz askeri darbe girişimi, Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi düzlemi parçalamakla birlikte, uzun zaman alacak bir biçimsizliğin/düzensizliğin de önünü açmış bulunuyor. Oluşacak yeni siyasi düzleme damgasını vurmak isteyen hareketler/güçler ise biçimsizlik/düzensizlik sürecinde olabildiğince inisiyatif almaya çalışıyorlar.

Yaklaşık 40 yıldır mücadele veren Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) de, örgütlü ve dinamik yapısıyla bu süreçteki en önemli güçlerinden biri olarak önümüzde duruyor.

Yapılan açıklamalarda KÖH'ün, olası bir darbe girişimini beklediği görülüyor.

İç dinamikler

KÖH, Abdullah Öcalan'ın belirttiği darbe olasılığının gerçekleştiğini belirterek, AKP/Erdoğan'ın bu darbe girişiminin sorumlusu olduğunu söylüyor.

Nitekim, İmralı'da yapılan çözüm süreci görüşmelerinin yayınlanan tutanaklarında Abdullah Öcalan, eğer bu süreç başarıya ulaşmazsa darbe mekaniğinin devreye gireceğini sıklıkla belirtiyor.

Bununla birlikte KÖH, 1 Kasım seçim darbesi başta olmak üzere 24 Temmuz'da başlayan Erdoğan darbesinin bu darbe girişimine yol açtığını ileri sürüyor.

KÖH, bu girişimde "iç dinamiğin" etkisinin büyük olduğunu vurguladı ve demokratikleşme olmadığı takdirde darbe dinamiğinin tekrar aktifleşebileceğinin uyarısını yaptı.

Dolayısıyla, KÖH'ün gerek yapılan açıklamalarla gerekse "ne askeri darbe ne sivil darbe, demokratik cumhuriyet" söylemiyle net bir tutum aldığını görmekteyiz.

KÖH savaşı sürdürüyor

Öte yandan 15 Temmuz öncesinde saldırıları süreklilik kazanan HPG›nin, darbeden sonraki üç günde hiç eylem yapmaması, devlete yönelik bir «mesaj» olabilir. Fakat devlet güçlerinin bu mesajı almadığını/görmek istemediğini/ kabul etmediği görülüyor. Nitekim bu üç günün sonrasında başlayan saldırılar Temmuz sonunda giderek şiddetini arttırarak büyütmüş durumda. Kırsalda HPG›nin, şehirde de YPS›nin özellikle Van-Hakkari-Mardin üçgeni içerisinden saldırılarını yoğunlaştırdığı görülüyor.

İleriye doğru

YPS ve HPG'nin saldırılarında alan hakimiyetinden ziyade güvenlik güçlerini hedef almayı tercih ettiği görülüyor. Yapılan saldırılarla KÖH'ün bu kaotik durumdan faydalanıp alan/mevzi kazanmaktan çok, devleti tekrar masaya çekme amacı güttüğü öngörülebilir. KÖH, aynı zamanda devlete özyönetim direnişlerinden güçlü çıktığını, sanılanın aksine "çökmediğini" kanıtlamayı, şimdiden sonra da, devletin düştüğü krizi daha derinleştirerek içinden çıkılmaz hale getirebileceğini göstermek istediğini söyleyebiliriz.

KÖH'ün yaptığı açıklamalar ve eylemlerle hem müzakereye hem de savaşa hazır olduğu izlenimi verdiğini görüyoruz. Darbe girişimiyle büyük yara alan devletin buna "şimdilik" cevapsız kaldığını, önceliği içerideki "temizlemeye" verdiğini söyleyebiliriz.

Kritik bir moment

Fakat gerek bölgedeki savaş durumu gerekse devlet sathındaki durmak bir yana genişleme riski taşıyan kriz hali, devletin KÖH'e karşı uzun süre sessiz kalmayacağını ve devletin alacağı kararla hem kendi varoluşu hem de KÖH'ün tarihsel varoluşunu belirleyeceği kritik bir momentte olunduğu görülüyor.

OHAL ve Öcalan süreci belirleyecek

Kürt illerinde başlayan "Öcalan'a Özgürlük" nöbetleri de KÖH'ün, olası görüşmelerde Öcalan'ı adres göstermekle birlikte aynı zamanda müzakerelerin "Öcalan'a Özgürlük" gündemini önde tutarak başlatılması niyetini belirtiyor.

15 Temmuz askeri darbe girişimi sonrası hızla cadı avına başlayarak 18 bin kişiyi gözaltına alan, 50 binden fazla kamu görevlisini de açığa alan AKP/Erdoğan rejimi, bununla yetinmeyerek bütün Türkiye'de Olağanüstü Hal (OHAL) ilan etti.

Senelerdir Kürt illerinden kimi zaman "resmi" olarak bittiği ilan edilse de fiilen devam eden OHAL böylece bütün yurt sathına yayılmış oldu.

Bu cadı avı "şimdilik" cemaat ve yandaşlarıyla sınırlı kalsa da (fırsattan istifade kimi muhalifleri de hedef almakla birlikte) yurtsever/devrimci/demokrat çevrelerin üstünde bir Demokles kılıcı olarak durmaya devam ediyor.

Darbe girişimi öncesi ifadeye çağrılan HDP milletvekillerinin işlemleri şimdilik durmuş durumda olsa da (savcıların "yoğunluğundan" kaynaklı olarak), OHAL'in üç aylık bir süresi olması sıranın yurtsever/devrimci/demokrat çevrelere gelmesi için yeterli bir süre özelliğini taşıyor. OHAL süreci, HDP milletvekillerine yönelik tutuklamaların önünü açmakla birlikte HDP/DBP belediyelerine de kayyum atanmasını sağlama açısından "hukuki" rahatlık sunabilir.

Öcalan'a yaklaşım önem kazanıyor

Her ne kadar devlet yetkilileri OHAL sürecinde hedefin Fethullahçılar olacağını belirtseler de, özellikle Abdullah Öcalan'a yönelik yaklaşım dikkat çekiyor.

Darbe sonrasında avukatların ve ailenin yaptığı başvurulara rağmen Öcalan'la görüşmenin yapılmaması ve Öcalan'a gönderilen gazetelerin geri iade edilmesi, darbeden önceki yaklaşımın devam ettiğini gösteriyor. Bir yılı aşkın süredir Öcalan'la kimseyi görüştürmeyen devletin, KÖH'ün saldırıları karşısında Öcalan'ı elindeki en iyi "koz" olarak korumayı devam etmeye çalıştığı görülüyor. Öte yandan devletin Öcalan'la görüştüğü yönünde çıkan "fısıltılar" ise, bir yönüyle olası bir halk hareketinin önüne geçme anlamı taşımakla birlikte, diğer yönüyle Öcalan'la ön görüşmelerin başladığını/başlayabileceğini gösteriyor.

Özgürlük Hareketi güçleri bölgede ilerliyor.

Kürt illerinde başlayan "Öcalan'a Özgürlük" nöbetleri de KÖH'ün, olası görüşmelerde Öcalan'ı adres göstermekle birlikte aynı zamanda müzakerelerin "Öcalan'a Özgürlük" gündemini önde tutarak başlatılması niyetini belirtiyor. Dolayısıyla, devletin Öcalan'a olan tutumu önümüzdeki sürecin gidişatı açısından belirleyici olacaktır.

Devlet çatlağı

Devletin içindeki çatlağın derinliği, "gizliden" yürüyen iç pazarlıklar ve çatışmalarla birlikte krizin yakında biteceği görülmemesi, KÖH'e karşı devletin işini zorlaştırıyor.

Öte yandan, merkez karargahı Malatya›da bulunan ve Kürt illerinden sorumlu olan 2. Ordu›nun komutanı ve Sur-Cizre operasyonlarının başındaki «kahraman» olan Adem Huduti'nin ve başta Şırnak'takiler olmak üzere PKK ile savaşan yüzlerce askerin tutuklanmasıyla devletin Kürt illerindeki askeri gücünün önemli oranda azaldığı açıktır.

Tam da bu sebeple, devletin bu süreçte iki cephede savaşmak yerine kendi içindeki krizi halletmeyi öne aldığını, KÖH'e karşı şimdilik savunma pozisyonunda olduğu görülüyor. Devlet, savunmayı KÖH'e hiç taviz vermeden ve sadece vakit kazanmaya yönelik bir zeminde yürütüyor.

Düğümün çözümü

Öte yandan, KÖH›ün de, Kürt illerinin yanı sıra Karadeniz›de de başlayan saldırılarla, devleti baskı altına almaya, sürecekse savaştaki pozisyonunu güçlendirmeye ya da yeniden «görüşmeler» başlayacaksa da masaya güçlü oturmaya çalıştığı görülüyor.

Belli ki, düğümün çözümü Öcalan'da!

Minbic operasyonu kritik eşikte

Türkiye'de yaşanan darbe girişimi sonucunda Türkiye'nin Rojava'ya yönelik hamlelerde "geçici" olarak devre dışı kalmış olması da kantonların birleştirilmesi için önemli bir zaman kazandırıyor. Minbic kuşatması büyük bir önem arz ediyor.

1 Haziran'da başlayan Minbic'i özgürleştirme operasyonu bütün hızıyla devam ediyor. IŞİD'in en önemli nefes borularından biri olan Türkiye sınırına en yakın kent Minbic, hem IŞİD hem de Suriye Demokratik Güçleri (SDG) ve YPG açısından, Rojava'da süren savaşın tarihsel moment noktası olma özelliği taşıyor. Minbic'i kontrolü altına alacak olan güç, hem stratejik açıdan hem de moral açıdan savaşta büyük bir üstünlük kazanmış olacak.

2009 yılında nüfusu 75 bin olan Minbic, savaşla birlikte gelen göç dalgasından dolayı nüfusu 120 bine kadar çıktı. 2012 Temmuz'unda muhalif güçlerin hakimiyetine geçen Minbic, 2014 Ocak ayında ise IŞİD'in eline geçmişti. Haziran 2015'te YPG'nin Tel Abyad'ı (Girê Spî) almasıyla Kobanê ve Cizîrê kantonlarını birleştirmiş ve Kobanê ile Efrîn kantonlarını birleştirmeye yönelinmişti. Türkiye'nin baskıları sonucunda ertelenen operasyon, çoğunluğun YPG'li olmaması şartıyla Haziran ayında başlamıştı.

Sivillerin varlığı operasyonu etkiliyor

Operasyonun başladığı günden bu yana yüzlerce köy ve mezra kurtarılmakla birlikte, şehir merkezindeki çatışmalar bütün hızıyla devam ediyor. Şehri tamamen kuşatma altına alan SDG'nin, kentte oldukça fazla sayıda sivil bulunmasından kaynaklı yavaş ve dikkatli hareket ettiği görülüyor. Şehir merkezini yaklaşık bir aydır kuşatan ve neredeyse bina bina ilerleyerek sivil kayıplarının olabildiğince az olmasına çalıştığını açıklayan SDG, "hızlı" bir özgürleştirmeden çok halkı ön plana aldığını belirtiyor.

Öte yandan operasyonun başlangıcından bu yana 3 binden fazla sivilin kurtarılmış olması IŞİD çetelerinin bu kuşatmaya karşı sivilleri kalkan olarak kullanmakta ne kadar da cani olabileceklerinin göstergesi. Sivillerin kalkan olarak kullanılması IŞİD çetelerinin hava saldırılarından da kısmen kurtulmasını da sağlıyor. Son günlerde ABD›nin öncülü olduğu koalisyon uçaklarının onlarca sivilin ölümüne neden olduğu da görülüyor. Dolayısıyla bir yanda IŞİD, bir yanda koalisyon uçaklarının sivilleri hedef alması ve öte yandan da uzayan kuşatma süresi SDG açısından baskı oluşturuyor.

Bununla birlikte Türkiye'de yaşanan darbe girişimi sonucunda Türkiye'nin Rojava'ya yönelik hamlelerde "geçici" olarak devre dışı kalmış olması da kantonların birleştirilmesi için önemli bir zaman kazandırıyor.

Minbic kuşatmasının hızla ve başarıyla bitirilmesi hem kantonların birleştirilmesi, hem de IŞİD'e karşı mücadelede giderek büyük bir önem arz ediyor. Minbic'in özgürleştirilmesi, hem KÖH hem de Rojava için tarihsel açıdan oldukça kritik ve önemli bir eşik durumunda bulunuyor.

DÜNYA

"Çıkış"la sonuçlanan Brexit referandumu Birleşik Kraliyetteki çözülme eğilimlerini güçlendirdi.

Brexit referandumun iç dinamikleri

Brexit'in etkileri siyasi partilere sınırlı kalmadı. Zaten çözülme sürecinde bulunan Birleşik Krallık yakın zamanda ağır darbe alabilir. ***Brexit'in etkileri siyasi partilere sınırlı kalmadı. Zaten çözülme sürecinde bulunan Birleşik Krallık yakın zamanda ağır darbe alabilir.***

Max ZİRNGAST

1. sayfadan devam

Cameron, Britanya'nın AB içerisinde kalmasını savundu, fakat kendi partisinde çıkışı savunan bir blok vardı. Bu blokun sözcüsü, Londra eski belediye başkanı Boris Johnson, Cameron'ın partinin genel başkanı ve dolayısıyla başbakan da olmayacağını açıkladı.

Ayrıca ırkçı UKİP (Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi) genel başkanı ve "çıkış" oyunun en önemli seslerinden biri Nigel Farage, anlamlı gerekçe olmadan istifa edip sorumluluktan kaçtı.

Bu tablo içerisinde baktığımızda, Brexit'in süren siyasi krizi ne kadar derinleştirdiği açıktır. Etkiler, siyasi partilerle sınırlı kalmadı.

Öyle ki, zaten çözülme sürecinde bulunan Birleşik Krallık yakın zamanda ağır darbe alabilir.

İskoçya meselesi

Bilindiği gibi 2. Paylaşım Savaşı sonrası dünyanın en güçlü emperyalist merkez ülkesi, Birleşik Krallık, statüsünü ABD'ye devretmek zorunda kalmıştı.

Çözülme süreçleri artık "İmparatorlukla" sınırlı değil, Birleşik Krallığın çekirdek coğrafyasına ulaştı.

2014'te İskoçya'nın bağımsızlığı üzerine bir referandum yapıldı ve olumsuz sonuçlandı. Brexit referandumunda ise, İngiltere'de (Londra hariç) çıkış oyu %53,4 olurken, İskoçya'da kalma oyu %62 ile kazandı.

Bu sebeple, İskoçya'nın bir referandum daha yaparak, Birleşik Krallık'tan çıkıp, AB'ye katılması gündeme geldi. İskoçya'nın başbakanı Nicola Sturgeon da yeni bir referandumun yapılması gerektiğini söyledi.

İskoçya, Birleşik Krallık ve ABD ekseni yerine AB'ye yönelebilir. Kapitalist bir devlet için böyle bir seçeneği değerlendirmek uygun olabilir, fakat emek güçleri için her iki seçenek de gerçek bir çözüm değildir.

İşçi Partisi'nde sağ kanadın cılız başkaldırması

Devrimci bir bakış açısıyla bakıldığında en önemli gelişmeler İşçi Partisinde oluyor. Daha geçen sene "eski tip" sosyal demokrat, yani halkçı, emekçilerin yanında ve emperyalizme karşı olan Jeremy Corbyn, sanki sol incir yaprağı olarak parti başkanlık adayı listesine girebilmişti. Ama, işler farklı sonuçlandı ve Corbyn muazzam bir kitle seferberliğiyle kimsenin beklemediği bir başarı elde edip parti başkanı oldu.

Corbyn'in anketlerde ön plana çıkması sonucunda, hem kendi partisinden, hem statükocu medya tarafından – sözde solcu The Guardian gazetesi dahil – ona karşı bitmek bilmeyen bir saldırı gerçekleştirildi.

Corbyn'in siyaseti – aslında "iyi" sosyal demokrat olmakla sınırlı. Fakat, egemenler artık bunu bile kabul etmiyor – ve özellikle Corbyn'in siyasi partiyi bir seçim makinesi olarak değil, kitle ve sosyal hareketler ile sıkı bağları olan bir yapı olarak gördüğü için, oturmuş burjuva siyaseti için büyük bir şok idi.

Çünkü, son 20-25 senedir İşçi Partisi Tony Blair'in önderliğinde tamamen neoliberalleşmişti. Meclisteki vekillerin birkaçı dışında aşağı yukarı hepsi Blairci sağ kanadı temsil ediyor.

Corbyn kendisi büyük bir Avrupa Birliği hayranı değil. Fakat partiyi dengede tutmak amacıyla ve kendisi henüz güçlü bir pozisyonda olmadığı için, "kalma" kampanyasını destekledi. Elbette büyük bir hevesle sürdürmedi bunu. Üçüncü bir seçeneği, işçilere emekçilere seslenen – kalma ya da çıkışı destekleme dışında – bir yolu bulmaya çalıştı.

İşçi Partisinin sağ kanadı, Corbyn'in ne kadar popüler olduğunun ve birçok insana yeniden umut verdiğinin farkında. Onun partide adım adım hegemonya oluşturabilecek duruma geldiğini de biliyorlar. Bu nedenle referandum ardından atağa geçtiler.

Corbyn "çıkışın" kazanması dolayısıyla suçlandı ve meclisteki vekillerin büyük kısmı Corbyn'e karşı güvensizlik oyu kullandı. O ise istifa etmeyeceğine söyledi ve partinin Ağustos sonundan Eylül sonuna kadar bir zaman içinde yeniden bir başkanlık seçimi yapacağını belirtti. Bütün bunlar Corbyn'e yönelik açık bir darbe anlamına geliyor.

Nereye doğru?

Yeniden başkanlık seçimi olacağı belli olunca birkaç gün içinde yüz binlerce yeni üye İşçi Partisine katıldı ve yeni üyelerin birçoğu Corbyn'i destekliyor. Corbyn'den önce yaklaşık 150 bin üyesi olan partinin üye sayısı 500 bini aştı ve parti Avrupa'nın en büyük sosyal demokrat partisi odu. Büyük ihtimalle, Corbyn sağ kanadın adayı Owen Smith'e karşı başkanlığı yeniden kazanacak.

Ancak, mevzu İşçi Partisin başkanlığından daha büyük.

Podemos ve Syriza'nın başarısızlıkları ardından gündemde olan sorun şu: İşçi sınıfı ve ezilenleri güçlendiren ve bu güçlere kapitalizmi aşma perspektifi sunan bir politikanın nasıl yürütüleceği!

30.07.2016

Brexit'ten sonra AB

Sovyetlerin çöküşünden sonra oluşan çok kutuplulaşma eğilimi ve emperyalizmin azgın müdahaleleri ile derinleşen kaos ortamında AB'nin lider emperyalist güçlerinin, bu yeni küresel düzen içinde "oyun kurucu" kapasitelerini yitirmek istemedikleri görülüyor.

Alp KAYSERİLİOĞLU

AB, Avrupalı farklı emperyalist güçlerin farklı çıkarlarını örgütlemek için hayata geçirilen bir birlik. Burada özellikle Fransa ve Almanya'nın ve onların etrafında toplaşan daha küçük ülkelerin AB'ye daha derin ilgileri olduğunu, İngiltere'nin ise sadece birleşik pazar konusunda ilgisi olduğunu belirtelim.

Son yıllarda Fransa ve Almanya AB'yi yönetme ve geleceğine yön verme konusunda yakınlaşırken, İngiltere'nin daha mesafeli olduğunu ve birliği derinleştirmeye dair her hamleyi veto ettiğini görmüştük.

İşte, İngiltere'nin Brexit oylaması bu konuda net bir fırsat sundu.

Birleşik dış politika ya da askeri örgütlenmeler konusundaki bütün kararları veto eden güç en azından geçici olarak AB nezdinde karar veremez hale geldi.

İngiliz emperyalizmi ayarını yeniden bulana ve AB ile yine masaya oturana kadar AB içinde gereken önemli kararlar zaten verilmiş olacak ve İngiltere güç kaybetmiş bir şekilde yeni statükoyu kabul etmek zorunda kalacak.

Bu konuda, Brexit oylamasının hemen sonrasında ve yer yer öncesinden bile bazı hazırlıkların yapılıp hemen ortaya koyulduğunu gördük.

En önemli gelişmelerden birisi ise, 6 AB kurucu ülkesinin (Almanya, Fransa, Belçika, Hollanda, Lüksemburg, İtalya) dışişleri bakanlarının bağımsız toplantıları oldu.

Bu toplantılarda, birbirine daha sıkı bağlı olan ülkelerden oluşan bir çekirdek ve etrafında daha esnek olarak bağlı olan farklı ülkelerden oluşabilen bir çevre alan ve bir bütün olarak da küresel bir güce dönüşen yeni AB tartışıldı.

AB'nin böyle bir küresel güce doğru evrilme sürecinin Fransa, Almanya ve İtalya liderliğinde geliştiğini gördük. Brexit'den sonra bu ülkelerin önemli liderleri tarafından sunulan stratejik perspektiflere ve hatta kararlara şahit olduk.

Almanya ve Fransa'nın hamleleri

İlk adımı Fransız ve Alman dışişleri bakanları Ayrault ve Steinmeier yaptı.

Beraber yazıp yayınladıkları makalede, daha sıkı bir siyasi birlik için propaganda yapıyorlar. Sürekli birbirinden ayrılan çıkarlar ve iktidarlar tarafından belirlenen küresel ortamda, AB'nin adım adım bağımsız ve küresel bir aktör haline getirilmesi gerektiğini vurguluyorlar. Bu görevin de, özellikle Almanya ve Fransa'ya düştüğünü ekliyorlar.

Yazarlar, Avrupa'nın güneyinde ve doğusunda oluşan güvenlik risklerine (yani Libya'daki ve Ukrayna'daki savaş ve onların etkilerine) karşı (AB'nin bu "güvenlik risklerinin" oluşumuna doğrudan katkıda bulunduğundan elbette hiç bahsetmeden) "Avrupalı bir güvenlik ajandası", "iç güvenlikte hamle yeteneği" ve "askeri-sivil planlama ve liderlik kapasiteleri" v.b. şeylerden bahsediyorlar.

Yani, AB'nin ciddi bir biçimde askerileşmesine yol açmaya çalışıyorlar.

Benzer bir şekilde, AB Komisyonu Başkanı Schulz ve Alman İktisat Bakanı Gabriel (ikisi de Alman, ikisi de "sosyaldemokrat") yine doğrudan Brexit oylamasından sonra yayınlanan bir makalelerinde, AB'nin eskisinden daha da güçlü bir şekilde birleşik ve bölgesel bir düzenleyici güç olarak öne çıkması gerektiğini vurguluyorlar.

AB dış politikasının birleşik bir halde örgütlenmesinin mecburiyetini de vurgulayan yazarlar, Avrupa'nın dış sınırlarının daha iyi bir şekilde korunması gerektiğini ve hatta Avrupalı bir FBİ'ın kurulmasını öneriyorlar. Yanı sıra, "iktisadi bir Şengeni"', yani AB'de gerçekleşen neoliberal iktisadi reformların anayasa seviyesine yükseltilmesini savunuyorlar.

Onun dışında, AB Dışişleri Komiseri Mogherini (İtalyan!) tarafından yıllarca hazırlanan yeni bir AB Küresel Stratejisi Haziran sonunda kabul edildi. Bu belgede "AB'nin varoluşunu tehdit eden bir kriz içinde" bulunduğu saptanıyor ve "stratejik ortamın kapsamlı bir şekilde kötüleştiği" vurgulanıyor.

Ancak, söz konusu kriz ve kötüleşen stratejik ortamın – püf noktası da zaten burada – bir olanak olarak görülmesi gerektiği eklenerek ve beraber çalışmak koşuluyla, AB'nin bu olanağı kullanıp yakın gelecekte güçlü bir küresel siyasi aktör olabileceği vurgulanıyor.

Gelişen ve büyüyen bir AB için en önemli faktörler arasında ham madde ve ticari hatların güvenliği, iç pazar ve "açık küresel bir iktisadi düzen"' olduğu saptandıktan sonra, kötü stratejik ortam, AB'nin dış cephesinin bir kriz cephesine dönüşmesi ve AB'nin küresel bir güce dönüşme zorunluluğu yüzünden AB'ye artık "özerk askeri kapasiteler" gerektiği de vurgulanıyor. Böyle bir gelişmenin ABD ile olan ittifakı da derinleştireceği de ekleniyor.

Küresel bir güce doğru yol alan AB!

Anlayacağımız, İngiliz emperyalizmi şaşkınlığından uyanıp AB ile bir masaya oturmaya başladığında, büyük ihtimalle bambaşka bir biçime doğru bürünmeye başlayan bir AB ile karşılaşacak.

Sovyetlerin çöküşünden sonra oluşan çok kutuplulaşma eğilimi ve emperyalizmin azgın müdahaleleri ile derinleşen kaos ortamında (İngiltere dışı) AB'nin lider emperyalist güçlerinin, bu yeni küresel düzen içinde ve Çin, ABD, Rusya gibi devler arasında "oyun kurucu" kapasitelerini yitirmemek istedikleri görülüyor.

Önceden İngiltere'nin engellediği daha federal bir yapılanmanın örgütlenmeye başladığı anlaşılıyor. Böyle bir yapılanmanın ciddi bir şekilde militarizmi pompalayacağını ve sermayenin emeğe karşı "neoliberalizm" olarak tanımladığımız saldırılarının bu yapılanma içinde daha da sertleşeceğini net olarak öngörebiliriz.

DÜNYA

Saldırgan emperyalist tavırlar, IŞİD saldırıları, OHAL ve emek karşıtı politikalarla Fransa olağanüstü zamanlara doğru yol alıyor.

Fransa'da 'olağanüstü' zamanlar

Fransa'nın emperyalist hamleleri IŞİD katliamlarıyla kendine dönmekle birlikte içerideki toplumsal katmanlar arasında çatlağa neden oluyor. Bu emperyalist hamlelerle bir bütünlük taşıyan işçi sınıfına yönelik saldırılar ise büyük bir direnişle karşılaşıyor.

C. MALATYA & Max ZİRNGAST

Charlie Hebdo ve Paris katliamlarından sonra Fransa, 14 Temmuz günü Nice kentinde son yıllardaki üçüncü büyük katliamı yaşadı. 14 Temmuz Ulusal Bayramı'nı kutlayan kitleye giren tır 84 kişinin ölümüne neden oldu. Saldırıyı IŞİD üstlenirken, tırı kullanan kişinin Tunus asıllı Muhammed Lahouaiej Bouhlel oldu ortaya çıktı.

Fransa IŞİD'in yeni savaş merkezi

Son bir yıl içerisinde Suriye ve Irak'ta büyük yenilgiler yaşayan IŞİD, savaşın yörüngesini Avrupa'ya döndürdü. Özellikle 13 Kasım 2015'teki Paris katliamından bu yana başta Fransa olmak üzere Avrupa'da saldırılarına devam eden IŞİD, bir yandan Ortadoğu'daki yenilgi sürecini durdurmak veya yavaşlatmak isterken, diğer yandan Avrupa'daki mutsuz, ötekileştirilmiş Müslümanları kazanmaya çalıştığı görülüyor.
Avrupa'da, özellikle de Fransa'da sağın yükselmesiyle Müslümanlara yönelik olumsuz bakış ve davranışların giderek arttığı görülüyor. Genellikle Cezayir ve Tunus gibi eski Fransız sömürgesi olan ülkelerden gelen Müslümanlar, uzun yıllardır yoğun emek sömürüsüne maruz kalmakla birlikte getto ve banliyölerde yaşamaya zorlanarak ötekileştirilmeye uğratmaktaydılar. Buna ek olarak sağın İslamofobik ve ırkçı davranışları yoksul Müslümanların öfke ve şiddetini giderek arttırıyor. 2000'li yıllarda banliyö ve gettolarda ırkçılık karşıtı isyanlarla dile getirilen bu öfke, giderek IŞİD'in kullandığı bir alan haline geliyor. Nitekim 26 Temmuz'da Rouen kentinde kiliseye yapılan ve rahibin öldürülmesiyle sonuçlanan saldırıyı da üstlenen IŞİD'in, savaşı "dinler arası" veya "medeniyetler arası" boyuta çekmeye çalıştığı görülüyor. Öte yandan Fransız sağının ve kısmen solun bir bölümünün de saldırıların "Batı medeniyetine", "sekülarizme" karşı yapıldığını söylemesi de IŞİD'in ekmeğine yağ sürüyor.

Fransa'da OHAL işçileri ve öğrencileri hedefliyor

13 Kasım'daki IŞİD saldırısından sonra ilan edilen OHAL, giderek uzatılmış ve Temmuz ayı sonunda bitirileceği açıklanmıştı. Nice saldırısıyla birlikte OHAL tekrar uzatıldı ve ne zaman biteceğine dair bir belirti görülmüyor. Şunu da hatırlatması fayda var: IŞİD'in ya da IŞİD'in mesajları içselleştirmiş olan insanların son saldırıları OHAL koşullarında gerçekleştirildi. Yani, OHAL bu tür olayları engelleyemedi.
Bununla birlikte son gelişmeler OHAL'in sadece IŞİD'e yönelik değil, Fransa'daki işçilere ve öğrencilere yönelik olduğunu gösteriyor. Nisan ayı başında yeni çalışma yasasına karşı başlatılan grevler ve gösteriler bütün Fransa'ya yayılmış, Avrupa Futbol Şampiyonası'na rağmen devam etmişti. Ayrıca öğrencilerin ve gençliğin de katılımıyla direniş giderek büyümüş ve sokaklar direnişçiler tarafından zapt edilmişti. Bu OHAL kapsamında Fransa devletinin, direnişlerini engelleyemediği işçileri ve öğrencileri hedef alacağı gözüküyor. Fransa hükümeti OHAL bahanesiyle gittikçe demokratik hakları kısaltı ve böylesine gerçek hedefi ne ve kim olduğunu net gösterdi.

Fransa giderek tarihsel açıdan "olağanüstü" bir döneme giriyor.

Ve görüyoruz ki: Fransa hükümeti OHAL ve terörizm tartışmalarını kullandı ve toplumun %60 aşkın istemediği yeni iş yasasını geçirdi. Bunu başarmak için başbakan Valls anayasanın 49.3 maddesindenden yararlandı ve meclisten bağımsız olarak bu yasayı geçirdi.

Fransa'nın açmazları

Fransa'nın problemi IŞİD gibi düşmanlar değildir. Fransa'nın problemleri kapitalist ve emperyalist düzenin derinleşen krizi ve Fransa'nın bu düzenin içindeki konumlanışından doğuyor.
Kapitalizmin yapısal krizinden en çok etkilenen merkez ekonomilerinden biri olan Fransa, hem krizden çıkış için hem de AB içindeki geleneksel rakibi Almanya ile rekabet edebilmek için dışarıda emperyalist politikalara içeride ise emeğe karşı saldırılara yöneliyor. Kaddafi Libya'sına yönelik saldırılara öncülük eden ve Libya petrollerine kısmen el koyan Fransa Suriye'de aktif rol üstlenmeye çalışıyor. Fransa'nın bu emperyalist hamleleri IŞİD katliamlarıyla kendine dönmekle birlikte içerideki toplumsal katmanlar arasında çatlağa neden oluyor. Bu emperyalist hamlelerle bir bütünlük taşıyan işçi sınıfına yönelik saldırılar ise büyük bir direnişle karşılaşıyor. Fransa giderek tarihsel açıdan "olağanüstü" bir döneme giriyor ve bu dönemin nasıl biçimleneceğini Fransız işçi sınıfı, emekçileri ve öğrencilerinin direnişi belirleyecek.

İspanya'da kriz devam ediyor

Halk Parti'nin hükümet kurma olasılığı oldukça zayıflıyor. Öte yandan diğer partilerinde bir koalisyona yanaşmaması da siyasi krizin devam ettiğini ve bu seçimlerinde bu krize çare olamadığını gösteriyor.

C. MALATYA

Şiddetini artırarak devam eden kapitalizmin yapısal krizinin etkilediği ülkelerden biri olan İspanya'da, siyasi kriz de şiddetini artırarak devam ediyor. Aralık 2015 seçimlerinden sonra hükümetin kurulamaması üzerine İspanya 26 Haziran'da tekrar sandığa gitti. Fakat bu seçimde öncekisinden çok farklı sonuçlara yol açmayarak siyasi krizin giderek tırmanacağının belirtisini vermiş oldu.

Siyasi kriz büyüyor

26 Haziran'da yapılan seçimlerde sağcı Halk Partisi (PP), önceki seçime nazaran oylarını yüzde 4 artırarak yüzde 33 oy ve 137 milletvekilliği ile tekrar birinci çıktı. Sosyalist İşçi Parti (PSOE) ise oylarını yüzde 0.6 artırmasına rağmen 5 milletvekilliğini kaybederek yüzde 22.6 oy ve 85 milletvekilliği ile ikinci oldu. Önceki seçimde yüzde 20.7 oy ve 69 milletvekilliği ile üçüncü olan Podemos, önceki seçimde yüzde 3.7 oy ve 2 milletvekilliği kazanan Birleşik Sol ile ittifak kurarak seçimlere katıldı. Unidos Podemos (Birlikte başarabiliriz) adını alan bu ittifak yüzde 21.1 oy ve 71 milletvekilliği ile yine üçüncü oldu.
Bu sonuçlarla, toplamda 350 milletvekilliğine sahip olan İspanya Meclisi'nde, Aralık seçimlerinde olduğu gibi, hiçbir parti tek başına iktidar olacak milletvekilliği sayısına ulaşamamış oldu. Avrupa sermayesi, Almanya'da olduğu gibi, Halk Partisi ve Sosyalist İşçi Parti'nin oluşturacağı "büyük koalisyonu" isterken yapılan görüşmelerden sonra Sosyalist İşçi Partisi herhangi bir koalisyona katılmayacağını belirtti. Böylece Halk Parti'nin hükümet kurma olasılığı oldukça zayıflıyor. Öte yandan diğer partilerin de bir koalisyona yanaşmaması siyasi krizin devam ettiğini ve bu seçimlerin de bu krize çare olamadığını gösteriyor.

Unidos Podemos'un hayal kırıklığı

Bu seçimlerin en büyük hayal kırıklığı ise Unidos Podemos oldu. Kemer sıkma politikalarına karşı 2011 yılında sokaklara dökülen gençliğin başını çektiği Öfkeliler hareketinin önde gelen isimlerinden biri olan Pablo Iglesias'ın liderliğini yapan Podemos, Aralık seçiminde büyük bir başarıyla üçüncü olmuştu. Podemos hareketi bu seçime mutlak iktidar hedefiyle hazırlanarak çeşitli komünist-sosyalist parti ve grupların oluşturduğu Birleşik Sol ile ittifak yaptı. Diğer yandan da Sosyalist İşçi Partisi ile olası bir koalisyonun ve bu koalisyondaki bakanlıkların hesapları yapılmaya başlandı. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı ve ikinci olması beklenen Unidos Podemos ittifakı hem üçüncü oldu hem de yaklaşık bir milyon oy kaybetti.
Unidos Podemos'un başarısızlığının ardında yatan nedenlerden biri, kendisini meydana getiren sokak hareketinden ayağını "kısmen" çekmesi. Her ne kadar gençlerin hala büyük bir desteğine sahip olsa da Podemos gerek popülizmin gerekse iktidarın çekiciliğine kapılarak hesaplara girişmesi Podemos'un handikaplarından birini oluşturdu. Ayrıca Podemos'un parti duruşu ve örgütsel disiplin gibi "sıkı duruşlara" mesafeli olması, bu handikapların oluşmasında önemli bir etken oldu.

İspanya halkının yönelimi önemli

Diğer yandan Birleşik Sol hareketinin lideri, İspanya Komünist Partisi üyesi ve Öfkeliler Hareketi'nin önde gelen isimlerinden biri olan Alberto Garzon'un isminin giderek öne çıkmasının nedenlerinden biri de kitlelere yakın bir isim olması. Alberto Garzon "Biz daha ortodoksuz. Sınıf mücadelesine inanmaya devam ediyoruz ve kapitalizmin alt edilmesi gereken bir sistem olduğuna inanıyoruz. Onlar (Podemos) post-Marksistler. Ancak aynı yörüngeye, aynı köklere sahibiz" diyerek Unidos Podemos içindeki "farklılıkları" ortaya koydu.
Bununla birlikte zenginlere yüksek vergi oranları, vatandaşa asgari gelir garantisi, sağlık ve eğitim sektöründeki bütçe kesintilerinin geri alınması, sendikaların toplu sözleşme haklarının geri verilmesi, emeklilik yaşının düşürülmesi gibi vaatleri İspanya halkından ilgi görmeye devam eden Unidos Podemos, bu politikalarını devam ettirdiği takdirde, kapitalizmin krizinin devam etmesinden dolayı kendisine olan yönelim sağlamlaşarak devam edebilir. Diğer yandan bu sonuçların sol hareket içinde, sokakla ve kitlelerle birlikte olma, örgütsel duruş sağlama ve sisteme karşı devrimci tavır alma konularında önemli tartışmalara ve tavırlara da yol açacaktır.

Dengeler değişiyor!

OHAL dekanları mı geliyor?

Rejim kalıcı hale getirmeyi umduğu OHAL yasalarının verdiği güçle; muhalefeti sindirmeye yönelik çok katmanlı baskı aygıtını kampüslerde kullanmaktan çekinmeyecektir.

Ronay Gültekçe

AKP/Erdoğan rejimi, dışarıda ve içeride düşmanlarını azaltmaya, dostlarını arttırmaya karar vermişti. Bu yönde ilk adımlar da atılmaya başlanmıştı ki 15 Temmuz darbe girişimi patlak verdi. Şu günlerde Cemaat yapılanmasına yönelik "temizlik" operasyonları sürüyor.
Eğitim alanına dönük hamleler de dikkat çekici. Cemaatle bağlantısı olduğu öne sürülen birçok eğitim kurumu kapatılırken, yurttaki tüm üniversitelerin dekanları da istifaya davet edildi. Bazı rektörler görevden alındı. Bu temizlik tüm AKP karşıtlarına yönelir mi?", "Acaba büyük bir Başkanlık temizliğine dönüşür mü?" gibi sorular sorulurken; rejim tüm ülkede 3 ay boyunca sürecek OHAL uygulamasını başlattığını duyurdu.

Baskı süreklileştirilecek

Geçtiğimiz eğitim yılı, üniversiteler açısından iktidar baskısının yoğun şekilde hissedildiği bir dönem oldu. Rejimin anti-demokratik, mezhepçi, gerici, işçi ve kadın düşmanı politikalarına boyun eğmeyen, biat etmeyen üniversiteliler; polis/ÖGB şiddeti ve okuldan uzaklaştırmalar ile kuşatılmak istendi.
Polisler her fırsatta kampüslere saldırırken; gerici-faşist çeteler kollanılıp palazlandırıldı. Abluka esnasında sıra arkadaşlarından destek bulamayan devrimci öğrenciler; bu halk düşmanı bloğa karşı tek başlarına direnip üniversiteyi savunmaya çalıştılar. Saldırılar öylesine sık ve şiddetli bir şekilde sürdürüldü ki, devrimciler kendi üniversite tahayyüllerini anlatmaya fırsat dahi bulamadılar. Geçtiğimiz eğitim dönemi bombaların gölgesinde açılmış ve bu durum elbette kampüs siyasetine de direkt etki etmişti. Bugün ise 15 Temmuzda ölümcül bir tehdit ile sarsılan; bunun asabiyetiyle sokaklardan başlayarak tüm toplumsal ve siyasal alanları kontrolüne almayı deneyecek olan rejimin OHAL politikalarıyla Ekim ayına doğru ilerliyoruz.

Bizleri bekleyen muhtemel senaryo

Önümüzdeki yıl geçtiğimiz eğitim yılından daha da sert bir politik atmosfere gebe.Rejim kalıcı hale getirmeyi umduğu OHAL yasalarının verdiği güçle; muhalefeti sindirmeye yönelik çok katmanlı baskı aygıtını kampüslerde kullanmaktan çekinmeyecektir.
Özel güvenlik politikalarıyla yetkileri arttırılan kolluk güçlerinin kampüsleri daha da sık ziyaret etmesini, hatta yerleşme zemini bulmasını bekleyebiliriz. Gençliğin o anda vereceği reaksiyon hayati önem taşıyor.
Bakur ve Rojava'da süren savaşlardaki gelişmeler, kampüsün gündemine bir biçimde girecek. Rejimin Kürdistan'da yürüttüğü savaş yoluyla arkasına yedeklediği, 15 Temmuz süreci sonrasında iyice cesaretlenecek faşist/şovenist yapılar sahneye çıkmak için fırsat kollayacaklardır.
Yine kadın öğrencilere yönelik taciz, şiddet olaylarının gündeme gelme zemini var. Bu konuda yükselen kadın direniş hareketinin refleksleri de kampüsün gündemini belirleyecektir.
Akademisyenler üzerindeki baskının devam edeceğini öngörmek de zor değil. Cemaat üyesi eğitimciler tasfiye edilirken, "suça ortak olmayan" akademisyenlere de dokunulabilir. Bu noktada hocalarımıza vereceğimiz destek ve üniversiteyi birlikte savunma imkânları geliştirmek önemli.

Liseliler iktidara sırtını dönüyor!

Her zaman "Gezi'nin hayaleti aramızda dolaşıyor" diyorduk ve işte o ruhun şimdi bir kez daha canlandığını görüyoruz.

Doğuş GENÇ

İstanbul Erkek Lisesi'nde müdüre sırtını dönen öğrencilerle başlayan eylemler, Türkiye'nin birçok bölgesinde liseli öğrencilerin AKP'nin eğitim politikalarını eleştiren bildirileriyle devam etti. Herkesin aklında aynı soru : Ne oldu da birçok yerde aniden, liseli öğrenciler sürecin bu denli gergin olduğu bir dönemde bildiriler yayımlamaya başladılar?
Elbette bildiri hareketi, bir anda gökten zembille inmedi. Yıllardır liselerde yaşanan öz sorunların ve onlara karşı yürütülen irili ufaklı direnişlerin ürünü olan bir hareket yaşanıyor. Bu birikimin patlama noktasına geldiği süreçlerden biride 2013 Gezi isyanıydı.
Her zaman ''Gezi'nin hayaleti aramızda dolaşıyor" diyorduk ve işte o ruhun şimdi bir kez daha canlandığını görüyoruz. Yayımlanan bildirilerin Türkiye'deki belli başlı köklü veya gelir düzeyi yüksek ailelerin çocuklarının gidebileceği liselerde yaşanan problemlere değindiğini görüyoruz. Fakat yaşanan sorunların sadece bu okullarda olmadığını; sayıları çok daha fazla olan ve genellikle yoksul öğrencilerin okuduğu meslek liselerinde, kız meslek liselerinde, ticaret liselerinde ve diğer tüm okullarda karşımıza çıktığını görmeliyiz.

Bildiri hareketine sığmayanlar...

Bugün sözümona "dindar" ama aslında "kindar" bir nesil yaratmak isteyen hükümet ve onun temsilciliğini üstlenen MEB, gerici ve anti-laik politikalarla liselilere kendi istediği bir kişilik vermeye çalışıyor. Tam da bu yüzdendir ki, liseli kardeşlerimizin laik eğitimi savunan açıklamaları günümüzde özel bir önem kazanıyor.
Ancak, iktidarın politikalarının sadece laiklik karşıtlığı üzerinden şekillenmediğini de görmemiz gerekiyor. Ana sorun, AKP'nin eğitim politikalarının tümüyle sermayenin çıkarlarına endeksli olması ve bizlerin okullarının da bir sermaye birikim alanı olarak görülmesidir. Herkese parasına göre eğitim veriliyor. Liseler şirkete, öğrenciler ise müşteriye dönüştürülüyor.
Meslek Liseleri'nde staj yoluyla emeğimiz sömürülüyor. Şimdiden işçi olarak görülüyoruz, fakat statü olarak stajyer olmamızdan kaynaklı; bir işçinin aldığı asgari ücreti dahi alamıyoruz. Sigortasız çalıştırıldığımız için iş güvenliğimiz olamıyor. Staj koşulları yüzünden, hem yaşamsal faaliyetlerimiz hem de eğitim hakkımız sermayenin daha fazla para kazanma hırsına kurban ediliyor.

Sınavlar ve travmalar

İlköğretim sürecinden başlayıp, lise, üniversite ve sonrasında devam eden sınavlar, öğrencileri kendilerine yabancılaştırıyor. Her yıl adı değişen fakat amacı aynı olan sınavlar, Türkiye'deki eğitim sisteminin ana çekirdeğini oluşturuyor. Farklı toplumsal kesimlere mensup insanların farklı koşullarda eğitim gördükleri biliniyor, ama bu öğrenciler aynı sınava girerek haksızlığa uğratılıyorlar. Kimi öğrenciler devlet okullarında verilen niteliksiz eğitimle sınava hazırlanırken kimileri de özel ders ve farklı avantajlarla hazırlanıyor.

Sistem sıkışması

Sınav sistemi, öğrencileri rekabetçiliğe iterek, bencil ve uyuşturulmuş zihinler yaratmayı hedefliyor. Elemeci olan sınav sistemi, sınavda başaralı olunmaması ihtimalinde başka seçeneğin kalmadığını ve elendiğini vurgulayarak öğrencileri geleceksizleştiriyor. Bu yüzden, öğrenciler hem sınav öncesinde hem de sonrasında psikolojik ve fizyolojik anlamda ağır psikolojik sorunlar yaşıyorlar. İntihar etmeye dek gidebilen travmalar yaşanıyor.

Cinsiyetçilik ve savaş

Saydığımız sorunlar sıradan bir liseli öğrencinin günlük hayatta karşısına çıkan sorunlar. Eğitim düzeyi yüksek veya köklü bir lisede okuyan öğrenci de, puansız olarak liseye giren öğrenci de bu sorunları yaşamaktadır.

Daha anne karnından çıkar çıkmaz başlayan " cinsiyetçi ayrımcılık", lise çağlarında yoğunlaşarak devam ediyor. Lise sıralarında hayatı yeni tanımaya başlayan liseli kadınlar; aynı zamanda tacizi, tecavüzü ve şiddeti de tanıyorlar. Etek boyu, makyaj, giyilen kıyafet ve sıra arkadaşları olan erkeklerle konuşmaları bile okul yönetimlerinin gözünde taciz ve şiddet için yeterli gerekçeler olabiliyor. Okulda ki erkeklerin sözlü veya fiziksel tacizlerine, küfürlerine, şiddet eğilimlerine müdahale etmeyen okul yönetimleri; liseli kadınların etek boyuna karışmayı "namus davası" haline getirebiliyor. Genç Kadınlar, çoğu zaman aile baskısına direnerek ve fırsat eşitsizliğine rağmen gittikleri liselerde; sadece erkeklerin değil, devletin de cinsiyetçi/erkek egemen ideolojisi ve pratiğiyle karşılaşıyor.
Uzun bir zamandır ülkenin içerisinde ve çevresinde çok yoğun bir savaş ortamı mevcut. İktidardakilerin savaşı derinleştiren konuşmaları her geçen gün ülkeyikaosa sürüklüyor. Bombalar Cumhuriyeti'ne dönüşen ülkemizde, yaşam hakkı tehdit altında olan milyonlarca insan mevcut. Yürütülen savaş politikaları yüzünden eğitim hakkı engellenen binlerce öğrenci okuluna gidemiyor. Liseliler "Savaşa karşı Barış" için talebini de yükseltiyor. Savaş istemiyoruz. Ülkemizde yaşayan farklı etnik kimlikte ve değişik inançlarda olan bütün insanların kardeşçe yaşamasını istiyoruz.
Saydığımız tüm sorunlar sıradan bir liseli öğrencinin günlük hayatta karşısına çıkan sorunlardır. Eğitim düzeyi yüksek veya köklü bir lisede okuyan öğrenci de, puansız olarak liseye giren öğrencide bu sorunları yaşamaktadır.

Nasıl bir eğitim sistemi istiyoruz?

-Kafa ve kol emeğinin ayrılmadığı ve hayatla iç içe bir eğitim istiyoruz.
-Tek bir alanla sınırlanmayan bir eğitim istiyoruz.
-Doğa ile kaynaşmamızı sağlayacak bir eğitim istiyoruz.
-Eğitim süresinin olmadığı yeterlilik seviyesinin olduğu eğitim istiyoruz.
-Sadece öğrencilerin değil öğretmenlerinde eğitim süreçlerinin devam ettiği bir eğitim istiyoruz.
-Ailelerin ve velilerin eğitimi için aile eğitim kurumlarının olduğu ve ailelerin sosyolojik ve psikolojik eğitim aldığı bir eğitim istiyoruz.
-Öğrencilerin kişilik özelliklerini keşfetmelerini ve özgürce geliştirmelerini sağlayan bir eğitim istiyoruz.
-Bunlar ve başka taleplerimizin yerine gelebilmesi için:
-Okul içinde söz, yetki, karar sahibi olan ve tamamını öğrencilerin oluşturduğu "Okul Komiteleri" nin yasallaşmasını istiyoruz.
-Okul Komitelerinde tüm alanların komitelerinin(Kadın,Ekoloji,Kitap Okuma-Okutma) alt birim biçiminde var olmasını istiyoruz.
-Komitelerin okul idaresinde söz hakkı olmasını istiyoruz.
-MEB içinde temsil edilmek istiyoruz.
-Her zaman vurguladığımız: Eşit, parasız, bilimsel, demokratik, anadilinde bir eğitim sistemi! Zorunlu din dersinin ve bunaltıcı sınavların olmadığı bir eğitim sistemi!

Cezayı biz kadınlar keseceğiz

Hastalık tedavi edilir, erkeklik baki kalır

Erkek egemen devletin vereceği hiçbir ceza biz kadınların örgütlenerek, dayanışarak, güçlenerek gerçekleştireceği öz savunmadan daha caydırıcı olmayacaktır.

Meral ÇINAR

Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan, "Cinsel Dokunulmazlığa Karşı Suçlardan Hükümlü Olanlara Uygulanacak Tedavi ve Diğer Yükümlülükler Hakkında Yönetmelik", Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe girdi.
OHAL koşullarında alelacele çıkarılmış bir yasa daha…
Yürürlüğe giren yönetmeliğe göre, cinsel dokunulmazlığa karşı suç işleyen hükümlülere cinsel dürtünün azaltılmasına, denetimine veya yok edilmesine yönelik ayakta veya yatarak, ilaçlı ya da ilaçsız "tedavi" uygulanabilecek.
Yönetmeliği daha ayrıntılı okuduğumuz zaman karşımıza çıkanlar ise tüyler ürpertici…
Bu yöntem, 5237 sayılı Türk ceza kanunun 102/2, 103/1-2, 104/2-3 suçlarından hapse mahkûm edilmiş suçlular üzerinde uygulanacak. Yani 102-103. maddelerdeki en önemli suçlardan biri olan, aile içi tecavüzler söz konusu olduğunda bu ceza uygulanmayacak. Devlet her zamanki gibi aileyi koruma altına almayı ihmal etmiyor. Ama ne yazık ki Türkiye'de tecavüz olaylarının yüzde elliden fazlası aile içerisinde gerçekleşiyor ve açığa çıkmıyor.
Tüm bunlar yetmezmiş gibi; tecavüz suçunu işlemiş ve ceza almış kişiyi denetimli serbestlik adı altında, cezası bitmeden serbest bırakıp, hayatına kaldığı yerden devam etmesini sağlıyorlar.

Peki, o halde soruyoruz? Onca tecavüzcüyü serbest bıraktığınızda nasıl denetleyebileceksiniz? Bu denetleme mekanizmalarını hangi ara kurdunuz da yasayı bu hızla OHAL koşullarında uygulamaya koyuyorsunuz?
Ne yazık ki bu denetimli serbestlik için, iyi hal komisyonları kurulacakmış. Bu ülkede kravat takmanın bile iyi hal sayıldığını hatırlarsak eğer durumun ciddiyetinin farkına varabiliriz.

Neden karşıyız?

Cinsel, fiziksel ve ruhsal her türlü erkek şiddeti sadece biyolojik nedenlere bağlanamaz. Bu şiddetin arkasında yüz binlerce yıllık bir tarihe dayanan erkek egemenliği yani ataerkil sistem yatmaktadır. Erkek egemenliği toplumsal bir olgudur. Toplumsal olan, erkekleri birinci kadınları ise ikinci sınıf vatandaş olarak belirler ve bu yüzden de kadınlara erkekler tarafından yapılan her türlü aşağılama, taciz, tecavüz ve şiddeti meşrulaştırır. Bu nedenle, çözüm de toplumsal olmalıdır.
Yani erkekler çoğunlukla testosteron hormonlarının düzensiz ve yoğun çalışması nedeniyle, ya da psikolojik bozukluklar nedeniyle değil de; erkekliğin yüceltilmesinden aldıkları güçle bu suçları işler. Üstelik özellikle Türkiye gibi ülkelerde, yasalarca korundukça ve devlet politikalarıyla erkeklik yüceltildikçe, kadın bedeni üzerinde hak iddia etme olgusu daha da güçlenir.
Ortada bir hastalık varsa bu, erkek egemenliğidir ve böyle bir tedaviyle geçmesi mümkün değildir.

Cezayı biz kadınlar keseceğiz

Hadım cezasıyla birlikte işte bu gerçeğin üstü örtülmeye çalışılıyor. Meselenin "hastalık" olarak algılanmasını sağlıyor ve erkek egemenliği karşısında oluşan kadın mücadelesini zayıflatmayı amaçlıyorlar.
AKP Hükümeti, 14 yıllık iktidarı boyunca işlenen kadın cinayetlerinin, tecavüzlerin ve şiddetin bizzat ortağı olmuştur. Kadınları aşağılayan söylemleri, ikincilleştiren politikaları, erkekleri koruyan yasalarıyla birlikte yıllardır erkek egemenliğine hizmet ettiklerini görmezden mi geleceğiz.
Bu yüzden AKP hükümetinin yürürlüğe koyduğu bu hadım yasasıyla kadınları korumaya ve tecavüzleri engellemeye çalıştıklarına inanmamızı kimse beklemesin.
Bu yasayla birlikte de; karşısındaki toplumsal muhalefette güçlü bir odak olan kadın özgürlük mücadelesini ve son zamanlarda yaşanan tecavüz ve çocuk istismarı olaylarıyla gittikçe biriken öfkeyi absorbe etmeye çalıştığının farkındayız.
Erkek egemen devletin vereceği hiçbir ceza biz kadınların örgütlenerek, dayanışarak, güçlenerek gerçekleştireceği öz savunmadan daha caydırıcı olmayacaktır.

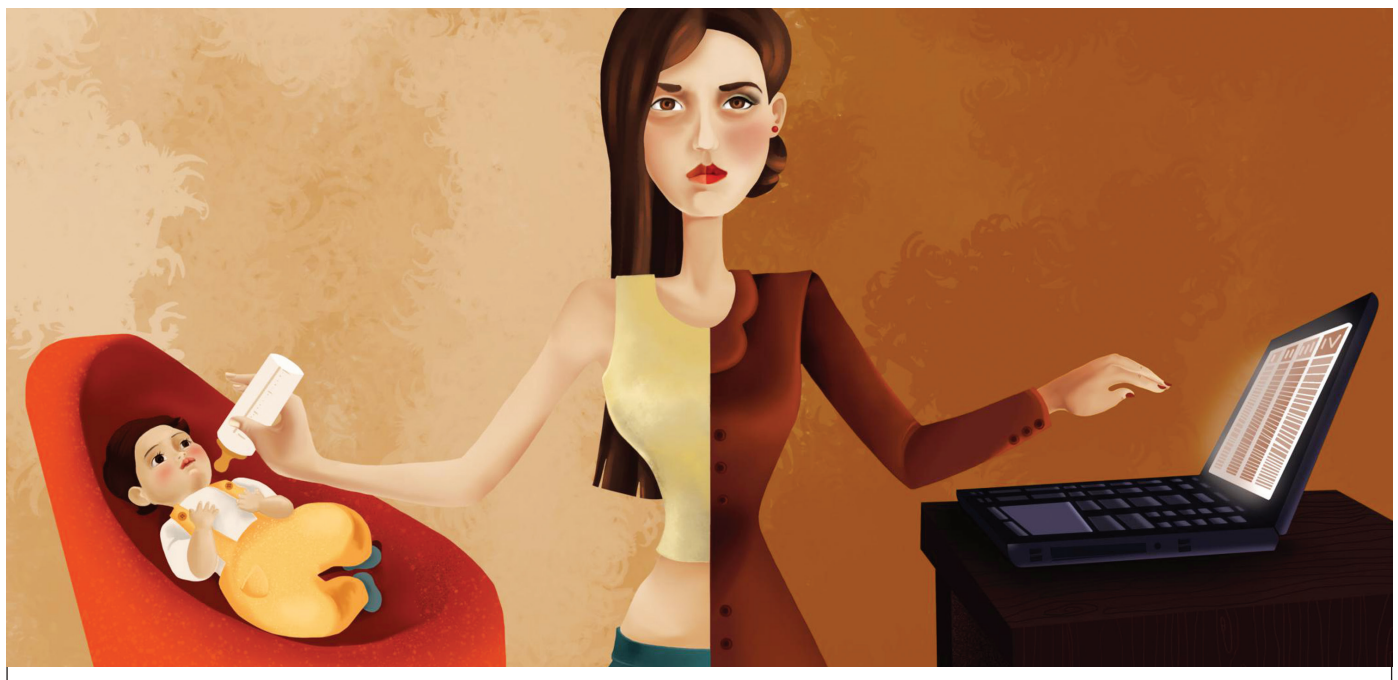

Cinsel eğitim zorunluluğu

Elbette tecavüz kültürü, cinsel eğitim eksikliğinin değil, erkek egemenliğinin bir ürünüdür. Ama basit bir cinsel eğitim bile "nelerin değişebileceğinin" göstergesidir.

Cinsellik, üreme ve cinsel yönelimler üzerine bin bir tabu var ülkemizde.
Özelde kadınlar ama genelde çocuklar cinsiyetlerine ve bedenlerine çok yabancı büyüyorlar. Cinsiyet, cinsellik, üreme gibi doğal olan kavramları; "ayıp", "ahlak", "namus" gibi toplumsal olarak üretilen kavramlarla açıklamaya çalışıyoruz.
Türkiye'ye şöyle bir bakınca; cinsiyet, cinsellik, üreme ve bunların sosyolojik, fiziksel ve toplumsal yönlerine dair bilgilerin çoğunun "yalan yanlış", "kulaktan dolma", bilimsellikten uzak öğrenildiğini hemen anlayabiliriz.

Soramıyor, sorgulayamıyor ve bastırıyor

Erkeklerin bilgisi çoğu zaman ergenlik döneminde "babanın kolundan tutup genel evlere götürdüğü deneyimlerle" sınırlı. Kadınların ise, "bu konuları konuşmanın bile ne kadar ayıp" olduğuyla, ya da etrafındaki "deneyimli" kadınların anlatımlarıyla sınırlı.
Üstelik evde ailesine, okulda öğretmenine soramadığı soruların cevabını dışarıda aramaya başlayan çocuklar için bu arayışlar çok acı deneyimleri beraberinde getirebilir.
Çocuklar bu arayışlar sırasında kendisine yapılan cinsel taciz olaylarını bilince çıkartamayabilir. Ülkemizde özellikle eğitim kurumlarında yaşanan cinsel istismar olaylarını ve ailesine söylemekten korkan çocukları düşündüğümüzde haksız sayılmayız. Çocuklar bu tür vakaları utandıkları ya da tacizi bilince çıkartamadıkları veya etrafındakilerin inanmayacağı düşüncesiyle söylemiyorlar.
Elbette başka bir yönüyle; biraz da bilinçlice üstü örtülen, araştırma konusu bile yapılmayan cinselliğin bu şekilde bastırılması erkeklerde seri taciz ve tecavüz eylemlerini, kadınlarda da ciddi psikolojik sorunları açığa çıkartıyor.

Dünya'dan örnekler

Oysa dünyanın birçok ülkesinde mevcut eğitim sisteminin zorunlu bir parçası cinsel eğitim.
Örneğin Yunanistan'da, cinsel eğitim 1995 den beri altı yaşından itibaren zorunlu olarak müfredatın içerisinde. İsveç'te 1955 den bu yana zorunlu… Bunlar dışında; Bulgaristan, Danimarka, Belçika, Estonya, Avusturya, İzlanda gibi ülkelerde cinsel eğitim zorunluluğu var.
Haliyle cinselliğe tabularla yaklaşılmayan bu ülkelerde, cinsel eğitimler sayesinde sağlıklı bir cinsel hayat ve Türkiye'ye oranla çok az taciz ve tecavüz durumları yaşanmaktadır.
Elbette tecavüz kültürü, cinsel eğitim eksikliğinin değil, erkek egemenliğinin bir ürünüdür. Ama basit bir cinsel eğitim bile "nelerin değişebileceğinin" göstergesidir ve ilk adımlarından biridir.

Türkiye'de ise durum daha vahim, birkaç başarısız cinsel eğitim seminerinden ibaret bir cinsellik eğitimi mevcut. Ayda yılda bir kere verilecek üstün körü bir cinsel eğitim semineri ya da bugünden yarına paldır küldür içerik planlaması yapılmış, yine yüzeysel ve ahlaksal tabularla doldurulmuş bir cinsel eğitim talep etmiyoruz.

Cinsellik eğitimi

Cinsel eğitim; anaokullarından ve hatta aileden başlayan, çocuğun cinsiyetinin fiziksel, sosyal, toplumsal yönlerini cinsiyet eşitliği temelinde anlamasını amaçlayan; cinsel ilişkilere ve üremeye dair en doğru ve bilimsel bilgileri içeren şekilde planlanmalı...
Tüm bu nedenlerle cinsel suçları önlemek için sadece cezaları ağırlaştırmak yeterli olmayacaktır. Sorunun çıkış noktasında doğru ilerlemek adına "cinsellik eğitimi", birinci adım olabilir.

Önce kadınlar ve çocuklar

Ataerkil kapitalizm kadınların biriken öfkesinin farkında, bu yüzden onu beşik ya da tezgâh başında zararsız görmek istiyor.

Hatice Göz

Dünya kapitalizmi bir yandan sürekli derinleşen ekonomik krizle boğuşurken Türkiye'de gittikçe ekonomisi en kötü ülkeler arasında yerini alıyor.
Kapitalizm krizden çıkış için; bir yandan neoliberal politikaları yeniden üretip derinleştirerek işçi sınıfının bütününe; öte yandan erkek egemenliğini (patriyarkayı) güçlendirerek kadın işçinin emeğine sürekli saldırıyor.
Yüzyıllardır birbirine pragmatist bir ilişki ile bağlı olan bu iki sistem,bugün de birbirini besleyerek ayakta tutmaya çalışıyor.

Kadınlara mümkün olduğu kadar, evden çıkmadan yapabilecekleri; hem ucuz işgücüne katkıda bulunabilecekleri hem de 'aile sorumluluklarını' ve 'ev işlerini' yerine getirebilecekleri işler verilir. Yada erkeklerle aynı işi yapmaları durumunda bile aynı ücreti vermezler, çünkü kadın işçi değil asıl işçinin (erkeğin) yardımcılarıdır.

Hanımlar, müjde!

Geçtiğimiz şubat ayında yine kadın işçileri iki kat daha etkileyecek bir yasa geçti meclisten;"Kiralık İşçi Yasası ve Özel İstihdam Büroları..."
Esasen 21.yy'de kölelik olan bu yasa, bir emek kıyımı.
Kadınlara iki defa vuran yasal darbeyi, bırakacağı izlerle açacak olursak…
Yasa, çoğunlukla, yarı-zamanlı çalışacak ve tam zamanlı çalışanların dörtte biri kadarını geçmeyecek olan işçileri kapsıyor.
Genellikle kimler yarı-zamanlı çalışıyor? Kadınlar ve anneler.
Tam zamanlı ve sigortalı çalışması "gerekenler" erkekler olduğu için, tam zamanlı çalışanların dörtte birlik kısmı kimler olabilir? Kadınlar.
Kadınların doğum iznini de elindenalıyor bu yasa. Doğumdan sonraaynı işi bulamayan kadınlar yarı-zamanlı çalışmaya mahkûm ediliyor. Çocuğu kreşe bırakıp tam zamanlı çalışabilir elbette. Ancak bu yasa ile 150 çalışanı olan işyerinin kreş açma zorunluluğu da ortadan kalkıyor. Çünkü çocuğa bakacak olan zaten kadın ve o da yarı zamanlı çalışıyor.
Özel İstihdam Büroları işveren ile işçi arasında duracak. Bu sayede hak aramak imkânsızlaşacak. İşçi kadınların yaşadığı taciz, ayrımcılık ve kaza gibi durumlarda başvuracakları bir işyeri sorumlusu olmayacak.
Sigorta sürekli kesintiye uğrayacağı için kadınların emekliliği hayal olacak.
Tarım, temizlik, bakım işi gibi, kadınların aralarında kurdukları sosyal ilişkilerle ayarlanan işler artık bürolar aracılığıyla gerçekleşecek. Böylece, kadınlar örgütlenemeyecek veücret pazarlığı yapamayacaklar.

Öncelik sırası direnen kadınlarda

Daha pek çok maddesi olan bu yasa bize aslında şunu gösteriyor;nasıl ki felaket anında önce kadınlar ve çocuklar anonsu yapılıyorsa, kapitalizm girdiği felaketten çıkmak için yine aynı şeyi yapıyor.
Çünkü kadın emeği üzerinden muazzam bir artık değer biriktirebiliyor… Ama kadınların öfkesinin ve isyancı mayasının da farkında… Bu yüzden onu eve, beşik ve tezgah başına hapsetmek istiyor.
Ancak bir şeyi kaçırıyor, kadınlar o evlerden sokaklara taşıyor ve daha da taşacaklar.
Sokaklardan haykırıyor kadınlar;"Önce kadınlar! Çünkü onlar, yaşamı yeniden kuracaklar".

EKOLOJİ

Doğa için, yaşam için mücadele...

Alakır Vadisi mücadeleye çağırıyor!

Kent yaşamlarını bir kenara bırakarak, Alakır Vadisinde yaşamayı ve buradaki doğal varlıkların yaşam haklarını savunmayı seçen Tuba ve Birhan ile hem yeni yaşamlarını, hem de Alakır Vadisinde yapımı devam eden HES (Hidroelektrik Santral) projesinin son durumunu konuştuk.

Doğanın Çocukları

Alakır'da yaşama kararını nasıl aldınız?

Doğal yaşam için gerekli olan 3 temel ihtiyacımızın (su, barınma, yemek) kısıtlanmaya başladığını hissettik. İnsanların yaşamın her alanında ihtiyaç hissettiği şeyler meta haline getirilmişti. Bizim Alakır'a yerleşmemiz yaşamsal bir refleksti. Az önce bahsettiğim 3 temel ihtiyaç üzerinden konuşursak bir hayvana sağlıksız gıda verin, plastik kaplarda sağlıksız su verelim, onu betondan bir kafese kapatalım ve onu belli aralıklarla bu ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için çalıştıralım. O hayvanda yaşamsal bir refleks olarak o kafesten çıkmaya kendisi için daha sağlıklı ortamlar bulmaya çalışır. Tükettiğimiz ürünler üzerindeki emek ve doğa sömürüsünün farkında olmak, ürünlerin yapım aşamasında çalışan işçilerin ağır koşulları ve ürünün ham maddesi olarak doğanın ve hayvanların kullanılıp, ekolojik tahribatlar yaratılması bizi rahatsız etti. Bizler bu döngü içerisinde üretilen malları tüketerek bu sistemin devamlılığını sağlayıp, karşı durduğumuz sistemi besler durumdaydık. Sonuçta doğaya ve canlı yaşamına zarar vermeyen, sistemin döngüsüne hizmet etmeyen yaşam koşulları yaratma kararı aldık ve bu kararın ne kadar yerinde olduğunu fark ettik. Çünkü ürettiğimiz kadar tüketiyor ve bunları yaparken doğaya zarar vermiyoruz.

Fiili mücadele olmasaydı, bugünkü direnişimiz öngörülemezdi.

Endemik bitkiler

AlakırVadisinde yaşayan endemik bitkiler ve türüne az rastlanır canlılar hakkında bilgi verir misiniz?

Alakır Vadisi kuzeyden güneye doğru açılan bir vadi.Açıldığı yer Akdeniz ve karşısı Afrika.Sırtını dayadığı yer ise Anadolu. 3000 metrelik bir dağ, kaynak olarak ise Alakır nehri var. Bu koşullar göz önüne alındığında Alakır Vadisinde endemik bitkilerin ve türüne az rastlanılan canlıların bulunmaması için hiçbir sebep yok. Bilimsel çalışmalar daha çok yeni başlamasına rağmen sadece Alakır Nehrinde yaşam süren bir alabalık türüne rastlandı ve yine dünyada sadece Alakır vadisinde rastlanan bir gelincik türüne rastlandı.

HES çalışmasının Alakır'daki canlılara şuanda etkisi nedir?

Vadiyi bir beden olarak düşünelim, nehri de atar damar olarak düşünelim. Bir insanın atardamarını kesersen kısa bir süre sonra ölür. Vadide aynı şekilde. Nehre HES kurduğun zaman o vadiyi öldürürsün. Tabi bu insan bedeninde olduğu gibi kısa bir zamanda olmuyor. Önce sular çekiliyor, sonra tüm su canlıları ölüyor. Daha sonra nehrin kenarındaki bitkiler ölüyor ve tüm ekosisteme zarar veriyor. Bu bir kanser gibi yayılarak devam ediyor. Bu bir anda değil de zaman içerisinde meydana geldiği için insanlar tarafından zamanında farkedilmiyor. Bu tıpkı tanısı geç konulmuş bir kanser gibidir, nasıl tanısı geç konulmuş bir kanser vakasının tedavisi kolay olmuyorsa ekolojik dengesi geri dönülmez bir şekilde bozulmuş bir dünyayı da kurtarmak zordur. O yüzden daha fazla geç olmadan ekolojik tahribatı engellemek için bir adım atmalıyız.

HES projeleri

HES projelerinin şu anda durumu nedir?

Türkiye'nin tüm nehirleri HES projeleriyle gündeme geliyor. Şirketler maksimum verimle bu nehirleri kullanıyorlar. Yani suyu kaynağından alarak nehrin bitiği yere kadar kullanıyorlar, suyu kaynağından borular yardımıyla alıp enerjiye dönüştürüp bırakıyorlar. Bu döngü sayısı Alakırnehri için maksimum 8. Fazla olamaz çünkü alan yok. Şu ana kadar 4 tanesi yapıldı, 4 diğerleri için projeler sürüyor.

Hukuksal mücadele yeterli mi? Fiili mücadelelerin olması gerekli midir?

Fiili mücadele olmasaydı, bugünkü direnişimiz öngörülemezdi. Mücadelenin hukuksal ayağı bizi meşrulaştırıyor. Bilimsellik ayağında akedemisyenlerin yardımı ile Alakır Vadisinde bulunan endemik bitkiler gün yüzüne çıkarken, eylemsellik alanında ise daha fazla insana değmeyi amaçlayarak basın açıklamalarıyla,HES'in doğaya verdiği tahribatı insanlara sanatsal etkinliklerle göstererek bu mücadelemizi anlamalarını ve doğa için, yaşam için mücadelede olmalarını sağlamak istiyoruz.

Akkuyu nükleer keşfinde neler yaşandı?

11 Temmuz'da gerçekleştirilen Akkuyu nükleer santral keşfi esnasında yaşananları, Ege Çevre Platformu (EGEÇEP) avukatların Arif Ali Cangı'ya sorduk.

Akkuyu Nükleer Santral keşif işlemi niçin önemliydi?

Keşif Akkuyu NGS projesi ÇED raporunun yer seçimi itibariyle keşifle denetlenmesi, konunun uzmanları tarafından ÇED raporundaki verilerin ve önlemlerin bilimsel olarak denetlenmesi açısından önemliydi. Diğer yandan nükleer santral sahasının gizlilik örtüsünün davacılar aracılığı ile kaldırılması açısından da keşif önemliydi.

Keşif sırasında neler yaşandı?

Keşif öncesinde, biraz sorun çıkartılsa da 17 ayrı dava dosyasının hazır olan davacıları, avukatları, davacı kurum temsilcileri ile bir grup keşif mahalline girdi. Sıkı güvenlik önlemleri ile kamuoyundan gizlenen nükleer santral sahasının kısmen kamuoyu denetime açılması bakımından önemli bir olay. Keşifte nükleer santral projesine yol açan Türkiye-Rusya arasında imzalanan anlaşma ile ÇED raporuna dair teknik ve hukuki itirazların tamamı Danıştay 14.Dairesi naip hakimi ve 15 kişilik bilirkişi heyetine anlatıldı. Yaklaşık dört saati forum şeklinde tartışmaların yapıldığı keşif 12 saat sürdü. Keşifte Türkiye Barolar Birliği'nin uzmanı olarak ABD'den gelen nükleer fizikçi Prof. Dr. Hayrettin Kılıç tarafından hazırlanan 54 sayfalık uzman görüşü ve bu özel rapordan çıkartılan sorular sunuldu. Fukuşima felaketinden sonra Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun önderliğinde nükleer santralı olan ülkelerde başlatılan nükleer enerji santral stres testi programı kapsamında Rusya'daki nükleer santraller için 2010'da Rusya Devlet Başkanı Medvedev'e sunulan 'devlet sırrı olarak gizli tutulan ancak batı basını tarafından kamuoyuna yansıtılan' raporun dava konusu ÇED raporunda ele alınıp alınmadığının dikkate alınması istendi.

Atıkların drumu belirsiz

Rus Rosatom şirketinin Rusya, İran, Çin ve Hindistan'da kurduğu nükleer santrallerde kullanılan ve menşei belli olmayan ekipmanların kullanılması ve rüşvet olaylarından dolayı son yıllarda üst düzey 270 yöneticisinin tutuklandığı, ÇED Raporunda Rosatom şirketinin bu ticari geçmişi hususunda bir incelemenin olup olmadığının tespit edilmesi istendi. Raporda; kurulacak 4 reaktörden alınacak radyoaktif atık miktarları, radyoaktif yakıt ve kullanılmış nükleer yakıtın ne şekilde bertaraf edileceğininyeterli ve doğru olup olmadığının belirlenmesi istendi. Kullanılmış atık yakıtların ve diğer atıkların nasıl/ne kadar santral sahasında geçici izole mekânlarında tutulacağının ÇED Raporunda belli olmadığı, bu belirsizlik halinin bölgeyi nükleer atık çöplüğü haline getirebileceği, bu riskin de göz önüne alınması istendi.

Nükleer santral gündemde tutulmalı

Akkuyu NGS projesi sadece davaya havale edilecek bir mesele değildir. Sürekli gündemde kalması gereken bir konu, direnmeye devam edersek nükleer santrali kuramazlar.

Nükleer kompleksin içinden geçen soğutma sistemine katılan veya kullanılacak toksik kimyasallar hakkında ÇED Raporunda yeterli bilginin olup olmadığının tespit edilmesi istendi. Projedeki Acil Durum Planları bölge gerçekliğine uygun olup olmadığının incelenmesi istendi. Bilirkişilerin; Akkuyu NGS projesinin tanıtımı amacıyla Türkiye'den işadamları ve politikacıların götürüldüğü Novovoronez Nükleer Kompleksi'nde bu güne kadar yaşanan kazaların ve santralin şu anki durumunun, ayrıca Rusya'da kurulmak istenen Balakova Nükleer Santrali hakkındaki gelişmelerin değerlendirmeleri talep edildi. Bu talepler TBB vekilleri tarafından dosyaya yazılı olarak iletildi, ayrıca Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği (TMMOB), Türk Tabipler Birliği (TBB) kendi uzmanlık alanlarına ilişkin diğer davacılar da değişik konularda itiraz ve sorular yönelttiler. Davanın taraflarının sunumlarını yaptıkları keşfin ilk bölümünden sonra, reaktörlerin kurtulacağı nükleer ada, doldurulacak koylarda kurulacak doğu ve batı liman bölgeleri, denizden su alınacak ve sistemden geçecek suyun deşarj edileceği, en az 10 yıl süreyle atıkların muhafaza edileceği geçici atık depolama alanı gibi belli başlı bölgeler gezildi ve incelemelerde bulunuldu. Santral sahası bir bütün olarak doldurulan çökme alanları üzerinde, kıyıya yakın kayalık adacık Akdeniz Foklarının üreme sahası.

Tutanak krizi

Sahada yapılan incelemeden sonra keşfin tutanağa bağlanması aşamasında tutanak krizi yaşandı. Bütün gün yapılan keşif sırasında sunulan talepler, itirazlar, savunmalar ve yapılan işlemlerin hiç birisi tutanağa geçirilmedi. Önceden hazırlanmış, matbu tutanağın imzalanması istendi. Bunun üzerine uzun tartışmalar yaşandı, sonunda iki dosya dışındaki dosyalarda itiraz-i kayıtlarla tutanak imzalandı, bu şekilde usulsüzlük kayda geçirildi. EGEÇEP, Sinop Çevre Dostları Derneği, Ertuğrul Kürkçü, Melda Onur, Beyza üstün, Sebahat Tuncel ve bir grup yurttaşın dosyası ile YSGP'nin dosyasında davacılar avukatı olarak bu şekilde matbu tutanağın yasaya aykırı olduğu itirazıyla, yeniden tutanak yazılması talebinde bulundum. Bu talep reddedilince bu iki dosyada matbu tutanağı imzalamaktan imtina ettim. Neden imzalamadığımızı dosyaya hukuki dayanakları ile bildireceğiz. Yapılan usulsüzlük ve özensizlik iki türlü yolla kayda geçmiş olacak. Bu arada bilirkişilere yapılan itiraz reddedildiği hâkim tarafından sözlü olarak iletildi, taraflara bir karar tebliğ edilmedi, yasaya aykırı biçimde bilirkişiler huzurda yemin etmediler, hâkim keşif mahalline gelmeden önce otelde yemin ettiklerini söyledi. Kısacası keşif de Akkuyu NGS projesi gibi özensiz, pek çok hukuk kuralı ihlali ile yapıldı.

Neler bekliyor bizleri?

Şimdi onbeş kişilik bilirkişi heyetinin düzenleyeceği rapor beklenecek,tarafların itirazları değerlendirilecek, önce yürütmeyi durdurma, ardından duruşma ve esas hakkında karar verilecek. Bir şekilde dava sonuçlanacak ancak, Akkuyu NGS projesi sadece davaya havale edilecek bir mesele değil. Sürekli gündemde kalması gereken bir konu, biz direnmeye devam edersek, direnişi yaygınlaştırırsak nükleer santrali kuramazlar.

Kenan Budaklaşmanın peşine düşüyoruz...

Sınıf devrimciliği ve Kenan Budak

Kenan Budak, bizlere komünistleşmenin bütünsel kimliğe sahip olması gerektiğini göstermiştir. İşte, bu noktada Kenan Budak artık sadece Zeytinburnu'nda bir deri işçisi değil, aynı zamanda işçi sınıfıdır, yoksul halktır.

Emrah ARIKUŞU

Kenan Budak yoldaşı katledilişinin 35. yılında bir kez daha anıyoruz.
Kenan Budak'ı anmak, O'nu putlaştırmak değil, yaşamı ve kavgasında edindiği özellikler üzerinden bugün nasıl "Kenan Budaklaşabiliriz" sorusunun peşine düşmektir.
Kenan Budak'ı bugünlere taşıyan en temel özelliği şüphesiz onun gerçek bir işçi sınıfı devrimcisi olmasıdır. Marksizm- Leninizm sınıflar mücadelesinin teorisiyse, bunu zamana ve mekana uygulayabilen devrimciler sınıf devrimcisi karakterini taşırlar.
Buna göre, işçi sınıfı toplumda öncü konumdadır. Dolayısıyla her eylemiyle topluma etkide bulunur, toplum da işçi sınıfına etki eder. Bu karşılıklı etki durağan değil sürekli hareket halindedir. İşçi sınıfı toplumsal alanın bütünü ve onu meydana getiren diğer toplumsal güçlerin tümüyle etkileşim halindedir. Bu alanda öyle konumlanır ki, ona toplumun kaderini belirleme ve topluma yön verme sorumluluğu verir. Kendi özgürleşmesi toplumun özgürleşmesi olan tek sınıf işçi sınıfıdır. Bu bilinçle hareket eden sınıf devrimcisi toplumsal yaşamı bir bütün olarak kavrar. Diğer yanıyla, toplumu komünist bakış açısıyla kavrayan kadro-militan, hayatın her anında ve alanında devrimin imkanını ve güncelliğini arar.
İşte Kenan Budak'ta cisimleşen işçi sınıfı devrimciliğinin karakteri bu zeminde oluşmuştur.
Kenan Budak, toplumsal yaşamın zenginliğini kavrayarak, bu zenginlik içinde devrimciliğini inşa eden bir devrimcidir. Karşısına çıkan durumlarda geri adım atmayıp, onu bir biçimde yenerek daha da ileriye sıçramayı başarmış, devrimciliğini nesnel koşullar içinde oluşturmuştur.

Her koşulda devrimcilik

Kenan Budak genç yaşında işçiliğe başlamış, emek sermaye uzlaşmazlığında emek safında bir devrimci olarak yer almayı Kıvılcımlı'nın çıkardığı Sosyalist Gazetesi'nden öğrenerek devrimci harekete katılmıştır. 12 Mart darbesinin yarattığı politik ortamda devrimci hareket faşizm tarafından baskılanırken, O direniş mevzisinde yer alarak Zeytinburnu sokaklarını devrimci örgütlenme alanına dönüştürmüştür. 12 Mart'la 12 Eylül arasında da sonra, Zeytinburnu'nda yürütülen anti-faşist mücadelede öncü konumda yer almıştır.
İşçi sınıfının yoğun sömürüye maruz kaldığı 70›li yıllar, aynı zamanda işçi sınıfının devrimci sendikal arayışını da doğurmuştur. Kenan Budak, Kazlıçeşme›nin deri kokan sokaklarında Bağımsız Bağırsak ve Deri İşçileri Sendikası (Bar Der-İş) içerisinde sendikal çalışmalara katılır. 1976 yılında DİSK'e bağlı İlerici Deri-İş Sendikası'nın kuruculuğunu yapar. DİSK›in 7. Genel kurulunda finans kapitalin saldırılarına karşı, sendikaların teslimiyet çizgisini eleştirir ve tutarlı bir direniş çizgisinin inşası için çabalar. Bu süreçte önüne konmaya çalışılan maddi ya da mevki imkanlarını elinin tersiyle iterek, sınıfın çıkarlarını milim sapmadan savunur ve sınıfın öncüsü olarak devrimci sendikacı kimliğini inşa eder.

Halklaşmak

Kenan Budak'ın halk içinde örgütlenmesi de halkçı kimliğine işaret eder. Karmaşık siyasi problemleri mahallelinin yaşadığı sorunlardan üstün görmez ve yoksul emekçilerin her soruna titizlikle çözüm arar, halkın gönlünü kazanır. O'nu kahvede gençlerin yanında sorunlarını konuşurken, hamile bir kadın işçiyi hastaneye yetiştirmeye çalışırken görebilirdiniz diye anlatır arkadaşları. Mahallede herkesin tanıdığı sevip saydığı bir kişi olarak halkın devrimcisi olabilmiştir.
Bunların yanında Parti militanı olarak hareketin re-organizasyon sürecinde çekirdek kadroda yer alarak Vatan Partisi'nin kurulmasında rol alır.
Vatan Partisi'nde yaşanan yol ayrımında devrimci direnişçi safta durarak Sosyalist Vatan Partisi Merkez Komitesi içinde komünist kimliğini oluşturur. Katledildiğinde, SVP MK üyesidir.
12 Eylül'de karşı devrim tüm gücüyle geldiğinde panikleyip kaçmadan uygun biçimde geri çekildiği mevzilerden devrimin çıkarları doğrultusunda hareket eden kişi yine Kenan Budak'tır. Sendikacılar yurtdışına çıkma ya da Selimiye Kışlası'nda teslim olma kuyruğuna girerken, diğer partili yoldaşlarıyla birlikte işçilere faşizmi anlatabilmek ve değişen koşullara rağmen örgütlü mücadeleyi koruyabilmek için darbeden sonra çalışmalara devam etmiştir.

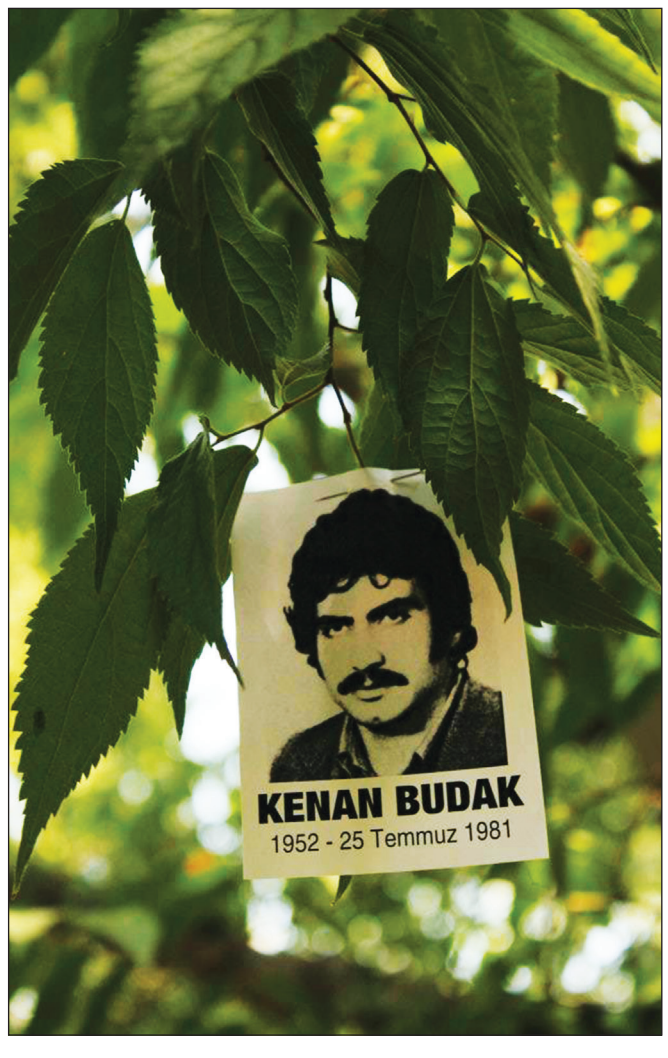

Fedakarlık

Devrimci kadro fedakârlığı "dışarlak" bir özellik gibi kavramamalıdır. Fedakârlık içseldir. Devrimciliğin doğasındadır. Devrimcinin parlak ışıltısıdır. Devrimci, fedakârlıkla kendinden bir şeyler koparark, vererek kendine bir şeyler katar.

Haydar ARIKUŞU

Fedakârlık, devrimci kişiliğin en önemli özelliklerindendir. Devrimci kadro, fedakârca yürüttüğü faaliyetiyle, eylemleriyle kişiliğini, militan ruhunu oluşturur.
Devrimci kadro fedakârlığı "dışarlak" bir özellik gibi kavramamalıdır. Fedakârlık içseldir. Devrimciliğin doğasındadır. Devrimcinin parlak ışıltısıdır. Devrimci, fedakârlıkla kendinden bir şeyler koparark kendine bir şeyler katar. Kendini eksilterek kendini çoğaltır. Kendini hiçleştirerek varlık kazandırır. Zorluklara "katlanarak" kişiliğini "katlar", katmerlendirir.

Kelime kökeni

Fedakârlık kelimesi, Arapça "Fida, fada" kökünden; "kurtulmalık, bedel, fidye" anlamlarıyla ve Farsça; "özverili" anlamındaki "kar" kökünden, türemiş bileşik bir sözcüktür. Devrimci yaşamın bir "bedeli" vardır. Devrimci, düzenin "rahatlığını" değil savaşçılığın gerginliğini yaşar. Mutluluk ve tatlı düşler âleminde dolaşmaz. Davasının, görevlerinin, örgütlenme hedeflerinin olağanüstü gerilimini yaşar.

Fedailik

Fedai, fedakârlığın isimleşmiş halidir. Fedailik tarihte ilk olarak Alamut Kalesi komutanı "Hassan Sabbah" ın savaşçıları için söylenmiştir. Onlar, ilk suikast, ilk saldırı birlikleridir. Eylemini yapar çekilir. Her yerde mevzilenir, onlar için her yer savaş alanıdır. Bir anlamıyla tarihin ilk gerillalarıdırlar. Düşman içine gözüpekçe girer, ele geçirir, yok eder. Fetihçi keskinliğinde, mutlak başarı için eylem koyarlar. Zaten eylemleri başarısızsa kendilerini imha ederler. Fedailerin ruhunda, davaya sonsuz bağlılık, hedefini net koyma, amaç için gerekirse kendi bedenini "araçsallaştırarak" silaha dönüştürme vardır.

Şövalyelik, militanlık

Derler ki, ortaçağın ünlü " tapınak şövalyeleri" Hasan Sabah'ın fedailerini örnek almıştır. Savaşçılar, Doğu'da "Fedailik, Batı' da" Şövalyelik", Alevilikte(Tasavvufta), "Dervişlik" ,günümüz sınıf savaşları döneminde ise "partizan", "gerilla", "militanlık" olarak adlandırılmaktadır.
Her devrimcinin içinde fedailik, şövalyelik, dervişlik vardır. Hikmet Kıvılcımlı, " Günlük Anılar" kitabında kendi devrimciliğini tarif ederken; "Şövalyelikle, dervişliği gönlümde uzlaştırdım" der.
Dervişin geniş gönüllü sabrı, fedailiğin, şövalyeliğin, atılgan, sonuç alıcı vurucu gücü, devrimci kişiliğin temel bileşimleridir. Fedakârlık özelliğinin karşıtı olarak "bencillik" dile getirilir. Çünkü bencil, kendi çıkarlarını düşünür, fedakâr kendinden feragat eder. Bencilin kendisi için yapamayacağı şey yoktur. Fedakârın ise davası için, toplum için...
Çünkü; fedakârlık, bireyin,bir amaç uğruna her şeyini ortaya koymasıdır. Bir vazgeçiş keskinliğidir, kendini gözden çıkarmaktır.
Çünkü devrimcilik, " gözünü budaktan" sakınmamaktır. Amaca kilitlenmektir, canını esirgememektir. O bir "serdengeçti" dir.

Fedakârlık lütuf değildir

Devrimci kadro, fedakârlığı, başkasına bir " iyilik" , bir " lütuf" olarak görmemelidir. Bu, olgulara biçimsel ve yüzeysel bakıştır. Oysa fedakârlık, özseldir. Fedakârlık, çoğunlukla bireyin kendisinden bir şeyleri, bir bedeli, başkasına, davasına aktarması olarak algılanır. Sanki hep bir "eksilme" " kendinden bir parça koparma" algısı ağırlık kazanır. Ya da zorlukları, acıları düşünerek fedakârlık, bir "katlanma" bir "çile çekme" olarak değerlendirilir.
Devrimci kadro fedakârlığı "dışarlak" bir özellik gibi kavramamalıdır. Fedakârlık içseldir. Devrimciliğin doğasındadır. Devrimcinin parlak ışıltısıdır. Devrimci, fedakârlıkla kendinden bir şeyler koparark, vererek kendine bir şeyler katar. Kendini eksilterek kendini çoğaltır. Kendini hiçleştirerek varlık kazandırır. Zorluklara "katlanarak" kişiliğini "katlar", katmerlendirir.
Örgütlemeye gittiğimiz mahalleye ta uzaklardan gidiyorsak "fedakârlık" yapmıyoruz. Devrimcilik yapıyoruz. Kaya gibi sert, zor, yoz, keskin işçi sınıfını örgütlerken kişiliğinin eridiğini hissedersin. Ama bir o kadar güzel değerler vardır. Sınıfın üretici zenginliğinde, kişiliğimiz büyür de büyür. Halk içinde, sınıf içinde örgütlenme pratiklerinde gösterilen fedakârlıkları " içselleştirmeden" değerlendirdiğimizde en ufak bir olumsuzlukta büyük umutsuzluğa düşeriz. Öyle ya Sen "fedakârlık" yapıyorsun ama "halkımız kendi çıkarlarını" düşünüyordur.
Sen sınıfa ne kadar fedakâr olduğunu kanıtlamaya gitmiyorsun devrimci yoldaşım. Sen oraya devrimci pratik yapmaya gidiyorsun. Sen oraya, Devrimci kişiliğini gerçekleştirmeye gidiyorsun.

Sonuç;

Siz hiç portakal çiçeğinin, o güzel kokusu için "bu benim doğaya, insanlığa fedakârlığım" dediğini düşünebiliyor musunuz?
O güzellik onun doğasında vardır. O güzel koku portakalın içinden gelendir. Portakal, çiçeğinin kokusuyla kendisi olur.
Devrimcilik ise fedakârlıkla, kendisi olur.

Yaşamın derinliklerinde ustalaşmak

Devrimci kadronun karşısına çıkan engeller, kadroyu güçlendirmenin aracına dönüşür.Belirlenmiş bir kimliğin sınırlarından fetihçi bir kimliğe dönüşür.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Yaşam içerisinde birçok denge,imkan ve çelişki aynı anda vardır. Yaşamın öznesi olmak, yaşama yön vermek için ona, vakıf olmamızgerekir. Yaşamla her gün yeni ağların eklendiği dinamik bir ilişki kurma biçimine ihtiyaç vardır. Karşı devrimin güç kazanmaya başladığı, belirsizliğin arttığı her dönemde karamsar düşünceler yaygınlık kazanır. Birey günlük sorunlar, teknik ayrıntılar içinde boğulur, bireyin ufku daralmaya başlar. Gerilimin yükselişi, bireyde zorlanmaya sebep olur. Ve buzorlanma sıradan, yüzeysel bakışla aşılamaz.

Yaratıcı mücadele

Gerçek yaşam, özgün, karmaşık ve farklılaşmış biçimlerde karşımıza çıkar. İnişleri çıkışlarıyla, durgunluğu hareketliliğiyle, tekilliği ya da çoğulluğuyla yaşamı görememe varolanı, mutlaklaştırmaya süreci bütünlüğüyle görememeye neden olur. İlkel ve sabit bir bakış hayatın zenginliğiyle ilişkilenmekten uzaktır.
Ortaya çıkan gerilim odaklarıiçinde enerjibiriktirir,birçok imkan ve zenginliği barındırır. Mekanik bir öğrenme ve bağ kurma sürecinden geçen ortalama birey ise genellikle, varolan engel ve sınırlara çarpar. Tüketim toplumunun kültürü ile yoğrulan birey,yüzeysel bir görüş ve kavrayış düzeyiyle olaylara yaklaşır, olayları belirleyen olgular birey tarafından anlaşılmaz.
"Kavrayış, hiçbir zaman ıskalayan ya da denk gelen bir şey değildir."
Bireyin niyetinden bağımsız, genel-geçer bir bakış beceri için yeterli değildir. Beceri, bir işi sonuca ulaştırma ustalığıdır. Bu ustalık, kendiliğinden gerçekleşmez, iradi bir çaba gerektirir. Olgu ve sorunları bilince çıkarma, bunlara derinlemesine yoğunlaşmanın sonucu olarak bireyde, bir kavrayış – ufuk genişliği, taktik zenginlik ortaya çıkar. Kendini tekrar etmeyen, farklı durumlara özgü farklı çözüm pratikleri uygulayanve süreci başarıya ulaştıran birey, her seferinde yeniden kazanır. Devrimci kadronun karşısına çıkan engeller, kadroyu güçlendirmenin aracına dönüşür. Belirlenmiş bir kimliğin sınırlarından, yeni keşiflerin yapıldığı, çözme pratiğinin kalıcılaştığı fetihçi bir kimliğe dönüşür.

Yaratıcı bakışın kimlikleşmesi

Yaşamla kurulan ilişki ve yürütülen mücadelede, taktik kişilik ile stratejik kişiliğin kesişmesi, bütünleşmesidir. İşçi sınıfının kolektif kurtuluşu mücadelesinden vazgeçmeyerek, ücret artışı, iyi çalışma koşulları gibi taleplerle günlük mücadeleyi yürütecek esneklik ve eylem yaratıcılığını göstermektir. Taktik kişilikle stratejik kimliğin bütünleşmesi; hedefe kitlenirken darlığa düşmeme, durmadan hamle yaparken savrulmamanın garantisidir.
Kendine özgü bir bakış ve kavrayışın kalıcılaşmasıdır. Mahallede mahalle önderi, sınıfta işçi önderi, üniversitede gençlik önderi olmaktır. Girilen her farklı yerin sorunlarıyla hemhal olma ve orayı çözme pratiğini süreklileştirmektir..

POLİTİKA

ERKAN GÖKBER

OHAL ile sistem krizi çözülebilir mi?

Erdoğan OHAL silahına sarıldı!

Sistem şok doktrini ile ayakta duruyor, Erdoğan topluma karşı bu silahı kullanıyordu. Metropollerde gezinen "canlı bombalar" "Çöktürme Planı" adıyla Kürt illerinde gerçekleştirilen katliamlar, "siyasetin başka araçlarla yapılmaya başladığını" gösteriyordu. Ve darbe /kontra-darbe süreçleriyle, Saray'ın OHAL ilanıyla yeni bir evreye giren "Şok et/çökert/teslim al" dinamiği daha yüksek şiddette ve tehlikeli bir seansa başlıyor.

Rejimin yönetememe krizi, AKP-Ordu ittifakı ile geçici bir statüye kavuşmuşken denge birden kırıldı. 15 Temmuz akşamı, oligarşik güçler arasında biriken gerilim darbe girişimi sonucu patlak verdi. Bir kılıç darbesi, düğümün çözülmesine, zembereğin boşalmasına sebep oldu. Fakat ava giden avlandı. Düşürülen kılıç hasmın eline geçti. Erdoğan liderliğindeki klik, bozguna uğratılan darbecilerden başlayarak devlet içinde tasfiye ve yeniden yapılanma süreci yürütmeye başladı.

Darbe girişimi süpriz miydi, yoksa bekleniyor muydu sorusu geride kaldı ve süreç Olağanüstü Hal'e geldi dayandı.

Azraille imtihan/kontra darbe

Marmaris'te uçağa binen Erdoğan Azraille girdiği imtihanı kazanıp İstanbul'a indiğinde artık başkomutan olmuştu. Siyasi hayatının en zor anlarını yaşadığını itiraf eden Erdoğan'ın karşı saldırısı da olağanüstü olacaktı.
"Bu hareket Allah'ın bir lütfu" denerek karşı hamlelere başlandı.
Fırsat sıcağı sıcağına değerlendiriliyor, karşı darbe süreci ve uygulanan kontr terör ile Erdoğan diktatörlüğünün inşaası ve kitlelerin faşizme kazanılması hedefleniyor. 20 Temmuz'da ilan edilen OHAL de burada anlam buluyor.

Şok doktrini ve OHAL

Sistem şok doktrini ile ayakta duruyor ve Erdoğan bu silahı kullanıyordu. Metropollerde gezen "canlı bombalar", "Çöktürme Planı"yla Kürt illerindeki katliamlar ve yıkım, "siyasetin artık başka araçlarla yapıldığını" gösteriyordu... Ve darbe /kontra-darbe süreçleri, OHAL ilanıyla yeni bir evreye giren "Şok et, çökert ve teslim al" dinamiği yüksek şiddette, tehlikeli bir seansa başlıyor.
Hesap, devlet içindeki bin çeşit ajan şebekesinden biri olan Fethullah Cemaati'nden temizlenen sahanın, OHAL ile hızla doldurulabilmesidir.

Rejim krizinden devlet krizine

Sıradanlaşan rejim krizi ansızın bir devlet krizi biçiminde metamorfoza uğradı. Ve sistem içi hesaplaşmalar yüksek şiddette, bir volkan patlaması gibi yıkıcı seviyede yaşanıyor. İpler Erdoğan'ın elinde gibi görünse de şu olağanüstü evrede işler her an sarpasarabilir... Değil rejimin sürdürülebilirliği, sistemin yaşarkalması risk altına girebilir. Erdoğan'ın işi zor, ne ölçüde bir güç alanını tutabileceği belirsiz ve uluslararası ölçekte meşruiyeti yok.
Esas olan ise halk hareketi, işçi sınıfı, Kürtler, Aleviler, kadınlar, ekolojistler, LGBTİ'ler... Şüphesiz ki çürümüş devlet kurumları makyajlanıp tekrar inşaa edilirken bu dinamikler bekleyip görmeyecek, farklı düzeylerde de olsa sisteme karşı hareket halinde olacak, alternatif özgürlükçü demokratik iktidar alanlarını kuracaktır.
Peki Erdoğan, devlet içinde ipliği pazara çıkmış güç merkezlerine egemen olabilecek mi? Ve polis gücüne yahut sokaktaki gerici kitle hareketi içinde milisleştirilmeye çalıştığı islamcı faşist güçlere dayanarak nereye kadar ilerleyebilecek?

İleri demokrasiden OHAL'e

OHAL ilanı doğrudan yasakları yürürlüğe sokmuyor, bu yöndeki uygulamalar valilik kararıyla geliyor. Yani pratikte yetki Valiler ve Kaymakamlarda...

Erdoğan, 12 Eylül Darbe Anayasası'nın getirdiği OHAL uygulamasına sarıldı. Bu tüm yetkileri elinde toplayabilmesi için önemli bir silah.

OHAL malumun ilanı oldu

MGK'ya ve Bakanlar Kurulu'na neredeyse flashdisk içinde getirilen OHAL kararının sunumu Erdoğan'ın başkomutanlığı müsameresi şekilde oldu.
20 Temmuz günü, alınan OHAL kararı, geceye doğru Erdoğan tarafından açıklanmadan önce az çok herkese malumdu. Çünkü karar, 18 Temmuz günü Kısıklı'daki evinde AKP kurmaylarıyla yaptığı değerlendirme toplantısında Erdoğan tarafından masaya konmuştu. Aynı gece evinin önünde toplanan vatadaşlara "iki gün sonra MGK'dan sonra önemli bir kararı açıklayacağız" demesi Erdoğan'ın sabırsızlığının ve göz dağı verme isteğinin bir dışa vurumuydu.

Parlamento boşlukta

OHAL rejiminde birçok kanun Bakanlar Kurulunun Kanun Hükmünde Kararnameleriyle (KHK) uygulamaya koyulabiliyor. Böylelikle 7 Haziran sonrası askıya alınan, Saray Rejiminin aksesuarı haline gelen Parlamento, OHAL ile birlikte tamamen devre dışı kalıyor.
Devlet işleri, KHK adı verilen teknikle hızlıca yürütülünce, Erdoğan rejimi de devletin yeniden yapılandırılması sürecini istediği biçimde götürebilecek.

Erdoğan'ın cülus bahşişi

Erdoğan CHP ve MHP'yi de Sarayına aldı. Bu ikilinin OHAL düzeniyle bir sorunları zaten yok.
Dikiş tutar yeri kalmayan MHP paçasını toparlamaya çalışırken, derdi günü "Kontra darbe"yle birlikte Meral Akşener muhalefetini etkisiz hale getirmek. CHP ise "milli mutabakat" içinde taltif ediliyor olmanın hafif hoşluğu ve boşluğu içinde yüzüyor.
Erdoğan'ın lütufta bulunup "bir defaya mahsus şahsıma yapılan hakaret davalarımı çekiyorum" demesi de bunlara verilmiş cülus bahşişi sayılır.

KHK'yı uygulamak "sağlam irade" ister

KHK'lar, sistem içi hesaplaşmada devre dışı kalan Anayasa Mahkemesi'ni pas geçerek dosdoğru uygulanabiliyor. Tabii karar almak başka onu uygulayacak "sağlam irade"yi tesis etmek başka.
Bunun için Bakanlar Kurulu 667 sayılı ilk KHK'da, "Kanun Hükmünde Kararname kapsamında karar alan ve görevleri yerine getiren kişilerin bu görevleri nedeniyle hukuki, idari, mali ve cezai sorumluluğu doğmaz" maddesini ekleyerek emri altındakilere güven aşılamak istiyor.

Vali ve kaymakamların yetkileri artacak!

Erdoğan gayet açık konuşuyor "OHAL ilan edildi, bu süreçte valiler devreden çıkıp TSK mı el koyacak?, asla söz konusu değil. Tam aksine valilerimizin yetkisi daha da artacak. Tam aksine TSK valilerimizin emrinde bu süreci sürdürecekler."
Yetki Valiler ve Kaymakamlarda... Yani OHAL ilanı doğrudan yasakları yürürlüğe sokmuyor, bu uygulamalar valilik kararıyla belirleniyor. OHAL Kanunu 11. madde Valilere ölçüsüz yetkiler tanıyor. Bu da kentlerin seçimle gelmeyen üst düzey bir bürokrat tarafından yönetilmesi anlamına geliyor. Yani Kürt illerindeki OHAL uygulamasında olduğu gibi kaotik siyasi ortam "süper vali"lerin öne çıkmasına neden olabilir.
Savcıların yetkisi 668 sayılı 2. KHK ile artırıldı, Hakim kararı olmadan arama, el koyma ve teknik takip gözaltına alınan kişilerin avukatla görüşme hakkı engellemek vb. birçok yetki tanındı. Ayrıca OHAL'le birlikte Polisin de eli güçleniyor ve yetkileri artıyor.

OHAL'in hedefi toplum

Tüm bunlar, topluma karşı topyekün savaş yürütecek bir ordunun toplandığını ve çeşitli silahlarla donatıldığını gösteriyor. Kendini başkomutan ilan eden Erdoğan, rejimin dizginlerine sarılmış dörtnala faşizme sürüyor.
Baskı ve şiddetin hedefi şu anda cemaat ile sınırlı tutulsa da orta vadede biriktirilen güç ve imkanlarla emekçilere, Kürtlere, Alevilere ve demokratlara saldıracağını kestirebiliyoruz. Demokratik halkçı güçlerin de buna göre tedariğini hazırlayacağını da öngörebiliyoruz.

OHAL krizi çözebilir mi?

OHAL ile demokratik/halkçı bir sonuç yaratılamayacağının dünya çapında örneklerini görebiliyoruz.

Bir de OHAL'i bir dünya trendi olarak görüp ve meşrulaştıranlar var. Bunlar imalı sözlerle Fransa'daki, Amerika'daki, Almanya'daki örnekleri öne sürüyor. Aslında konunun açılması iyi oluyor, bu bize daha geniş vizyon sunuyor. OHAL ile demokratik ve halkçı bir sonuç yaratılamayacağının dünya çapında örneklerini görebiliyoruz.
Bu haller, kapitalizmin nasıl derin bir siyasal ve ekonomik kriz hali içinde halkları ve emekçileri boyunduruk almaya giriştiğini gösteriyor bize.
Dünyanın çeşitli yerlerindeki ilan edilen OHAL'lerle faşizan politikalar yükseliyor, polise geniş yetkiler tanınıyor ve dokunulmazlık veriliyor, bu uygulamalar halklar tarafından onay görmüyor. Kamu adına karar verme ve icra yetkisinin belli bir merkezde toplanması, "demokrasi" namına önemli bir tartışma konusu...

Artan baskılar

Avrupa da şok doktrinini ele alıyor. Topluma şok yaşatan terör eylemleri, faşist politikaların artırılması için bir fırsat olarak görülüyor. OHAL uygulamaları, özgürlüklerin kısıtlanması ve demokrasinin rafa kalkmasını beraberinde getiriyor.
OHAL ve artan baskılar çözüm üretmiyor, sorunu daha da karmaşıklaştırıp, büyütüyor. Geçtiğimiz haftalarda Fransa'da OHAL 6 ay daha uzatıldı. Fakat geçtiğimiz 9 aylık OHAL, geçen ay gerçekleşen Nice saldırısı da dahil en az 10 terör saldırısını engelleyemedi. Ayrıca hükümetin, meclisten kaçırılarak yürürlüğe koyduğu çalışma yasasına karşı gelişen sınıf mücadelesini bastırmak için OHAL'i bir fırsat olarak kullanması, Fransız sermayesinin faşist politikalarla kurduğu derin bağı gösterir nitelikte...

OHAL Kürdistan'da 40 yıllık bir hal

2 yıldır çok daha özel bir yönelimin de gündeme alındığı biliniyor "Çöktürme Planı". Bu OHAL'i de aşan ve bölgeye bir yüksek savaş gerçekliğini dayatan bir planlamadır ve AKP-Ordu eliyle yürürlüğe girmiştir.

OHAL Kürdistan için bir yaşam biçimi... 1978'lerdeki Sıkıyönetimi de sayarsak Kürt halkı 40 yıldır olağan koşullarda yaşamıyor.
Kürdistan'daki OHAL bölgesel ve özeldir... Burada halkın sömürgeleştirmeye ve asimlasyona karşı başkaldırısını ezmek üzere kurulmuştur.

Sıkıyönetim

Kürt illerindeki Sıkıyönetim "sivilleşerek"1987'de yerini OHAL'e bırakır. OHAL Bölge Valiliği kurulur, Özel yetkili OHAL Bölge Valisi atanır, Jandarma Asayiş Komutanlığı kurulur ve sömürge tipi faşist yönetim tesis edilir. 80'lerden 2000'e her türlü katliamcı ve asimlasyoncu politikanın yürütücüsü olacak siyasi mekanizma böylelikle işlemeye başlar.
30 Kasım 2002 tarihinde OHAL'i kaldırmakla övünen AKP'nin mekanizma elinin altında durur. OHAL'in sadece adı kalkar... 40 yıldır Kürdistan'da süren olağanüstü yaşam hali bitmez. AKP döneminde de katliamlar yaşanır, Roboski, Kobane serhildanı, Cizre, Sur, Nusaybin...
Ayrıca 2 yıldır çok daha özel bir yönelimin gündeme alındığını görüyoruz "Çöktürme Planı". Bu OHAL'i de aşan ve bölgeye yüksek seviyede savaş gerçekliğini dayatan bir plandır ve AKP-Ordu eliyle yürürlüğe girmiştir. Şimdi soralım bakalım OHAL'i kim kaldırmış, kim geri getirmiş ve diz çöktürebilmiş mi?

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul. Tel 0212 454 30 00